

Thủy Thanh Tích Tích

Contents

Thủy Thanh Tích Tích	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	23
5. Chương 5	32
6. Chương 6	40
7. Chương 7	52
8. Chương 8	63
9. Chương 9	73
10. Chương 10	84
11. Chương 11	100
12. Chương 12: Vĩ Thanh 1	113
13. Chương 13: Vĩ Thanh 2	126

Thủy Thanh Tích Tích

Giới thiệu

Thể Loại: Đàm mỹ, kinh tởng huyền nghi, khủng bố thần quái, vườn trường hiện đại. Editor: Kiều Kiều. Tình trạng bả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-thanh-tich-tich>

1. Chương 1

“Tí tách”

Một giọt nước rơi xuống, nhập vào vũng nước đọng kích khởi một vòng gợn sóng. Tôi tùy tay đóng chặt lại vòi nước, giọt nước cuối cùng chậm rãi hạ xuống “tí tách”, vang một tiếng liền quay về yên tĩnh.

“Lão Lục, nhanh lên, chúng tôi không đợi cậu đâu à!”

Tiếng hô của lão Đại từ thang lầu truyền đến, tôi vội vàng cầm lấy hộp đựng cơm chạy qua. Sáu người bạn cùng phòng đứng ở đầu cầu thang, tỏ ý xem thường sự chậm chạp của tôi, lắc đầu bày tỏ sự bất mãn.

Tôi là Tiêu Vũ, vừa mới bước vào cuộc sống đại học ở trường Dự Bắc hàng đầu thành phố, hiện là tân binh năm nhất ngành vật lý kỹ thuật.

Dự Bắc là trường học thực nghiệm kiểu mới gồm hệ thống sơ trung, cao học và đại học, mức điểm tuyển cao bất thường cũng không thể ngăn chặn dòng người chen chúc như sóng trào ghi danh vào đây. Tôi xem

như là một người may mắn trong số đó, điểm trúng tuyển bậc cao trung khá cao nên may mắn bước vào cổng trường Dự Bắc, sau đó hưởng thụ ưu đãi giáo dục, hết sức thuận lợi lên lớp rồi chuyển cấp, an ổn bước vào bậc đại học.

Tôi ở tại phòng 308 ký túc xá nam học viện vật lý kỹ thuật. Có điều, thật không may là cửa phòng ngủ của chúng tôi đối diện với WC kiêm rửa mặt, tắm rửa, tuy rằng nửa đêm xuyt xuyt vô cùng thuận tiện, nhưng mà thời điểm ăn cơm thật sự là mất cả khẩu vị, nhất là mùa hè, thường có “mùi lạ” từ ngoài cửa phòng cuốn theo chiều gió mà bay tới.....

Được rồi, đến giờ ăn thì không nên nói đến điều này.

Lúc này, cậu trai đang cầu nhàu đẩy kính trên sống mũi là lão Đại của phòng chúng tôi, tuổi hắc lớn nhất đương nhiên cũng ở phòng 308 này lâu nhất, Ngô Phàm.

Ngô Phàm lớn hơn chúng tôi hai khóa, đương nhiệm phó bí thư hội học sinh, một người thập phần dong dài như Đường Tăng. Thị lực hắc vô cùng kém, từng phẫu thuật qua, cho nên mắt kính của hắc luôn là một trong các đạo cụ cho mấy trò đùa dai của chúng tôi. Thừa dịp người nào ngủ say thì đeo lên cho người đó, sau đó lay hắc tỉnh dậy, chờ người nọ mở mắt nhiều nhất hai giây liền phát ra một trận quỷ khóc sói gào, thật sự là lần nào cũng đúng.

Hai cái tên vô cùng thân mật đi tuốt đằng trước kia là lão Nhị cùng lão Tam của phòng chúng tôi, Mục Mộc và Khổng Lệnh Tâm. Hai bọn họ đều là người dân tộc thiểu số, Mục Mộc hình như là dân tộc Duy Ngô Nhĩ, còn Khổng Lệnh Tâm lại là dân tộc Hồi.

Dáng vẻ Mục Mộc vô cùng trắng trẻo, có chút thẹn thùng. Khổng Lệnh Tâm thì có mang diện mạo điển hình của dân tộc thiểu số, vừa nhìn liền biết không phải người Hán. Hai người bọn họ đứng chung một chỗ, đặc biệt, thật sự là có loại cảm giác vô cùng xứng đôi. Mục Mộc không phải huyết thống Duy Ngô Nhĩ chính thống, đối với chuyện ăn uống cũng không cần nghiêm khắc tuân thủ kiêng cử, thường thường cùng chúng tôi tranh nhau ăn hotdog, nhưng hắc lại luôn đi theo Khổng Lệnh Tâm đến quán ăn dân tộc Hồi dùng cơm, cho nên chúng tôi thường cười gọi hai người bọn họ là trẻ sinh đôi kết hợp. (đây là chỉ những đứa trẻ song sinh có thân thể dính lấy nhau.)

Gia hỏa đi ở cuối cùng không nói một tiếng là lão Tứ phòng chúng tôi, cá tính có chút âm trầm, cá nhân tôi cảm thấy hắc ở chung không tốt lắm..... tên của hắc là Từ Bình, diện mạo cũng như tên, đều rất bình thường. Thành tích bình thường, thể thao bình thường, cái gì cũng có vẻ bình thường, không dễ làm người khác chú ý. Mỗi lần hoạt động đoàn thể, hắc có tham gia hay không cũng chẳng có gì khác nhau, là một người dễ dàng bị người khác xem nhẹ.

Trên cổ và tay chân của hắc đều có vết bỏng rất dễ thấy, tuy rằng đó là khi nhà hắc cháy ngoài ý muốn tạo ra, nhưng bởi vì vài vết thương không thể che giấu này, chung quy vẫn khiến ánh mắt người khác nhìn hắc có vài phần dị dạng. Hơn nữa hắc không giỏi giao lưu với mọi người, nên làm cho người ta theo bản năng sinh ra một loại cảm giác ngăn cách với hắc.

Về phần lão Ngũ..... tôi tìm xem.....

Nga, ấy ấy! Nam sinh cao cao vừa ra khỏi ký túc xá liền được nữ sinh vây quanh đó là lão Ngũ phòng chúng tôi, Viên Phi.

Theo tôi nhận thấy, hắc chính là kẻ tổng hòa diện mạo biến thái cộng thêm tính cách biến thái. Vì sao nói hắc diện mạo biến thái? Bởi vì tôi từ trước đến nay cho rằng nam sinh quá anh tuấn là mầm mống tai họa, đặc biệt dùng để độc hại đồng bào phụ nữ, nhất là Viên Phi này phẩm hạnh bừa bãi là kẻ mỗi ngày đều thay bạn gái như thay áo! Tính cách biến thái là bởi vì tên này phi thường, phi thường, phi thường khiến người khác chán ghét! Thuộc loại tự cho mình là siêu phàm, nói câu nào là làm người khác tức chết câu đó.

Tóm lại, bỉ nhân bị bạn cùng phòng ghét nhất chính là tên này.

Mà trong phòng chúng tôi, người có nhân duyên tốt nhất, được lòng người nhất, đương nhiên là lão Lục ngọc thụ lâm phong —— Tiêu Vũ, cũng chính là tôi nhá ——

Lão Thất là người nhỏ nhất phòng chúng tôi, có lẽ nhập học sớm, so với tôi nhỏ hơn một tuổi, cũng chính là nhóc con thực ngoan thực nghe lời bên cạnh tôi. Bộ dạng rất đáng yêu chứ? Nhìn thấy mặt hắc sẽ không

kiềm nổi mà muốn nhéo một chút, có vẻ như rất non mềm.

Hắn là Kim Xán, tên thật là không có đẳng cấp, bất quá bởi vì hắn là tiểu người hầu của tôi, cho nên tôi cũng không dễ kích lòng tự trọng của hắn, ha ha.

Tốt lắm, giới thiệu xong, chúng tôi cũng đã đến quán cơm. Xét thấy vị trí địa lý đặc thù của phòng ngủ chúng tôi, từ trước tới nay mọi người đều là ăn xong cơm ở nhà ăn mới quay về phòng ngủ, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Mục Mộc và Khổng Lệnh Tâm sau khi ăn cơm xong ở quán dân tộc Hồi liền đến đây tìm chúng tôi. Phục vụ bàn đem thức ăn đặt xuống, hỗn chiến liền bắt đầu diễn ra. Tôi biết Tiểu Xán thích ăn gà, liền cố ý đoạt lấy thịt gà thả vào chén hắn. Tiểu Xán biết tôi thích ăn cá, lặng lẽ đem miếng cá hắn gấp được phóng tới tôi bên này, tôi cùng hắn cười cực kỳ ăn ý, bắt đầu nhanh chóng ngấu nghiến.

“Lão Đại, đêm nay phòng họp không ai dùng chứ?” Khổng Lệnh Tâm vừa nuốt miếng thịt bò nướng, vừa hỏi.

“Đêm nay không hoạt động, làm sao vậy?” Ngô Phàm đẩy đẩy kính mắt trên mũi.

Khổng Lệnh Tâm cười thần bí, làm ra bộ dáng bí hiểm: “Mục Mộc mới vừa nghe nói một trò chơi linh giới siêu hay ho, cần một gian phòng học bốn góc không người, chúng tôi định đêm nay thử xem.”

“Thật sự? Chơi như thế nào?”

Tôi lập tức cảm thấy hứng thú, bởi vì từ trước đến nay tôi vốn thích loại trò chơi thần quái này, không phải tôi khoe khoang, cái gì bút tiên, điệp tiên tôi đều đã thử qua tất cả, tuy rằng chưa từng gặp mấy điều kì quái mà người ta hay nói, nhưng tôi vẫn chơi không biết mệt.

Mục Mộc vội vàng nuốt miếng cà kho vào miệng, đứng lên giảng giải: “Cần có một căn phòng bốn góc thật tối, bốn người, mỗi người đứng ở một góc phòng, sau đó bắt đầu trò chơi. Người thứ nhất chạy đến sau lưng người thứ hai vỗ nhẹ, hô một câu ‘vỗ tới rồi’, sau đó đứng lại ở góc tường, người thứ hai chạy đến góc tường có người thứ ba, cũng làm tương tự hô ‘vỗ tới rồi’, cứ thế sau một vòng nhất định sẽ có người đụng đến góc tường trống, liền hô một câu ‘đụng đến’. Người đụng đến tường trống tiếp tục chạy đến góc tường tiếp theo, vỗ vào người bạn chơi và lại hô một tiếng ‘vỗ tới rồi’, chờ chạy được vài vòng như thế, sẽ phát hiện mọi người vẫn đều hô ‘vỗ tới rồi’, không ai hô ‘đụng đến’ nữa.....”

Mục Mộc cười quỷ dị: “Chúng tôi rằng bất tri bất giác lại có nhiều thêm một người nga!”

“A, em có nghe nói qua trò chơi này,” Tiểu Xán kêu lên: “Trước kia có từng đọc qua trong một cuốn sách!”

“Hay đó! Tôi muốn chơi!” Tôi lập tức giơ tay tán thành.

“Được! Cậu, tôi, thêm Mục Mộc nữa, đã có ba, còn ai chơi nữa không?” Khổng Lệnh Tâm tràn trề hưng trí.

“Không được!” thanh âm mất hứng của Ngô Phàm truyền đến: “Tư tá phòng họp trái với quy định nội quy trường học, tôi mặc kệ. Hơn nữa loại trò chơi linh dị này ít chơi thì tốt hơn, nói không chừng lại xảy ra chuyện gì.”

“Đúng vậy, Lục ca, các anh hay là đừng chơi.....” Tiểu Xán rút rè giật nhẹ tay áo của tôi “Em thường nghe nói người chơi bút tiên, điệp tiên sẽ gặp phải chuyện vô cùng đáng sợ, có người ngay cả sinh mệnh cũng đánh mất..... Đừng đùa.....”

“Sợ cái gì? Kia đều là đồn thổi lung tung, đừng nghe mấy người trên mạng nói bậy!” Tôi tràn đầy tự tin vỗ vỗ ngực: “Tôi chính là người đã từng chơi qua bút tiên, điệp tiên nè, cái gì mà tay không thể không chế mà tự di chuyển, tất cả đều là nói bậy hết! Tôi hỏi tương lai sẽ lấy ai làm vợ, sau đó âm thầm dùng sức, cuối cùng không phải là tên của hoa khôi giảng đường được viết trên vòng? Căn bản là không linh nghiệm!”

“Đúng vậy, hoa khôi giảng đường đã là danh hoa có chủ, quả nhiên không linh.”

Một thanh âm lạnh lạnh truyền đến, tôi lập tức từ kinh hãi chuyển sang giận dữ, trừng người trước mắt sở hữu tất cả các hoa khôi giảng đường —— Viên Phi: “Phi Viên*, có gan đêm nay chúng ta cùng nhau chơi! Không có can đảm đừng nói!”

“Hừ, trò chơi ấu trĩ như vậy, tôi không thèm chơi.”

“Cậu sợ?” Tôi cố ý khinh bỉ nhìn hắn, Viên hầu* nếu không có can đảm chơi trò chơi của con người, vậy thì ngoan ngoãn chờ ở hành tinh Viên hầu đi! Trái đất rất là nguy hiểm đó!”

*Tên của Viên Phi là , Tiểu Vũ gọi bạn ấy là Phi Viên nghĩa là Vượn bay =]]

Còn Viên Hầu có nghĩa là Vượn và Khỉ =]]

“Phép khích tướng? Ấu trĩ.” Viên Phi bĩu môi, vẻ mặt khinh thường.

Tên kia thật sự rất giỏi chọc người ghét! Đúng không!

“Được rồi, đừng ầm ĩ.” Ngô Phàm mắt kiên nhẫn đay đay mắt kính: “Muốn chơi thì các cậu tự tìm chỗ đi, tôi cũng không có quyền hạn mượn phòng họp cho các cậu.”

“Lão Đại, cái chìa khóa ở trong túi áo của anh mà, châm chước một chút đi!” Tôi ôn nhu nhỏ nhẹ lên tiếng cầu xin.

“Không được! Về công tôi không thể tư tá phòng họp, về tư, tuy rằng tôi là người theo chủ nghĩa vô thần, nhưng trên đời có nhiều lực lượng thần bí mà con người không thể giải thích được.....”

Tôi thật thút thốt che đi cái lỗ tai, những người khác cũng cực ăn ý cúi đầu vờ như không nghe thấy, lão Đại hồn nhiên không tỉnh ngộ mà vui vẻ bắt đầu bài giảng thao thao bất tuyệt của hắn. Từ khoa học tự nhiên đến năng lượng vũ trụ, từ xã hội phong kiến đến bốn hiện đại hóa*, khả năng bác cổ luận kim của lão đại có thể nói là bản giáo nhất tuyệt, một sự kiện trò chơi nho nhỏ để cho hắn phân tích liền có thể trực tiếp quan hệ đến sinh tử tồn vong của nhân loại, giống như chúng tôi không cần thận gọi ra thứ gì đó không sạch sẽ, sẽ khiến cho thế giới thụt lùi lại năm mươi năm.

*Bốn hiện đại hóa của Trung Quốc là: hiện đại hóa Công nghiệp, Nông nghiệp, Quốc phòng và Văn hóa (Khoa học-Kỹ thuật).

Tôi lặng lẽ nhìn về phía Khổng Lệnh Tâm bọn họ, bọn họ hai người hướng tôi chớp chớp mắt, tôi còn cấp bọn hắn cái cười gian hiểu rõ trong lòng. Sau đó ba người chúng tôi đồng thanh xin khoan dung, bày tỏ vì hạnh phúc của toàn thể đồng bào thế giới mà không chơi cái trò kia nữa. Đáng tiếc cái hộp thoại lão Đại đã mở ra thì vẫn như cũ lằng nhằng lải nhải nói không ngừng, mãi đến khi đám chúng tôi đầu choáng não trưởng quay về phòng làm bài tập cũng không chịu buông tha.

Đến hơn bảy giờ tối, lão Đại bưng một chồng sách thật dày đi tự học ban đêm, lúc này lão Tứ không nói một tiếng ra khỏi phòng đến giờ cũng chưa thấy về, tôi cùng Khổng Lệnh Tâm và Mục Mộc bắt đầu thương thảo đêm nay đi đâu tìm phòng học bốn góc mà vắng người.

“Tiểu Xán, cùng nhau chơi nha, ba thiếu một à!”

Tôi vừa đám vừa xoa loi kéo Tiểu Xán vào chơi cho đủ số, nhưng mà Tiểu Xán nhát gan nói thế nào cũng không chịu theo, xem ra rất khó chấp nhận những gì tôi nói.

“Sợ cái gì chứ! Có tôi với cậu lại thêm hai vị ca ca ở đây, đừng mê tín như vậy mà! Chẳng qua là thử chơi cho vui thôi, cậu cho là có thể xảy ra cái gì a?” Tôi lại liên tục dụ dỗ.

“Không được!” Tiểu Xán chắc như đinh đóng cột buông lời cự tuyệt, hại tôi cảm thấy thật mất mặt: “Lục ca, các anh đừng chơi mà, thật sự rất huyền bí đó!”

“Cậu nhát gan! Nhát gan như chuột nhất! Đi đi đi! Đừng ngồi bên cạnh tôi!” Tôi có chút phát cáu, vẻ mặt xụ xuống.

Tiểu Xán bị tôi hung dữ, khí thế lập tức nhuyền xuống, không nói một tiếng cúi đầu làm bài tập, nhưng là bút máy hồi lâu vẫn bất động, từ bên cạnh không khó để nhìn ra vẻ mặt hắn có chút thương tâm.

Tôi cắn răng một cái, quyết tâm không để ý tới hắn.

“Dù sao cũng không có phòng học, các anh sao có thể chơi.....” Tiểu Xán hơi ưu tư nhỏ giọng nói thầm.

“Cậu.....” Tôi lập tức vô cớ nổi đóa.

“Quên đi! Anh em trong nhà âm ỉ cái gì!” Khổng Lệnh Tâm vội vàng hòa giải: “Tiêu Vũ, cậu cũng đừng ép buộc nữa. Hiện tại mới bảy giờ, nhất định có thể tìm thêm một người!”

“Còn phòng học làm sao bây giờ? Không có chìa khóa cả đám chúng ta cũng không vào được, lại còn phải chọn thời điểm không người, khẳng định toàn bộ trường học đều khóa cửa.” Mục Mộc nói.

“Cùng lắm thì chúng ta nấp vào phòng tự học đêm, chờ mấy người kia ra về hết!” Tôi đề nghị.

“Vay đêm nay chúng ta cũng đừng mong trở về ngủ.” Mục Mộc thở dài thườn thượt.

Lúc này, Viên Phi đóng lại sách giáo khoa, đi đến ngăn tủ đựng kính của lão Đại rồi kéo ra, sau đó thuận phịch xách ra một chùm chìa khóa, lạnh lạnh nói: “Các cậu đang tìm thứ này sao?”

“A!”

Tôi kêu lên một tiếng, ngàn tính vạn tính, lại tính sót chùm chìa khóa lão Đại để ngay trong phòng ngủ.....

Tôi vội vàng thò tay cướp lấy, Viên Phi chết tiệt lại ỷ vào vóc dáng cao hơn tôi mà đem chùm chìa khóa giờ lên càng cao, một bộ dáng dường như tôi lấy được.

“Uy! Đại tinh tinh, thời gian người lưu lại Trái đất quá lâu rồi? Hộ chiếu nhất định đã quá thời hạn, mau quay về hành tinh mẹ của người đi!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Viên Phi.

“Cậu rốt cuộc định gán cho tôi bao nhiêu biệt hiệu?”

Hiếm khi Viên Phi lộ ra biểu tình khó chịu, cũng bởi vậy làm tôi cảm thấy thật sảng khoái: “Ngại quá, ưu điểm của tôi chính là thích trông mặt mà bắt hình dong, tướng do tâm sinh, vẻ ngoài như vậy cũng không phải lỗi của cậu.”

“Như vậy a.....” Viên Phi nhún nhún vai không sao cả: “Hình như lão Đại quên mang theo chìa khóa, để đề phòng phần tử phạm pháp đối với nó có mưu đồ, hay là tôi đem nó đưa đến tay lão Đại vậy.”

“Cậu!”

“Hey, Tiêu Vũ!” Mục Mộc vội vàng kéo tôi đang bỏ nhào ra phía trước lại: “Thật hoài nghi cậu và Viên Phi bắt tự không hợp!”

“Kiếp trước kết oán đi?” Viên Phi bày ra bộ dáng trầm tư.

“Kiếp này lại kết thù!” Tôi hung tợn bổ sung.

“Được rồi được rồi, đừng đầu võ mồm nữa.” Khổng Lệnh Tâm cười tới sặc nước miếng, ôm vai Viên Phi: “Này, lão Ngũ, đêm nay cả bọn đi chơi thế nào? Nói không chừng gọi ra một tuyệt sắc nữ quỳ, hơn Tây Thi thắng Diêu Thuyền, chúng tôi tuyệt đối sẽ không tranh đoạt với cậu, thế nào?”

“Không có hứng thú.” Viên Phi cự tuyệt cũng thật sảng khoái, không chút ngập ngừng.

“Không có hứng cũng mau buông chìa khóa ra!” Tôi hùng hổ trừng mắt với hắn.

Hắn nhàn nhạt nhìn tôi: “Dựa vào cái gì? Cũng không phải của cậu.”

“Cậu là cố ý phá đám tôi có phải không?”

“Đây là thái độ cầu xin người khác?”

“Ai cầu cậu a! Cậu nhát gan, ngay cả trò chơi cũng không dám chơi!”

“Không phải không chơi, đã chơi rồi, không thú vị.”

Tôi vốn định tiếp lời đột nhiên im miệng, có chút ngoài ý muốn: “Cậu chơi rồi?”

“Đương nhiên, trò chơi này cũng không phải mới có một hai năm nay.” Viên Phi chẳng chút hưng trí: “Thời học trung học tôi có thử qua, bốn người chạy vòng quanh phòng học, chạy mấy chục vòng cũng không thấy có thứ quái gì hiện ra. Cuối cùng là mệt đến không đi nổi nữa mới kết thúc, căn bản không có gì cả.”

“Cách chơi có sai sót gì đi?” Mục Mộc không quá tin tưởng: “Có thể ở một vài chi tiết có vấn đề.”

“Nhị ca!” Tiểu Xán vẻ mặt sợ sệt, lo lắng đến tột cùng: “Anh thật sự muốn có thứ gì đó hiện ra sao!?”

Aiz, Tiểu Xán này, thật sự là mắt mặt nam nhân quá.

“Mặc kệ thế nào, dù sao cũng không có ý nghĩa.” Viên Phi nhún nhún vai.

“Cái gì chứ, nguyên lai là chạy vài vòng mệt đến không đi nổi a.” Tôi cười hắc hắc, trêu tức nhìn Viên Phi: “Quả nhiên là thói rũa từ bên trong a —— mới có mắt chục vòng liền chịu không nổi, cậu có lẽ không cần theo chúng tôi chơi, miễn cho cậu yếu điệu té xỉu trong phòng họp, chúng tôi lại phải tốn công khiêng cậu về!”

“Vậy hai ta xem thử ai không được trước?”

Biểu tình Viên Phi trầm xuống, nhúu mày. Lập tức, giữa cả hai lóe lên sấm rền chớp giạt, dòng chảy ngầm bắt đầu cuộn trào.

“Nè nè, lão Ngũ! Lão Lục!”

“Đừng quản hai người họ, không khéo lại bị liên lụy.”

“Như thế...”

Mục Mộc và Khổng Lệnh Tâm quyết định mặc kệ bên này thế chiến thứ ba đang diễn ra hết sức căng thẳng, cả hai đều mang biểu tình ngư ông đắc lợi ngồi xem kịch, thật sự là bạn tốt quá cơ.

Đợi cho đến khi quá mười một giờ, bốn thân ảnh lén lút lặng lẽ chuồn ra khỏi ký túc xá nam, thẳng đến khu giáo học.

Đêm khuya, vườn trường Dự Bắc vắng vẻ khiến người ta nổi cả da gà, bên trong vườn trường rộng lớn, chỉ có tiếng vang sần sật khi gió lớn quét qua lá cây. Ánh trăng bị mây đen bao phủ, hàn phong đặc biệt âm lãnh, kìm lòng không đành mà run rẩy một chút, da gà da vịt nổi lên một thân. Hiệu quả tổng thể hợp thành ba chữ: rất rùng rợn....

Tuy rằng tôi tự cao gan dạ hơn người, nhưng có vẻ như tất cả sự kiện khủng bố trong thiên hạ đều phát sinh vào lúc đêm khuya như mực thế này..... Hơn nữa tối nay lại là nguyệt hắc phong cao, thật sự vô cùng ăn khớp với mấy cảnh thảm án phát sinh trong những cuốn tiểu thuyết kinh dị.....

“Nắm chặt như vậy, chẳng lẽ cậu sợ?” Thanh âm hơi trào phúng của Viên Phi từ bên cạnh truyền đến.

Ya? Bên cạnh tôi không phải Mục Mộc sao?

Tôi vội vàng buông hai tay ra, có chút khí cực bại hoại kêu lên: “Tôi nói lão Nhị! Bất đèn pin lên được không! Muốn đừng phải chướng ngại vật sao!” Một chùm ánh sáng lóe lên, tôi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, Mục Mộc lại lập tức lấy tay che: “Quá bắt mắt.....”

“Không sao đâu! Im lặng thế này, quý cũng ngủ rồi!”

“Ngần vịn lần đừng ngủ, bằng không lão Lục của chúng ta sẽ không có cơ hội hét lên.”

“Phi Viên chết bầm! Cậu ngoài việc chống đối tôi ra thì không còn chuyện khác để làm à!”

“Đây là cống hiến lớn nhất của tôi vì sự phát triển của chủ nghĩa khoa học a.”

“Đi thôi!” Khổng Lệnh Tâm xách cổ tôi lên, trực tiếp túm tôi vào hành lang khu giáo học.

Đại khái là do mây đen tán đi, cửa sổ phía cuối hành lang chậm rãi phản chiếu nguyệt quang màu xám bạc. Ánh trăng mờ lung chiếu rọi ra bóng ngược dài nhỏ, thỉnh thoảng có mấy đám mây hình dạng quỷ dị bay ngang, tựa như xuyên thấu qua muôn nghìn thế sự nhìn thấy kỳ quang dị thái không ngừng xoay chuyển, biến hóa khó lường. Tiếng giày da ma sát trên hành lang yên tĩnh thật rõ ràng, từ bên trong hắc tịnh chậm rãi di chuyển tới phương xa không biết tên.....

Tôi và mấy người khác cùng quan sát một chút, cực ăn ý mà cời giày, đồng thời cũng mặc niệm luôn cho đôi tất.

Giẫm lên sàn nhà cảm thạch lạnh lẽo, tôi bỗng nhiên cảm thấy may mắn vì trường học của mình có phong cách xa hoa. Bởi vì sạch sẽ là phương châm hàng đầu của vườn trường Dự Bắc, cho dù chưa tới mức không nhiễm một hạt bụi nào, nhưng cũng có thể làm cho mặt đất không còn rác rưởi, ít nhất tôi không cần lo lắng giẫm lên thủy tinh vỡ.

Rốt cuộc đi tới tầng năm, Mục Mộc thật cẩn thận mở ổ khóa, bốn thân ảnh nhanh chóng lách vào, cửa lại lặng lẽ đóng lại.

“Tốt! Tới nơi an toàn!”

Bốn người chúng tôi đều tự vươn tay phải lên không trung chạm vào nhau một cái, đây là phương thức chúc mừng thắng lợi của chúng tôi.

“Tôi cùng Mục Mộc đến phái sau phòng học, cậu cùng Viên Phi tự phân công vị trí đứng.” Dứt lời, Khổng Lệnh Tâm liền lôi kéo Mục Mộc đi về phía cuối phòng học.

“Hey, tôi cũng không muốn chạm lên người cậu, cậu đứng ra phía sau đi.”

Tôi cương quyết trừng mắt với Viên Phi, tuy rằng cũng thật hoài nghi là tôi thế này chắc hẳn không thể nhìn thấy biểu tình của tôi đâu.

“Tùy.”

Hừ, tôi vốn biết cậu là một kẻ tùy tiện rồi.

“Tiêu Vũ!” cuối phòng truyền đến tiếng hô đã có đê thấp giọng của Khổng Lệnh Tâm, phòng học vốn đang im lặng sinh ra một tiếng vọng: “Đem bức màn bên cạnh cậu kéo lại, một chút ánh sáng cũng không được xuyên qua.”

“Được!”

Tôi cùng Khổng Lệnh Tâm phân công nhau kéo lại màn của hai cửa sổ duy nhất trong phòng học, nhất thời trước mắt tối sầm, tôi vươn tay, trong lòng thở dài một hơi, rốt cuộc đạt tới cảnh giới chừa tay không thấy ngón luôn rồi đó.

“Luật chơi cũng đã nói rồi, bây giờ hô bắt đầu thì tôi sẽ chạy lên.” Thanh âm của Mục Mộc truyền đến: “Phía trước tôi là Viên Phi, trước Viên Phi là Tiêu Vũ, Tiêu Vũ đi lên trước là Khổng Lệnh Tâm, ba tiếng ‘vỗ tới rồi’ sau đó sẽ là một tiếng ‘đụng đến’, nếu phát hiện không ai hô ‘đụng đến’ liền dừng lại trò chơi, lập tức đến trước bức giăng tập hợp! Toàn bộ thành viên rút khỏi đây!”

“Đã biết, mau bắt đầu đi!”

Tôi không kiên nhẫn hoạt động các đốt ngón tay, buồn cười Mục Mộc cứ nhiên lại lo xa như vậy, hẳn thật sự nghĩ sẽ có thứ này nọ xuất hiện sao?

“Nói trước, không được có người cố ý hô sai! Bằng không giết không tha!” Thanh âm uy hiếp của Khổng Lệnh Tâm truyền đến.

Tôi âm thầm lú lười, thật là, tôi nguyên bản còn dự định chạy vài vòng sau đó dọa bọn họ mà.

Sau khi Mục Mộc hô “Bắt đầu”, phòng học tối om chỉ còn lại tiếng bước chân. Đầu tiên là Mục Mộc “Vỗ tới rồi”, sau đó là Viên Phi ở phía sau tôi “Vỗ tới rồi”, tiếp theo là tôi men theo tường một đường chạy tới, khi tay đụng tới một tấm lưng mềm mại, liền hô một tiếng “Vỗ tới rồi”, tiếp theo người phía trước tiếp tục chạy. Tiếng Khổng Lệnh Tâm truyền tới “Đụng đến”.

Sau đó là tuần hoàn tẻ nhạt vô vị, tôi đụng đến tường trống bốn lần, ngoài ra là không ngừng chạy chạy chạy, sau đó nói “Vỗ tới rồi”, “Vỗ tới rồi”..... Quả nhiên là một trò chơi thật nhàm chán.

Tôi nghĩ nhận xét của mọi người cũng không sai biệt lắm, chẳng qua không ai mở miệng hô dừng trước, vì thế mọi người tiếp tục không ngại buồn chán mà chạy. Trong bóng tối, ai cũng nhìn không thấy ai, thứ duy nhất có thể nhận biết là tiếng chạy bộ và tiếng hô loáng thoáng tiếng thở dốc.

“Bịch bịch bịch”, tiếng bước chân nặng nề truyền đến, sau lưng tôi có người nhẹ nhàng vỗ, “Vỗ tới rồi”. Tôi thầm than một hơi, chán muốn chết tiếp tục chạy lên phía trước, cho tới khi đụng đến một tấm lưng mềm mại, thật không chút tinh thần nói một tiếng “Vỗ tới rồi”.

Vậy phải chơi đến khi nào a?

Thời gian từng phút từng giây trôi đi, tôi bắt đầu máy móc chơi và chơi, cố gắng không để mình là người đầu tiên mở miệng nói dừng. Có lẽ quá mức nhàm chán mà tê liệt thần kinh, khi tôi ý thức được, tôi bỗng nhiên phát hiện tựa hồ đã rất lâu không ai hô “Đụng đến?”

Khi phía sau tôi vang lên “Vỗ tới rồi”, thời điểm tôi chạy đến phía trước hô một tiếng “Vỗ tới rồi”, tôi thỉnh thoảng khẽ run lên. Theo lý thuyết, hẳn là sau ba tiếng “Vỗ tới rồi” sẽ truyền đến một tiếng “Đụng đến”, mà tôi, sau khi ở ba lượt “Vỗ tới rồi” phải có một lần đụng tới tường trống. Nhưng mà không có! Không biết từ khi nào, phía trước tôi luôn có một người, tôi mỗi lần, mỗi lần đều có thể đụng đến lưng của một người!

Nhưng, điều này sao có thể?

Khi một lần “Vỗ tới rồi” vang lên sau lưng tôi, cước bộ chạy của tôi bỗng nhiên chậm lại, phía trước tôi là ai? Thật là Khổng Lệnh Tâm sao.....?

“Vỗ tới rồi.....”

Khi tay của tôi chạm đến lưng người nọ, từ bàn tay truyền đến cảm giác tê dại làm cho da đầu tôi từng trận run lên. Tôi bắt đầu vĩnh tai lắng nghe, nếu..... Chỉ là nếu, thực sự có kẻ thứ năm như đã nói, tôi hẳn là có thể nghe ra giọng nói của hắn khác với mọi người.

“Vỗ tới rồi.” thanh âm của Khổng Lệnh Tâm.

“Vỗ tới rồi.” giọng của Mục Mộc.

“Vỗ tới rồi.” là thanh âm của Viên Phi.

Nhưng mà, Viên Phi không phải ở phía sau tôi sao? Sau lưng của tôi không có ai vỗ cả!

“Vỗ tới rồi.”

Một giọng nói vang lên sau lưng tôi, tuy rằng giọng của mọi người đều rất trầm thấp. Còn có thêm tiếng chạy, nhưng tôi rõ ràng nhận ra đó là giọng của Mục Mộc.....

Tại sao?

Tôi bỗng nhiên có loại cảm giác lòng bàn chân như muốn nhũn ra, sau lưng của tôi phải là Viên Phi a..... Tôi bản năng chạy về phía trước, tuy rằng thói quen định giờ tay lên vỗ, nhưng mà cánh tay đã bắt đầu run rẩy, khi tôi cảm giác đụng tới vật thể, lập tức phản xạ rút tay lại: “Vỗ tới rồi.....”

Sau đó người phía trước tiếp tục chạy, tiếp là thanh âm Khổng Lệnh Tâm: “Vỗ tới rồi.”

“Vỗ tới rồi.” Giọng của Viên Phi.

Nhưng mà phía trước Khổng Lệnh Tâm phải là Mục Mộc!

Là ai, kẻ làm trình tự chạy của nhóm chúng tôi bị hỗn loạn, là ai.....?

“Vỗ tới rồi.”

Lưng của tôi bị người nhẹ nhàng vỗ, tôi đã không muốn nhận biết thanh âm của người nọ nữa, tôi chỉ muốn dừng lại, tôi muốn hô to dừng cuộc chơi! Nhưng mà cổ họng tôi tắc nghẽn, đôi chân vẫn máy móc chạy về phía trước.

Tôi rõ ràng đã run rẩy không ngớt, lại không dám là người đầu tiên mở miệng hô dừng. Không liên quan đến vấn đề mặt mũi đánh đổ với Viên Phi, mà là tôi thật sự sợ hãi! Tôi là người duy nhất nhận thấy điều kỳ quái này sao? Những người khác đều không phát hiện sao? Nếu tôi là người đầu tiên mở miệng nói không chơi nữa, có thể hay không khiến “thứ kia” chú ý.....? Tưởng tượng đến có lẽ vì vậy mà bị “thứ kia” để ý, tôi liền không có dũng khí làm chuyện gì nữa.....

“Vỗ tới rồi.”

Tôi nuốt ngậm nuốt bọt trong miệng, mong muốn giảm bớt khô khốc trong cổ họng mình.

Không ai nghe được thanh âm run rẩy của tôi sao? Vì sao không có ai dừng lại chê cười tôi một câu? Thậm chí Viên Phi cũng không châm biếm..... Tất cả mọi người làm sao vậy?

Phòng họp vẫn như cũ tối đen đưa tay không thấy ngón, liễu mạng cổ sức nhìn, cùng lắm chỉ có thể nhìn thấy một vài bóng đen di động, căn bản không thể phân rõ ai là ai. Mãi khi, lại một vòng tuần hoàn nữa đến sau lưng tôi, đối phương im lặng ngừng lại, cứ như vậy đứng sau lưng tôi, không nói một tiếng.

Tim tôi bỗng nhiên đập loạn, thân thể cứng ngắc, một cử động cũng không dám.

“Dừng đùa.....”

Là thanh âm của Viên Phi.

“Mục Mộc, bật đèn pin.....”

Cùng hẩn gần trong gang tấc, tôi nghe thấy trong giọng nói hẩn ẩn ẩn lộ ra run rẩy, hẩn cũng chú ý tới đi? Hẩn cũng phát hiện ra đã nhiều thêm một người!

Chùm sáng từ một góc phòng học truyền tới, tiếp theo là giọng nói của Khổng Lệnh Tâm: “Tất cả mọi người đến bực giảng bên kia.”

Tôi theo bản năng nhanh chóng bắt lấy tay Viên Phi, sớm đã quay đầu lại nhìn, mà hẩn đồng dạng cầm chặt tay tôi, mồ hôi trong lòng bàn tay cả hai đã tiết lộ sự sợ hãi của đôi bên. Chúng tôi theo hướng ánh sáng đèn pin của Mục Mộc mà tập trung ở bực giảng, nhưng mà bước chân lại hết sức chậm chạp.

Như vậy “nó” đâu? Có thể cũng đi theo chúng tôi chẳng.....?

Chân tôi cầm cập run rẩy, tôi đã trải qua mười mấy năm trời thử qua rất nhiều trò chơi nguy hiểm, vô luận là nhảy bungee hay tàu lượn siêu tốc, vô luận là thỉnh quỷ hay chiêu quỷ. Tôi thích loại cảm giác kích thích này, dùng dũng khí của mình chiến thắng một trò chơi nguy hiểm, khi ấy đắc ý và cảm giác thành tựu làm tôi cực kỳ say mê.

Nhưng mà, tôi chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề liên quan đến thế giới bên kia.

Thống trị thế giới này không phải là nhân loại sao? Tất cả yêu ma quỷ quái chỉ là chuyện xưa do con người tự biên tự họa không phải sao? Cái gọi là hiện tượng thần bí không phải là những thứ mà nhân loại không thể lý giải tại sao đó ư? Làm sao có thể thật sự tồn tại chứ?

Khi còn bé, mẹ thường nói ở bên tai tôi, con không ngoan sẽ có bà ngoại sói đến ăn thịt con nga! Thế nhưng rất nhiều đêm tối, tôi trợn tròn mắt chờ đợi một vật thể bất minh mò đến cửa sổ phòng tôi, nhưng lại nhiều lần thất bại. Thậm chí hồi bảy tuổi tôi còn dám cầm nhánh cây treu chọc đã lang trong vườn bách thú, không phải vì tôi dũng cảm, mà là tôi biết tôi sẽ không gặp nguy hiểm.

*bà ngoại sói trong Cô bé quàng khăn đỏ =]].

Tàu lượn siêu tốc duy trì bởi nguyên lý khoa học, nhảy Bungee có biện pháp an toàn hoàn thiện, thú dữ trong vườn bách thú không thể thoát khỏi lồng giam. Vô luận là bay vọt qua Hoàng Hà hay sải bước qua Trường Thành, đều chẳng qua là dùng dũng khí chấp nhận xác suất thất bại trong hệ số an toàn cực cao. Cho nên, cái gọi là dũng cảm, chẳng qua là sự việc mà một vài người dám làm trong khi người khác không dám thôi.

Tôi rất dũng cảm, bởi vì tôi dám làm. Tôi dám làm là bởi vì tôi hiểu rõ mức độ an toàn và nguy hiểm của sự việc, khi tôi xác nhận nó không nguy hiểm đến tính mạng, tôi sẽ vô cùng hứng khởi mà thực hiện.

Thế nhưng, tôi chưa bao giờ nghĩ tới sự tồn tại của một nhân tố biến đổi.

“Nó” là cái dạng gì? “Nó” có năng lực gì? “Nó” sẽ tạo nên đe dọa nào với tôi? Tôi có phải chết không? Tôi có thể đánh lại “nó” không? Tôi có thể trốn được không?

Không biết, chính là căn nguyên sự sợ hãi của nhân loại.

Đèn pin của Mục Mộc chậm rãi đảo qua phòng họp một vòng, trừ bỏ bốn người chúng tôi, không có một bóng dáng hoặc vật thể khả nghi nào, tôi âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Quay về phòng ngủ thôi.”

Giọng nói của Khổng Lệnh Tâm rất bình tĩnh, cũng bởi vì hấn quá mức bình tĩnh, tôi có thể chắc chắn hấn cũng ý thức được.

Đề nghị này được cả bốn người nhất trí thông qua, Mục Mộc lại sợ bị người khác phát hiện, lấy đèn pin ra, bốn người im lặng vây quanh ánh sáng duy nhất, không ai mở miệng nói chuyện, tĩnh lặng lạ thường.

Bỗng nhiên, tầng năm u tĩnh truyền đến tiếng động thanh thúy rõ ràng: “Tí tách.”

Tôi dừng lại cước bộ: “Các cậu có nghe thấy không?”

“Cái gì?” Mục Mộc quay đầu, có chút hoang mang nhìn tôi: “Nè, tôi mệt muốn chết luôn rồi, cậu đừng nói đùa nữa!”

Giọng Mục Mộc lộ ra vẻ mệt mỏi, tôi có thể nghe ra trong đó cảm giác gần như sụp đổ của hấn, nguyên lai, tất cả mọi người đều phát giác.....

“Không có gì, chỉ là tiếng nước nhỏ giọt, tôi tùy tiện hỏi thôi.” Tôi vội vàng cười cười vỗ vỗ vai Mục Mộc.

“Chắc là vòi nước trong phòng thí nghiệm, không có gì nghiêm trọng.” Viên Phi không lưu tâm thúc tôi đi lên trước: “Nhanh về đi, lỡ đụng phải người trực đêm thì thảm.”

Tôi dựa vào vách tường, lặng lẽ chống đỡ hai chân có chút nhũn ra. Hai tay Viên Phi phủ trên đầu vai tôi có một chút khê run lơ đãng, tôi thì nhờ vào nhiệt độ ấm áp từ tay hấn truyền đến mà thoáng bình ổn sợ hãi trong lòng, có khi kẻ địch lợi dụng lẫn nhau đôi chút, cũng không phải không tốt.

“Tí tách.”

Tiếng vang bọt nước rơi xuống, rõ ràng vang vọng nơi tầng năm an tĩnh, bởi vì quá mức thanh thúy nên tựa hồ rất gần, nhưng tiếng vọng kỳ ảo lại có vẻ rất xa.

Tôi ngẩng đầu nhìn thang lầu, trầm mặc nhìn mọi người chậm rãi rời khỏi lầu giáo học. Chẳng qua, trong đầu dường như vẫn còn nghe thấy tiếng vang nhẹ nhàng vọng lại đâu đây:

“Tí tách”

.

2. Chương 2

Khi bốn người sức cùng lực kiệt về tới phòng ngủ, đã không thềm cẩn thận như lúc chuồn ra ngoài nữa, cả bốn giống như một trận gió vọt thẳng đến giường của mình, làm tỉnh giấc những người khác.

Lão Đại mơ mơ màng màng hỏi một câu: “Sao lại thế này?”

Bất quá không ai trả lời hấn. Lão Đại động động thân mình, liền cuộn tròn quay về ổ chăn tiếp tục ngủ, có điều, tôi biết sáng mai lại nhải và hỏi này hỏi nọ là không thể thiếu.

Mặc kệ, thật sự mệt mỏi quá a..... Năm đó trèo lên Thái Sơn lại đi xuống cũng không có mệt như vậy.....

Tắm chăn ấm áp chậm rãi đem mệt nhọc từ từ ngấm vào thần trí, tôi chớp chớp mắt vài cái, liền hỗn loạn mà nhắm lại hai mắt.

Trong lúc tự thụ phi thụ, tự tỉnh phi tỉnh (dường như ngủ mà không ngủ, dường như tỉnh mà không tỉnh), hai mắt híp lại mơ màng, phòng ngủ hoàn toàn an tĩnh lại, bên trong chỉ có tiếng thở nặng nề của mọi người. Ánh sáng duy nhất trong phòng là ánh sáng truyền đến từ cửa sổ thông hơi phía trên cửa chính, ngủ

ở giường trên, tôi có thể nhìn thấy bóng đèn hành lang bụi vàng lấp lờ không an định. Khô khan trong mắt làm tôi nhanh chóng nhắm mắt lại, mãi đến khi từ trong yên tĩnh truyền đến một thanh hưởng trong trẻo:

“Tí tách”.

Tiếng nước?

Giữa lúc ý thức mơ hồ, láng máng hiện lên hai chữ này.

Là vòi nước trong WC, chắc không có gì quan trọng đi? Tiếng nước thật gần..... có lẽ tối nay quá mức an tĩnh? Chưa từng cảm thấy rằng tiếng nước nhỏ giọt lại thanh thấu vang vọng trong tai như thế.

Kẹt —— kẹt ——

Chợt truyền đến một tiếng đẩy cửa chậm chậm.

Tôi rên rỉ một tiếng, mơ mơ màng màng mở mắt. Ánh sáng xuyên qua khe cửa, có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng đen chậm chạp đẩy cửa phòng ngủ ra. Không biết có phải mệt mỏi mà tôi sinh ra ảo giác hay không, động tác của hắn phi thường, phi thường chậm chạp, thanh âm kéo dài do đẩy cửa sinh ra từ từ truyền vào tai, giống như một pha quay chậm trong điện ảnh.

Ai vậy? Nhìn phía trên có vẻ gầy..... Chắc là lão Tứ? Thật đúng là quái nhân, đi WC cũng lén lút lút lút như vậy.....

Hắn chậm rãi đi đến, động tác rất nhẹ nhàng, trừ bỏ âm hưởng của cửa ra, không hề phát ra bất cứ tiếng động nào. Khi cửa lần thứ hai đóng lại, tôi chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen thông thả di chuyển.

Vì sao bước đi bình ổn như thế, lại có chút cảm giác lung lay.....

Tôi ngáp dài, đang muốn mở lời, bỗng nhiên phát hiện hắn đi đến bên giường Khổng Lệnh Tâm rồi dừng lại, sau đó chậm rãi bò lên giường.

Ngủ ngốc, cậu nằm ở giường trên lão Đại! Giường của cậu ở bên cửa sổ! Đối diện tôi! Thật hết thuốc chữa mà!

Tôi mặc kệ hắn. Rất nhanh tiến vào trong mộng đẹp.

“Tí tách”.

“Tí tách”.

Tiếng nước giọt giọt chợt xa chợt gần, nhẹ nhàng mà âm vang cả buổi tối.....

Ngày hôm sau, tôi thần thanh khí sảng tỉnh dậy. Cảm giác sau khi ngủ dậy, tinh thần của mọi người đều phục hồi, còn nói nói cười cười rộ cả lên. Lão Đại vừa chuẩn bị sách học cho ngày hôm nay, vừa thẩm huấn (thẩm tra, giáo huấn), bốn người chúng tôi cực kỳ ăn ý giả ngu giả khờ, thề thốt phủ nhận chuyện tối qua lên ra ngoài, cùng lắm là cả bọn đi WC tập thể thôi.

“Đúng rồi, tối qua là người nào ngủ ngốc đi sai giường? Bò lên giường của lão Tam!”

Lão Tứ Từ Bình không nói gì, im lặng gấp lại chăn của hắn, tôi trêu ghẹo nhìn hắn. Hắn cũng nhìn tôi một chút, khẽ nhú mày, vẻ mặt hoang mang.

Ừa, không phải hắn?

“Thật sự? Tối hôm qua trên giường tôi có người sao?” Khổng Lệnh Tâm cười ha hả: “Ai lợi hại như vậy a? Giường không trống khoảng nào cũng có thể ngủ sao?”

Cả bọn vui cười chỉ vào một đứa nói: “Nhất định là cậu”, nháo âm ỉ cả lên. Lăn qua lăn lại xong rồi, cả bọn liền kết bè kết lũ đi đến nhà ăn dùng cơm. Khi Mục Mộc đang chờ Khổng Lệnh Tâm, bỗng nhiên kêu “A” lên một tiếng, chỉ vào vách tường của Khổng Lệnh Tâm nói: “Sao lại bị thấm nước rồi?”

Tôi tập trung nhìn vào, vách tường mà giường Khổng Lệnh Tâm dựa vào có một mảng ẩm ướt thật lớn, ranh giới vừa vắn là vắn giường của tầng trên, nhìn qua giống như là từ giường trên thấm xuống. Nhưng ở giường trên lại trống không, không có bất luận cái gì, càng không có khả năng là dột nước.

“Liệu có phải phòng bên ngấm qua không?” Tiểu Xán tò mò sờ sờ vách tường, trên tay rõ ràng dính bọt nước.

“Kính nhờ, phòng bên 309 là nhà kho, không ai ở, bên trong chỉ có giường hỏng và mấy thứ linh tinh.” Khổng Lệnh Tâm xé một mảnh lớn giấy vệ sinh lau lên tường, trong tức khắc giấy đã trở nên ướt đẫm: “Giữa trưa tìm quản lý viên xem qua một chút, có thể là ống nước bị nứt.”

“Lão Đại, nhiệm vụ quang vinh này giao cho anh.” Tôi vỗ vỗ vai Ngô Phàm, cười to vài tiếng.

Lão Đại từ chối cho ý kiến, dù sao chiếu cố cuộc sống đại học mỹ lệ của đám tiểu bối chúng tôi là nhiệm vụ của hắn đấy thôi.

Khúc đệm nho nhỏ sáng sớm rất nhanh đã xong. Sau khi dùng điểm tâm, sáu sinh viên năm nhất cùng cấp không cùng ban đều tự kết nhóm đi học.

Ngoại trừ Ngô Phàm, sáu người còn lại bao gồm cả tôi tuy rằng đều là sinh viên năm nhất ngành vật lý kỹ thuật, nhưng mà chuyên ngành sở học cũng không giống nhau. Mục Mộc cùng tôi sở học là hệ Vật lý hiện đại, Khổng Lệnh Tâm sở học là hệ Vô tuyến điện Vật lý nên đương nhiên không học chung phòng.

Tôi quay đầu lại nhìn Viên Phi vẫn luôn giữ yên lặng đi phía sau tôi, bỗng nhiên ai thán: Vì cái gì tôi và hắn cùng lớp a? Giống Từ Bình cũng là hệ Vật lý hiện đại, nhưng hắn lại là ban hai! Vì sao tôi lại phải cùng con tinh tinh này ở cùng ban??

“Tiểu Xán!”

Tôi gọi lại Tiểu Xán đang định lên lầu, hắn học chính là Vật lý chế được công trình, phòng học ngay phía trên phòng học của tôi.

“Giữa trưa chờ tôi một chút, cùng trở về.”

“Được ạ” Tiểu Xán vui vẻ lên tiếng.

Tôi nghĩ nguyên nhân tôi và Tiểu Xán thân cận như vậy, ngoại trừ diện mạo hắn đáng yêu lại biết nghe lời, thì chính là hắn không bao giờ thù dai, bất luận trước đó gặp bao nhiêu hiểm ác.

Tôi ngáp ngắn ngáp dài chậm rãi vượt qua giờ học Plasma buồn tẻ, thầy giáo dùng thanh âm nhạt nhẽo ra sức tụng lại giáo trình, tôi nể tình ngồi nghe trong chốc lát, liền bắt đầu buồn ngủ.

Ngay sau khi chuông báo hiệu vang lên, có lẽ thầy giáo cũng nhìn không được cảnh cả ban gà gật nằm dài một khoảng lớn, không nói hai lời cầm sách chạy lấy người. Toàn ban nhất thời giải phóng, giống như bầy ong vỡ tổ ầm ỹ cả lên. Bỗng nhiên phía sau phòng học vang đến một tiếng ‘Rầm’, toàn bộ lực chú ý của người trong ban đều tập trung về phía sau.

Chỉ thấy Viên Phi sắc mặt tái nhợt đang nhặt lên đồng sách vở và bút viết nằm ngổn ngang trên mặt đất, cúi đầu chạy trốn chết ra khỏi phòng học.

Tiêu chảy hửm?

Đây là ý niệm đầu tiên nảy ra trong đầu tôi.

“Eh, Tiêu Vũ, cậu mau quay về phòng ngủ nhìn xem Viên Phi làm sao vậy! Sắc mặt cậu ấy rất khó coi a, có phải sinh bệnh rồi không?”

Viên Phi biến mất chưa đến nửa phút, tôi liền bị một đám nữ sinh vây quanh, thay nhau oanh tạc, khiến cho một học sinh ngoan hiền như tôi trước khi chuông báo giờ học vang lên không thể không “bắt buộc” trốn học.

Tôi khẽ ngậm nga một giai điệu chậm rãi trở về ký túc xá. Tôi mặc kệ sống chết của tên Viên Phi kia, cái gì tình hữu nghị cùng ban, anh em như tay như chân tuyệt đối không áp dụng trên người hai chúng tôi. Bất

quá đang có cơ trốn học —— “Chiều cổ bạn cùng phòng” lý do tốt như vậy làm lá chắn, tôi đương nhiên sẽ vui lòng tỏ vẻ “Quan tâm” hẳn một chút.

Trở lại 308, cửa phòng không khóa, tôi đẩy cửa ra, người này quả nhiên là trùm chăn kín đầu mà ngủ.

Giường của Viên Phi cùng một dãy với giường tôi, giường dưới là của Mục Mộc. Tôi cởi giày, giẫm lên giường Mục Mộc dùng sức đẩy đẩy ổ chăn Viên Phi: “Nè, bị bệnh hả?”

Chăn Viên Phi đột nhiên bị xốc lên, hẳn có vẻ rất hoảng sợ nằm trong chăn. Sắc mặt hẳn tái nhợt dọa người, hai mắt ửng đỏ, không rõ có phải là vừa mới khóc hay là làm sao, trên trán đổ đầy mồ hôi, hô hấp có chút dồn dập mà nhìn tôi.

“Uy..... cậu không sao chứ?”

Tôi không dám đùa nữa, bộ dáng Viên Phi quả thực có chút dị thường.

Viên Phi cái gì cũng không nói, chỉ là nhìn tôi chăm chăm, tần suất hô hấp cực nhanh. Tôi có thể nhìn ra hẳn đang sợ hãi cái gì đó, bởi vì bàn tay cầm lấy mép chăn của hắn rõ ràng đang run rẩy.

“Cậu sao thế? Muốn đi đến phòng y tế hay không?”

Tôi lấy tay lau trán hắn một chút, trời ạ, mồ hôi nhiều quá.

“Cậu..... có hay không.....” giọng nói Viên Phi run rẩy đến nỗi khiến kẻ khác kinh ngạc.

“Cái gì?”

Viên Phi lại không nói lời nào nữa, mà càng rút đầu sâu vào trong chăn.

Tôi không từ bỏ ý định mà lắc lắc tay hắn: “Hey, vừa rồi cậu muốn nói cái gì?”

“Không có việc gì.....” từ trong chăn truyền đến giọng nói nặng nề.

“Cậu không nói gì thì tôi đi à nha!”

Tôi cố ý lớn tiếng nói xong liền nhảy xuống giường, bắt đầu mang giày.

Tôi nghe được hắn ở giường trên bất an trở mình, xốc chăn lên, thế nhưng khi tôi đứng thẳng lên, hắn lại lui vào chăn lần nữa.

Làm cái gì vậy trời! Không muốn tôi bỏ đi thì mở miệng nói một tiếng thôi!

Nhìn thấy cục chăn tròn tròn, tôi thầm than thở một hơi trong lòng.

Quên đi, vẫn là ở lại vậy, tuy rằng không biết Viên Phi lên cơn điên gì nữa, nhưng giờ phút này hẳn giống như một đứa trẻ bị kinh hách, khiến người ta không đành lòng bỏ đi được.

Tôi đơn giản nằm ở giường Mục Mộc, đeo tai nghe vào. Âm lượng cũng ý thức điều chỉnh xuống thấp, như vậy nếu Viên Phi gọi tôi cũng có thể nghe được.

Trong lúc vô tình tôi liếc mắt sang giường Khổng Lệnh Tâm đối diện, vết nước trên tường đã muốn thấm ướt hết hai phần ba, rất nhanh sẽ thấm xuống ván giường hắn. Tôi vội vàng xé giấy lau lau vách tường, giấy khô lập tức giống như mới từ trong nước vớt ra.

Như thế nào lại ướt đến lợi hại như vậy?

Tôi hồ nghi nhìn xung quanh tìm kiếm nơi rỉ nước, sau cùng xác định duy nhất chỉ có thể là từ sát vách thấm qua đây.

Tôi đi đến trước cửa 309, dùng sức nhảy vài cái lên nhìn cửa sổ thông gió. Đáng tiếc chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy tấm gỗ ở chỗ cao. Tôi đột nhiên nổi lên hưng trí mà gõ gõ cửa phòng 309, hỏi: “Có người không? Tôi ở phòng bên cạnh đây.”

Đương nhiên không có ai trả lời tôi.

Ha hả cười, tôi âm thầm cười nhạo bản thân quá mức rảnh rỗi, liền quay trở về 308, tiếp tục nghe nhạc.

“Tí tách.”

Khi tôi đóng cửa phòng, tựa hồ nghe thấy xa xa truyền đến một tiếng nước nhỏ giọt.

Viên Phi mãi không động tĩnh, tôi chán chết đi được nên cũng bắt đầu buồn ngủ, vì thế tắt đèn nhắm mắt dưỡng thần. Dần dần, cơn buồn ngủ cuốn sạch thần trí tôi, phẳng phất, bên tai dường như thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng vang của giọt nước.

Lát nữa ngủ dậy đi WC nhìn xem là cái vòi nước nào chưa đóng chặt, thật là phiền.

Nghĩ nghĩ, liền triệt để lâm vào mộng đẹp.

Không biết qua bao lâu, giường bỗng nhiên truyền đến một trận lay động kịch liệt! Tôi hồ đồ mở mắt, lại không ngờ nhìn thấy Viên Phi từ giường trên thoáng cái nhảy xuống đất! Lối đi nhỏ hẹp căn bản không thể thực hiện động tác trên diện rộng như vậy, hần ngay lập tức bị trượt chân, ngã không nhẹ.

Tôi vội vàng nhảy dựng lên: “Cậu điên rồi? Cao như vậy cứ nhiên dám nhảy xuống!”

Viên Phi ngẩng đầu, tôi chợt hấp một ngụm lạnh khí, lúc này mắt Viên Phi tràn ngập tơ máu, nhãn thần bất an sợ hãi giống như người bệnh tâm thần. Hần căng thẳng nhìn tôi, hốt nhiên gạt tay tôi đang đỡ hần ra, thậm chí ngay cả giày cũng không mang liền nghiêng ngã lao đảo mở cửa chạy ra ngoài.

“Viên Phi!” tôi vội vàng đuổi theo.

Viên Phi chạy bạt mạng tới cầu thang, tôi chưa bao giờ thấy hần hoảng loạn thất thố như thế, đành phải kêu to tên hần đồng thời dốc sức đuổi theo. Hần quá mức hỗn loạn bất thành linh từ cầu thang ngã xuống, tôi kinh hô một tiếng, mắt mở trừng trừng nhìn hần thừ lâu ba ngã xuống chỗ ngoặt lầu hai.

“Viên Phi!” Tôi chạy vội xuống, dìu hần ngồi dậy: “Cậu không sao chứ? Có bị thương không?”

Viên Phi tựa hồ vì quá đau đớn mà hồi phục một tia bình tĩnh, hần hư thoát dựa vào tường thở dồn dập, đôi môi trắng bệch run cầm cập không ngừng.

“Viên Phi.....” Tôi thật cẩn thận hạ giọng nhu hòa: “Cậu làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Viên Phi vô lực lắc đầu, thập phần mệt mỏi nhắm lại hai mắt. tôi thử nâng hần dậy, thế nhưng dường như Viên Phi ngay cả khí lực đứng lên cũng biến mất hầu như không còn, tôi chỉ còn cách công hần về phòng.

Tôi không đủ sức lực đưa hần lên giường trên, đành phải đặt hần lên giường Mộc Mộc trước. Tiếng la lối lúc này đã dẫn quản lý viên tới, tôi cười trừ giải thích rằng Viên Phi ngã từ trên giường xuống, không có gì khác cả, đặc biệt thanh minh lần nữa tôi cùng hần không có đánh nhau.

Quản lý viên lo lắng quan sát Viên Phi, bộ dáng hiện tại của hần khiến cho ai nhìn thấy cũng phải để tâm. Tôi thì bị quản lý viên ngăn chặn dạn dạn nhất định phải chiếu cố tốt bạn cùng phòng, chờ hần tỉnh thì đưa hần đến phòng y tế, v.v.....

Tôi nhân cơ hội đem chuyện tường bị thấm nước nói cho quản lý viên, vì thế hần mở cửa phòng 309 kiểm tra một chút. Tôi nhân cơ hội tò mò thò đầu vào nhìn loạn, bên trong u tối bị che kín bởi bụi mù, khô ráo đến mức có thể hít vào một mũi đầy tro bụi, không có khả năng bị ngấm nước được.

Kỳ quái, vậy nước rò cuộc là từ đâu thấm tới?

Quản lý viên đi rồi, tôi ngồi trên ghế dựa cạnh giường Viên Phi, cũng không dám.....buông lỏng nữa.

“Tí tách.”

Lại một tiếng bọt nước rơi xuống.

Tôi đang định đứng dậy đến WC xem một chút, ai ngờ Viên Phi luôn im lặng nhắm mắt này giờ bỗng nhiên kịch liệt run lên, thỉnh thoảng mở to hai mắt. Giống như bị cái gì làm cho hoảng sợ. Tôi thực sự bị hần dọa rồi, ánh mắt hần đăm đăm, vẻ mặt hoảng loạn, hơn nữa toàn thân đều run rẩy, quả thực giống như bị trúng tà vậy!

“Viên Phi! Cậu còn như vậy tôi sẽ mặc kệ cậu luôn đó! Chúng ta trực tiếp đến bệnh viện đi!”

Tầm mắt Viên Phi thật vất vả mới tập trung đến mặt tôi, tôi cảm thấy được giờ phút này hẳn giống như chìm sợ càn con, một cái ho khan cũng có thể làm thần kinh hắn sụp đổ: “Tôi dẫn cậu đi bác sĩ được không?”

Tôi dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt hắn, đột nhiên hắn cầm chặt lấy cổ tay tôi, cánh môi run rẩy vất vả lắm mới thốt ra lời nói đứt quãng: “Đừngđừng rời đi.”

“Được, tôi không đi, cậu nếu sợ quá thì cứ nắm lấy tay tôi.”

Hai tay Viên Phi gắt gao nắm chặt tay phải của tôi, cái run khe khẽ từ lòng bàn tay hắn truyền đến cũng lây nhiễm qua tôi, theo bản năng thần kinh cũng trở nên căng thẳng, bắt đầu phân không rõ mồ hôi tinh mịn trong lòng bàn tay rốt cuộc là của ai nữa.

Chẳng biết tiếng chuông đã vang bao nhiêu lần, tôi không rõ là còn học hay đã tan học rồi, tay phải bị nắm đến cơ hồ mất đi cảm giác hắn mới chậm rãi buông ra. Hô hấp đã có chiều hướng bình ổn cho thấy Viên Phi rốt cuộc đã ngủ, tôi cũng không lập tức rút ra cánh tay tê cứng mà chỉ nhìn chăm chú vào cái nhú mày ngay cả trong lúc ngủ cũng vô pháp dụ đi của hắn, rõ ràng hiểu được một việc: Viên Phi? Cái tên sôi nổi thích trêu ghẹo con gái nhà lành cũng có lúc sợ hãi đến sùi bọt mép như vậy?

Ký túc xá bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, tôi nghĩ hẳn là tan học rồi. Chẳng bao lâu, lão Đại bọn họ liền lục tục trở về, khi nhìn thấy Viên Phi nắm tay tôi nằm trên giường Mục Mộc thì đều biểu hiện ra vài phần kinh ngạc. Tiểu Xán vẽ mặt hầm hầm chạy về, đại khái giận tôi cho hắn leo cây dây mà, nhưng nhìn thấy bộ dạng Viên Phi, lại nhỏ giọng hỏi tôi tình hình của hắn.

Quá giữa trưa, Viên Phi tỉnh lại, lúc này tôi mới thu tay về, lại xuýt xoa vì tê dại. Về mặt Viên Phi mang theo vài phần lúng túng, khoe miệng co rúm vài cái, thật vất vả mới phun ra được hai tiếng nhỏ như muỗi kêu: “Cám ơn.....”

Không thành ý!

Tôi cũng lười đáp lại, đem cơm lão Đại mang đến giao cho hắn rồi cũng im lìm cuối đầu dọn sức ăn. Tuy rằng thức ăn đã nguội lạnh, nhưng tôi sớm đói gần chết nên vẫn như cũ ăn như lang thôn hổ yết. Viên Phi chỉ ăn mấy miếng liền cầm chén đĩa dọn dẹp lại, sau đó bò lên giường mình tiếp tục ngủ.

Nợn a ——

Tôi ở trong lòng kêu một tiếng, sau đó khẽ ngâm nga một điệu nhạc chạy vào phòng rửa mặt rửa hộp cơm.

“Tí tách.”

Tay tôi dừng lại, không khỏi đóng chặt vòi nước, nhìn chung quanh phòng rửa mặt vắng người một lần. Tất cả vòi nước đều an an tĩnh tĩnh, không có một giọt nước nào rỉ ra.

“Tí tách.”

Tiếng động thật gần, thế nhưng một loạt vòi nước bên cạnh lại không có cái gì khác thường.

Tôi lại chạy đến WC nhìn ngó, chung quy van nước vẫn chậm chậm tiếp nước, nhưng mà bên ngoài bồn đựng vô cùng khô ráo, không có dấu hiệu rò rỉ.

“Tí tách.”

Tôi trợn trắng mắt, quên đi, quần nó làm gì!

Sau khi rửa bát đĩa sạch sẽ, tôi liền nhào lên giường Tiểu Xán cùng hắn nhỏ giọng nói đủ chuyện trên trời dưới đất, lão Đại đang làm toán cao cấp, Từ Bình ngủ trưa, Mục Mộc bởi vì lúc này bị Viên Phi chiếm giường, nên bây giờ nằm trên giường Khổng Lệnh Tâm khò khò ngủ say, Khổng Lệnh Tâm thì đang viết thư cho người nhà.

Tôi vô ý thức quay đầu nhìn thoáng lên giường Viên Phi, mặc dù đang ở giường dưới không thấy rõ tình huống của hắn, nhưng mà hắn hẳn là ngủ thật sự an ổn, không có phát ra tiếng động gì.

Hắn..... chắc là không có việc gì đi.....

Thoáng cái đã đến hai giờ rưỡi, lão Đại lần lượt đánh thức đám đang ngủ đến quên mất trời trăng chúng tôi dậy, mọi người vệ sinh rửa mặt rồi phân nhóm đi học. Tôi có ý đi theo cùng Viên Phi, trong lòng âm thầm đắc ý chính mình tâm địa vô cùng thiện lương, thật sự là ngay cả Bồ Tát cũng phải khen ngợi tấm lòng này. Đáng tiếc con khỉ kia vẫn không chịu nói một tiếng, ngay cả khi tôi cố ý khiêu khích cũng không thêm phản ứng, trong mắt hoàn toàn vô ngã, không chút nể tình đã kích đến sự lạc quan tích cực của tôi.

Tôi mặc kệ cậu!

Tôi khí cực bại hoại ngồi cách hắt thật xa, không biết vì có gì mà bức bối.

Giờ tiếng Anh buồn tẻ, cô giáo tiếng Anh xinh đẹp dùng âm thanh tự nhiên nói nói thứ ngôn ngữ nghe xong thuộc chết liền, tôi nhàm chán vẽ bậy lên giáo trình tiếng Anh, chờ mong chuông tan học réo vang.

Nếu tôi biết được khi chuông reng thì cũng là lúc mở màn tất cả bi kịch, tôi sẽ cầu nguyện thời gian vĩnh viễn dừng lại tại khoảnh khắc này. Tôi nguyện ý vĩnh viễn nghe đi nghe lại giờ học tiếng Anh vô vị này, không ngừng, không ngừng vẽ bậy trên giáo trình, vòng đi vòng lại, vĩnh viễn tuần hoàn.....

Ít nhất như thế, sẽ không phát sinh những chuyện đáng sợ sau này.....

Khi tôi cùng Viên Phi và cả Tiểu Xán cùng nhau trở lại phòng ngủ, ngoài ý muốn nhìn thấy Mục Mộc, Từ Bình đứng ở trước phòng không ngừng đập cửa.

“Làm sao vậy? Không đem theo chìa khóa hả?” tôi cười nói.

“Không phải, là có người khóa trái bên trong.” Mục Mộc vội la lên: “Gõ nửa ngày cũng không ai trả lời. Gấp muốn chết luôn đây!”

Cửa phòng ngủ chúng tôi ngoại trừ ổ khóa ngoài an toàn mỗi người đều có chìa khóa, bên trong còn một then cài cửa nữa, một khi chốt lại, trừ phi người ở bên trong mở ra bằng không dừng hòng đi vào. Chúng tôi vì thế nên đã nghĩ ra một cái tên rất hoa mỹ: phòng 308 ‘ẩn tư bảo chương’ (bảo đảm riêng tư).

Tôi gõ gõ cửa, dán lỗ tai lên trên cánh cửa, bên trong căn bản không có bất cứ âm thanh gì, không giống như có người, nhưng nếu không có ai then cài cửa sẽ không tự khóa được, là người nào ở bên trong? Ngủ mê hay sao?

“Ai ở bên trong đó? Ngô Phàm hay Khổng Lệnh Tâm?”

“Không phải lão Đại đâu, hẳn là lão Tam.” Biểu tình Mục Mộc vô cùng bất an. “Hôm nay lúc đi học cậu ấy nói bị choáng đầu, tiết học sau đã về phòng, ngay cả sách vở cũng không lấy theo. Sau khi tôi thu dọn đồ đạc liền lập tức trở về, nhưng đập cửa thế nào cũng không có ai đáp lại! Lão Đại đã đi tìm bảo vệ nhờ cạy cửa rồi, nếu lão Tam mà hôn mê thì thảm!”

Tôi lập tức dùng sức gõ cửa: “Khổng Lệnh Tâm! Cậu có ở bên trong không? Nè! Nói gì đi chứ!”

Không được đáp lại, tôi lần thứ hai áp tai vào cửa, liếc mình dựng thẳng lỗ tai, nỗ lực xem có thể nghe được tiếng rên rĩ của Khổng Lệnh Tâm hay thanh hưởng gì khác không. Có lẽ biểu tình của tôi lây nhiễm sang đám bạn, bốn phía hoàn toàn im lặng, tĩnh đến mức tôi có thể nghe được tiếng thở của chính mình.

Sau đó, tôi nghe được trong phòng truyền đến một tiếng động cực kỳ nhỏ: “Tí tách.”

Giọt nước?

Tôi hồ nghi tiếp tục dựng đứng lỗ tai lên nghe ngóng, tuy rằng phi thường yếu ớt, nhưng tôi có thể khẳng định xác xác thật thật là từ trong phòng truyền đến, là loại tiếng động giống như giọt nước rơi xuống vũng nước đọng.

Là do cái ly bị lật đổ sao?

Tôi đơn giản quỳ trên mặt đất, thử từ khe cửa nhìn xem tình huống trong phòng, nhưng mà dù thế nào cũng không nhìn tới. Cuối cùng, tôi không thể không quỳ rạp cả người xuống mà nhìn vào trong.

“Khổng Lệnh Tâm chết tiệt, tuần này cậu phải giặt quần áo cho tôi!”

Tôi cúi đầu xuống, mặt hoàn toàn dán sát mặt đất, rốt cục tầm mắt cũng đi vào trong phòng, nhưng ngay lập tức dừng lại.

Đỏ.....

Màu đỏ vô cùng đậm đặc, một mảnh thật lớn, nhuộm đỏ phía dưới giường Khổng Lệnh Tâm.

Màu đỏ khiến tôi sờn tóc gáy, bởi vì..... đó là nhan sắc của máu.....

“Tí tách.”

Tiếng vang nhẹ nhàng lại khiến cả người tôi run rẩy, bởi máu tanh trên mặt đất từng chút lan rộng. Sau đó, lại một giọt huyết hồng rơi xuống: “Tí tách.”

Tôi bỗng nhiên đứng dậy, căn bản không kịp đứng lên đã liều mạng rụt lui về sau, mãi đến khi lưng va phải vách tường lạnh lẽo.

“Tiêu Vũ, cậu làm sao vậy? Tình hình trong phòng thế nào? Cậu nhìn thấy cái gì?”

Tôi nhìn thấy cái gì?

Thứ đỏ đỏ kia..... là mực đỏ phải không? Nhiều như vậy, nồng như vậy, quả thực đỏ đến mức sắp biến thành đen! Giống như toàn bộ máu tươi của một người đều chảy ra hết.....

Đó là cái gì?

Rốt cuộc là cái gì!

“Lục ca, anh không sao chứ!”

Tiểu Xán mang theo biểu tình kinh hoàng liều mình lay động vai tôi, tôi lại không nói ra được điều gì, chỉ có thể thẳng ngoắc hai mắt nhìn cửa lớn đóng chặt kia, toàn thân đều run rẩy.

Đó không có khả năng là máu..... như thế nào có thể..... nhất định là mực nước..... nhất định là.....

“Quản lý viên! Quản lý viên!” bên tai truyền đến tiếng hét chói tai không khống chế được của Mục Mộc.

Biểu tình của tôi dọa mọi người sợ rồi? Thế nhưng tôi cũng không thể giả vờ cười như không có việc gì được, tôi giống như bị đánh định thân chú khiến cho cả người không thể động đậy.

Lão Đại dẫn theo hai bác bảo vệ tới, bọn họ cầm cờ lê thật dài, một người dùng sức xô đẩy vài cái không có kết quả liền bắt đầu nạy cửa. Động tĩnh ở phòng 308 lôi kéo mấy người ở phòng khác đến, rất nhanh chung quanh đã vây đầy một đám người, lú lú chỉ chỉ trỏ trỏ.

Tôi chân thành hy vọng sau khi bọn họ mở cửa ra, Khổng Lệnh Tâm liền cười lớn đi tới vỗ vỗ vai tôi, hỏi tôi có phải bị dọa chết khiếp rồi không. Khi đó tôi sẽ hung hăng đánh hấn một quyền! Rồi sau đó tôi thể nào cũng sẽ bị đám người nhí nhố này cười cho một trận, mấy bạn học khác vừa thấy tôi sẽ cười nhạo tôi này thì thần kinh yếu này thì nhất như thổ đế, người bạn khác sẽ nói “Nhìn kia, người kia chính là Tiêu Vũ sợ tới mức chân nhuyễn ra không đứng dậy nổi đó”, sau đó tôi có thể sẽ bị liệt vào top 10 chuyện cười của toàn trường, sau đó lại.....

Ngay lúc tôi miên man cố sức suy nghĩ, cửa đã bị nạy mở.

Tôi đỡ đầu nhìn bác bảo vệ đang đứng gác ở cửa, sau đó một tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê liệt từ trong miệng Mục Mộc hô lên. Những người tò mò chen đi lên hốt nhiên giống như thấy phải chuyện gì đó khủng bố nhất thiên hạ cũng chợt phát ra những trận tiếng hét chói tai, tình cảnh nhất thời rối loạn, tất cả mọi người đều la hét chạy như điên.

Tiểu Xán không dám đi đến xem tình hình trong phòng, hấn chỉ run rẩy ôm vai tôi, tôi theo bản năng kéo hấn vào trong lồng ngực, nhưng dù thế nào cũng không ngăn được sự run rẩy của cả hai.

Tại sao..... tôi đã dự định làm tốt vai trò kẻ bị chê cười suốt đời..... Sự thật vẫn như cũ phơi bày ra một mặt mà tôi rất không muốn thừa nhận.....

.

3. Chương 3

Tất cả những người ở phòng 308 đều bị triệu tập tới văn phòng hiệu trưởng, bầu không khí ở Dự Bắc trước đây chưa bao giờ căng thẳng như thế này. Xe cảnh sát vây quanh trường học, ngoài cổng chật ních phóng viên của các đài truyền hình và đám đông hiếu kỳ. Tôi cùng năm người khác bị cách ly phỏng vấn bởi các sĩ quan cảnh sát khác nhau, một lần lại một lần hỏi đáp mấy câu hỏi đại loại như những lời nói, việc làm, cử chỉ gần đây của Khổng Lệnh Tâm, có gây thù kết oán với ai hay không, v.v.....

Tôi chưa nhìn đến tử trạng của Khổng Lệnh Tâm, nhưng theo những lời miêu tả vụn vặt của cảnh sát có thể đại khái tưởng tượng được: Khổng Lệnh Tâm nằm ở trên giường, da thịt toàn thân đều bị cắt nát vụn, bên trong huyết nhục mơ hồ thậm chí còn có thể nhìn thấy ần ần xương trắng, máu tươi bắn tung tóe đầy gian phòng, trên sàn nhà tất cả đều là máu loãng đỏ tươi.....

Tử trạng tàn nhẫn đến ngay cả cảnh sát gặp nguy không loạn cũng phải tái mặt.

Là ai? Tại sao chứ?

Sau khi kết thúc cuộc thẩm tra kéo dài ba giờ, tiếp đến liền có chủ nhiệm ban, chủ nhiệm giảng dạy và thầy hiệu trưởng phân nhau nói chuyện, một bên khuyên bảo một bên an ủi chúng tôi. Tôi không có hơi sức đi bàn luận bọn họ nói cái gì, càng không có khí lực làm ra vẻ như vô sự, chỉ biết hồ đồ theo sát phía sau chủ nhiệm ban dọn tới phòng mới, 501.

Tầng năm là mấy phòng ngủ của sinh viên tốt nghiệp khóa này, kỷ luật tương đối lỏng lẻo, hơn nữa sắp tốt nghiệp nên bọn họ cũng đã sớm rời khỏi, cho nên phòng ngủ để trống rất nhiều. Sau khi tôi cùng đám bạn cùng phòng đối mặt nhau ở 501, không khí trong phòng liền có một cảm giác áp lực bất định, không ai nói chuyện, không ai nhúc nhích, chỉ im lặng ngồi vây quanh cái bàn, sắc mặt mỗi người đều tái nhợt.

“Hắn là..... sẽ oanh động cả nước đó.....” Tôi miễn cưỡng khê động khóe miệng, thật vất vả mới có thể phát ra ngữ điệu bình thường.

Không ai trả lời, tất cả vẫn trầm mặc như cũ, tôi rất muốn nói gì đó đùa vui một chút hoặc kể truyện cười, nhưng đại não lại hoàn toàn trống rỗng.....

“Cái bộ dáng kia..... Là người làm ra sao?”

Thanh âm Ngô Phạm từ trong yên tĩnh như trọng lôi giáng xuống, thân thể tôi cứng đờ, tim bắt đầu đập rộn không thể khống chế được. Những người khác hoặc nhiều hoặc ít cũng lộ ra đồng dạng hoang mang cùng sợ hãi: nếu là “người” làm, vậy hắn làm bằng cách nào? Bởi vì lưỡi dao dù vô cùng sắc nhọn cũng vô pháp đem một người chém thành huyết nhục mơ hồ trong vền vẹn một thời gian ngắn như vậy.

Trừ phi..... là một loại dao được chế tạo đặc biệt, từng tắc từng tắc chậm rãi chém ra.....Hơn nữa lượng máu chảy ra như vậy, quả thực giống như là hung ác xé người ra từ giữa, miễn cưỡng chia làm hai nửa, hơn nữa trong suốt quá trình, người vẫn chưa chết.....

Tôi lần đầu tiên thống hận chuyên ngành sở học của mình, khiến tôi có thể lý giải rõ ràng để làm ra loại tử trạng này cần một trình độ khá khó, dẫn tới kinh hoàng phân tích rốt cục là ‘thứ gì’ có thể làm được.....

“Hắn là sau khi hung thủ phá hủy thi thể xong thì đào tẩu từ cửa sổ..... Dù sao lầu hai cũng không cao lắm.....Cho nên cửa mới khóa trái mà trong phòng không có ai.....” Thanh âm Tiểu Xán mang theo một tia run rẩy.

“Vậy hắn là có dấu vết lưu lại! Nhưng mà cảnh sát cũng không tìm được dấu chân hoặc vân tay khả nghi nào!” tâm tình lão Đại bị kích động lên: “Từ khi hắn về phòng ngủ đến lúc chúng ta phá cửa, thời gian còn

chưa tới mười phút đồng hồ! Máu từ miệng vết thương chỉ trong một thời gian ngắn như vậy có thể gần như chảy hết ra sao!? Lượng máu này căn bản là giống như sau khi bị người phá hủy thân thể, lại dùng dụng cụ nào đó hút toàn bộ ra! Còn có.....”

“Đừng nói nữa!” thanh âm Mục Mộc vừa cao vừa the thé, hần cơ hồ là điên cuồng hét lên: “Anh muốn nói cái gì? Anh muốn chứng minh cái gì! Điều tra là chuyện của cảnh sát, anh còn ở đó đoán già đoán non gì nữa!? Anh ngẫm lại lão Tam! Hôm nay hẳn còn cùng chúng ta nói nói cười cười! Hiện tại không còn nữa, anh còn có tâm tình ở đây phân tích sao!?”

Trong nhất thời, phòng ngủ lần thứ hai lại rơi vào an tĩnh. Chỉ còn có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của mọi người.

“Các cậu..... có chơi trò chơi kia không?” thanh âm trầm thấp của lão Tứ – Từ Bình bỗng nhiên vang lên.

Hắn cũng không có nói ra quá nhiều từ ngữ, nhưng hình ảnh trước tiên đập vào trong đầu tôi chính là trò chơi trong phòng họp. Tôi nhìn Mục Mộc cùng Viên Phi, mặt bọn họ đồng dạng cắt không còn hột máu cho thấy những gì họ nghĩ đến cũng giống tôi.....

“Các cậu thực sự đã chơi?” Ngô Phàm lớn tiếng kêu lên.

“Chơi thì thế nào! Làm gì có ma quỷ! Không có!” Mục Mộc cơ hồ đập bàn đứng lên, hướng về phía lão Đại mà rống giận.

Tôi biết hẳn vì sao lại kích động như thế, bởi vì hẳn cũng đã suy đoán ra rồi đi? Cái kia không hiểu sao lại có thêm một người.....

“Đừng làm cục diện thêm rối loạn, có lẽ hai sự việc này căn bản không liên hệ với nhau!”

Tôi ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại gần như chắc chắn sự việc có liên quan đến trò chơi kia. Bởi vì tôi nghĩ đến bóng đen nửa đêm đi đến giường Khổng Lệnh Tâm, có lẽ..... Đó thật sự không phải người trong phòng của chúng tôi.....

Hồ hấp của tôi trở nên có chút gian nan.

Bởi vì chúng tôi chơi trò chơi đó, cho nên đã gọi ra thứ gì không sạch sẽ sao? Khổng Lệnh Tâm là vì như thế mới chết sao? Nhưng mà nguyên nhân đâu? Chính là bởi vì chơi trò chơi này thì nhất định phải chết?

Vậy..... tôi cũng chơi trò này.....?

“Các cậu ai đã chơi hử, nói mau!” lão Đại trừng mắt với chúng tôi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

“Tôi, Mục Mộc, Khổng Lệnh Tâm, Viên Phi.....” Tôi hữu khí vô lực trả lời.

“Đại ca! Anh đừng như vậy!” Tiểu Xán bị dọa tới khóc nức nở: “Có lẽ căn bản không quan hệ đâu, đừng tự mình dọa mình!”

Lão Đại đi tới đi lui trong phòng, căng thẳng chà xát tay, thỉnh thoảng đẩy đẩy mắt kính trên mũi. Tôi biết hẳn đang suy nghĩ đối sách, tuy rằng đáp án trước mắt của hắn làm tôi cả người phát lạnh, nhưng cũng chỉ đành vô lực.

Nếu thật sự là có “thứ gì đó” như đã nói..... còn có thể có biện pháp nào?

“Gọi ‘nó’ ra một lần nữa đi.” Thanh âm lão Tứ lần thứ hai khuấy lên một hồi gọn sóng.

“Cậu điên rồi!?” Mục Mộc không thể kiềm chế, nhảy dựng lên.

“Nếu thực sự có thứ gì đó không sạch sẽ, chúng ta hãy hỏi nó vì sao cần phải làm như vậy. Còn nếu như vốn dĩ không tồn tại ‘thứ kia’, mọi người cũng được an tâm, không phải sao?”

Biểu tình, ngữ khí của lão Tứ đều thật bình đạm, vẻ mặt gặp nguy không loạn kia làm tôi có chút bội phục.

“Tôi tuyệt đối mặc kệ!” Mục Mộc thét chói tai.

“Cậu cũng đã từng gọi ‘nó’ ra, cho dù không chơi lại, cái ‘thứ đó’ cũng đã xuất hiện rồi.”

“Từ Bình!”

Mục Mộc phần hận nắm áo lão Tứ, tôi cùng Viên Phi vội vàng tách hai người ra, nhưng Mục Mộc đã sắp không khống chế nổi cảm xúc, nổi điên túm chặt lấy áo Từ Bình không chịu buông tay.

“Đủ rồi!”

Viên Phi bỗng nhiên rống to khiến tình cảnh nhất thời an tĩnh lại, hẩn thở ra một hơi dài, chậm rãi nói: “Tôi đồng ý với ý kiến của lão Tứ, so với tự mình dọa mình, tôi thà rằng xác nhận một chút, cho dù thật sự có..... Tôi cũng nhận thức được ‘nó’”

“Cậu cũng điên rồi đúng không!?” Mục Mộc nổi trận lôi đình: “Tùy các cậu! Tôi tuyệt đối sẽ không chơi lại!”

Nói xong, hẩn nặng nề tông cửa chạy ra ngoài. Tôi cười khổ một chút, người ban đầu đưa ra cái trò chơi kia, không phải là hẩn sao?

Nhân tính hèn mọn, luôn ở thời khắc sợ hãi nhất mà chân thật biểu hiện ra.....

“Cần có bốn người phải không?” lão Đại đẩy đẩy kính mắt trên mũi, chậm rãi nói: “Tính tôi một người, Viên Phi một người, còn ai nữa?”

“Tôi.” Tôi bình tĩnh lên tiếng, lại âm thầm nắm tay thành quyền, cương chế thấp thỏm bất an.

Bởi vì tôi biết, thân là kẻ có liên quan giờ phút này không có quyền nói không. Càng trọng yếu hơn là, tôi không hy vọng bản thân cũng giống như Mục Mộc trở thành một kẻ đảo ngũ thảm thương, cho dù là chân tôi đang không ngừng run rẩy.

Tôi nhìn nhìn Tiểu Xán cùng Từ Bình, rõ ràng Tiểu Xán thực vô cùng sợ hãi, nhưng hẩn dường như lại không dám cự tuyệt, đành phải cúi đầu không nói tiếng nào. Lòng tôi thâm than thở, đành phải đem ánh mắt chuyển sang hướng lão Tứ.

“Tôi đến.” lão Tứ mở miệng nói.

“Được, bốn người, đêm nay đến phòng họp.” lão Đại lạnh lùng nói.

“Nhưng tôi cảm thấy không cần thiết.” lão Tứ bỗng nhiên nói, “Chơi thêm lần nữa cũng chỉ có thể chứng minh xác thật nhiều thêm một người, nhưng cậu làm cách nào để hỏi hẩn? Cậu có thể cùng hẩn trao đổi không?”

“Vậy cậu có ý kiến gì?” lão Đại ngồi trên giường, hai mắt thẳng tắp nhìn lão Tứ.

“Bút tiên.”

Hai chữ ngắn ngủi, cũng khiến tôi bắt đầu bội phục vô hạn. Lão Tứ đúng là có chút kỳ quái, nhưng không nghĩ tới khi gặp phải loại chuyện này, tư duy lại vô cùng rõ ràng. Cách ‘hỏi’ thông thường nhất, không phải chính là chơi bút tiên sao?

Ánh mắt bốn người chúng tôi trao đổi lẫn nhau một chút, lập tức đều nhất trí,

“Được rồi, đêm nay chờ sau khi tắt đèn thì bắt đầu, tôi chuẩn bị vài thứ cần thiết.” lão Đại lại một lần nữa phát huy phong thái lãnh đạo.

“Đừng..... đừng đùa.....” Tiểu Xán khiếp sợ nhìn chúng tôi, suýt nữa thì phát khóc: “Vạn nhất lại gọi ra thứ gì nữa thì làm sao bây giờ.....”

Lòng tôi tiếp đó liền run rẩy, đúng vậy, nếu người chơi trò chơi sẽ chết, vậy lão Đại và lão Tứ.....

Tôi liếc mắt nhìn Viên Phi một cái, hẩn đồng dạng cũng đang nhìn tôi, kỳ quái chính là, rõ ràng chúng tôi chưa từng trao đổi ăn ý cái gì, lại trong nháy mắt dường như có thể thấu hiểu ý tứ trong mắt đối phương.

“Nếu là chơi bút tiên, tôi cùng Viên Phi là đủ rồi.” Tôi nói.

“Đúng vậy, hai người là có thể chơi.” Viên Phi phụ họa.

Trong phòng hốt nhiên an tĩnh xuống, lão Đại cùng lão Tứ giống như là đang trầm tư điều gì, cuối cùng lại hai miệng đồng thanh: “Tôi muốn chơi.”

“Nhưng mà.....” tôi vội vàng nghĩ muốn ám chỉ cho bọn họ trò chơi này có thể mang đến nguy hiểm.

Lão Đại lắc đầu, nở nụ cười: “Tôi chính là lão Đại, chiếu cố các cậu là trách nhiệm của tôi.”

Lão Tứ cũng bình tĩnh nói: “Chủ ý là tôi ra, tôi không thể mặc kệ.”

Trong nháy mắt, mũi của tôi chua xót. Tôi vội vàng cười cười che dấu, lại che dấu không được xúc động trước nay chưa từng có ở trong lòng.

Tôi vốn chẳng hề tin tưởng cái gì là “có nạn cùng chịu”. Hạnh phúc có thể chia sẻ, nhưng tai họa thì mọi người luôn e sợ, lo tránh còn không kịp. Khi đe dọa phủ xuống, ý thức đầu tiên của mỗi người đều là tự bảo vệ mình, tâm tình ‘không tiếc hết thấy bảo vệ đối phương’ chẳng qua là tình tiết chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết, truyện tranh mà thôi.

Thế nhưng, giờ phút này tôi lại có loại cảm giác có nạn cùng chịu..... Nguyên lai chính là thế này? Giống như có một đôi tay vô hình đang giữ lấy vai của bạn, rõ ràng run rẩy không thôi, lại có thể từ đôi tay vô hình ấy tìm được một cảm giác an toàn to lớn.

Ánh mắt của tôi vô tình liếc sang Tiểu Xán, hần mặt đỏ tai hồng cúi đầu, lỗ chã chực khóc, vẻ mặt hổ thẹn. Tôi biết hần đang suy nghĩ gì, Tiểu Xán chỉ là nhát gan thôi, hơn nữa đây lại là loại chuyện tình vô lực nắm giữ tương lai.

Tôi hướng hần vẫy tay, Tiểu Xán do do dự dự đi đến bên cạnh tôi, tôi kéo tay hần ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Buổi tối toàn bộ dựa vào cậu, nếu chúng tôi có gì dị thường, cậu phải gọi người đến cứu nhóm chúng tôi, xin nhờ cậu đó.”

Tiểu Xán dùng sức gạt đầu, tôi cứng chiều sờ sờ đầu của hần, hần mới ngượng ngùng nở nụ cười.

Thời gian dường như trôi qua vô cùng thông thả, Mục Mộc vẫn chưa trở về, chỉ gọi điện thoại nói sẽ qua đêm ở nhà bạn. Thật vất vả đợi đến sau mười một giờ tắt hết đèn, năm người chúng tôi bắt đầu hành động, nương theo ánh sáng chiếu ra từ đèn pin, bốn người ngồi quây thành một vòng. Tiểu Xán khẩn trương đứng ở cửa, chuẩn bị tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra ngoài gọi người tới giúp.

Lão Đại đem một tờ giấy viết đầy các chữ cái trải ra ở chính giữa, bốn người chúng tôi hai hai đối xứng, ngón tay của bốn bàn tay lần lượt lồng vào nhau, trung gian kẹp một cây bút.

“Sau khi tôi nói bắt đầu, mọi người cố gắng hết sức tĩnh tâm, nếu bút bắt đầu động, thì nêu câu hỏi ra.” Lão Đại nghiêm túc nói.

Không ai dị nghị, sau khi lão Đại hô bắt đầu, tôi liền ngưng thở, không chớp mắt nhìn chăm chú ngòi của cây bút bi, không còn dám âm thầm dùng sức giống như trước kia nữa.

Rất lâu sau đó, bút vẫn an tĩnh dựng đứng ở chính giữa, trừ bỏ thỉnh thoảng nhẹ lung lay một chút, từ đầu đến cuối vẫn không có chuyển động rõ ràng.

Bốn người chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, lão Đại trầm tư một chút, sau đó nói: “Mọi người còn dùng lực, không cần cố gắng giữ nó đứng yên, chỉ cần sử xuất một chút sức lực thôi, thử lại lần nữa, không được thì thôi vậy.”

Tôi không đúng thời điểm mà thở dài một hơi, có lẽ, đáp án gì cũng không quá đáng sợ, nhưng bất an chờ đợi đáp án lại càng khiến người ta sợ hãi hơn.....

Có lẽ cái chết của Khổng Lệnh Tâm, thật sự chính là bút tích ác ý của một tên sát nhân biến thái, cơ bản không hề liên quan với thứ gì đó phi khoa học của thế giới bên kia, vậy không phải tốt lắm sao?

Tôi bỗng nhiên có loại cảm giác vô cùng có lỗi với Khổng Lệnh Tâm, tôi không vì cái chết của hần mà thương tâm, lại còn lo lắng bản thân có bị nguy hiểm hay không nữa. Sợ hãi, hoang mang, thấp thỏm, khi cảm xúc tiêu cực của con người dâng trào, trước tiên vẫn là suy nghĩ cho bản thân, không phải sao?

Tôi cười tự giễu, tôi nghĩ mình hần là một kẻ đê hèn.....

Bút bi rớt cục chậm rãi di động, tay của tôi cũng từ từ chuyển động theo cây bút. Tôi không khỏi nhìn sang những người khác, tôi vốn không dùng chút lực nào, hẳn là sẽ không kéo nó đi mới đúng, không biết tình huống những người khác như thế nào?

Bút bi chậm chạp chuyển động không theo quy luật trên mặt giấy, sau đó lão Đại mở miệng: “Người là ai?”

Bút bi lại chậm chạp chuyển dời, đảo qua vài chữ cái, nhưng cũng không thể hợp lại thành từ gì. Tôi thử sắp xếp các chữ theo tiếng Anh cũng phát hiện đó không ra từ nào, vậy chẳng phải là..... nó chỉ chuyển động thôi?

Lão Đại dùng tay còn lại tháo kính mắt, tiếp tục hỏi: “Ngày đó ở phòng họp xuất hiện thêm một người, là người sao?”

Bút bi chậm rãi di chuyển đến ‘S’, tạm dừng một chút, sau đó lại chậm rãi chuyển qua ‘H’, lại tạm dừng một chút, lòng bỗng nhiên đánh thót, nó muốn trả lời là ‘SHI’ sao? Thật là nó!? Thật sự có ‘thứ đó’ xuất hiện?

*Cái này mình cũng chỉ đoán thôi, ‘SHI’ có lẽ là chữ Thị – ‘ ’ (pinyin: shì), nghĩa: lời đáp: vâng, phải, đúng.

Bút chậm chạp trượt đi, cuối cùng dừng lại, tôi có chút sững sờ, bởi vì nó dừng ở ‘B’..... ‘SHB’ là cái thứ gì.....

Không phải bính âm (pinyin), không phải tiếng Anh, càng không phải là ngũ bút tự hình (phương pháp gõ chữ Hán theo kiểu ghép nét)!

“Hình như.....mắt linh.....” Viên Phi nhẹ giọng nói.

“Ừ.....” Thật khó, mọi người đồng thanh lên tiếng.

“Có lẽ nên hỏi trực tiếp một chút, tỷ như ‘Khổng Lệnh Tâm có phải người giết hay không’ hoặc là ‘Mục đích của người là gì’ đại loại.”

Tôi vừa dứt lời, bỗng nhiên, bút bi vốn đã dừng lại lần thứ hai chuyển động! Bởi vì mọi đang chú tâm nói chuyện, đương nhiên không có người nào dùng lực hoặc để ý tới nó, thế nhưng nó lại di chuyển lần nữa, thần kinh mọi người lập tức căng thẳng!

Tôi bất an nhìn bút bi đang chậm rãi vẽ ra những đường cong trên giấy, tuy rằng vẫn di chuyển giống như lúc này, thế nhưng lại làm cho tôi có một loại cảm giác lo lắng không yên khiến tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Trực quan đặc biệt cảm nhận được, lúc này đây chính là ‘thứ đó’ đang khu động nó!

Tay chậm chạp di chuyển, quy luật giống như chiếc com-pan, một vòng tròn xuất hiện trên giấy. Thế nhưng tay vẫn không dừng lại, mà lại tiếp tục đảo lại vị trí vòng tròn lúc này.

Không có khả năng đây là do chúng tôi vẽ nên, cho dù nó là do bốn người chúng tôi tác dụng lực xuống mà di động, cũng không thể vẽ ra được một vòng tròn hoàn hảo như thế này! Hơn nữa vòng thứ hai vẫn theo quy luật đó. Hoàn toàn vẽ theo nét mực cũ, không có nửa điểm lệch lạc, tay người cầm bản không có khả năng vẽ nên vòng tròn toàn vẹn như vậy!

Như vậy, là ai vẽ ra chứ?

Một vòng, một vòng, lại một vòng!

Tôi rõ ràng cảm giác được tốc độ bắt đầu chậm rãi nhanh hơn, giống như báo hiệu dự cảm khiến người ta sợ hãi, tay tôi không ngừng thuận theo tốc độ di chuyển tăng nhanh của bút. Càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức tôi suýt nữa muốn la hoảng lên! Thế nhưng vòng tròn vẫn như cũ không có dấu hiệu sai lệch, theo ma sát cấp tốc của ngòi bút, giấy trắng dần dần sắp bị rách thủng!

Tôi liều mạng cố gắng khống chế nó, nhưng mà tay giống như là bị dính chặt lên bút rồi, hoàn toàn theo chuyển động kịch liệt của nó, dần dần đạt tới tốc độ cực nhanh khiến người ta không thể chịu đựng được!

Tôi chợt đứng lên, thử giãy ra, lão Đại cũng mang vẻ mặt kinh ngạc mà đứng lên, dùng tay còn lại mạnh mẽ kéo bút ra. Tôi cảm thấy như mấy ngón tay của chúng tôi bị cái gì dán dính vào nhau vậy, căn bản không thể nào nhúc nhích!

“Mau buông tay ra!” lão Đại bỗng nhiên hét lớn.

Bốn người chúng tôi đồng thời ra sức, nhưng ai cũng không thể ngăn lại bút bi đang tiếp tục lấy tốc độ kinh người vẽ vòng tròn trên giấy! Quá nhanh! Giấy đã bị cắt rách, thế nhưng nó vẫn như cũ không dừng lại, tiếp tục không ngừng xoay tròn trên tờ giấy rách, ngay cả bàn gỗ cũng bị vạch nên dấu vết rõ ràng!

“Dừng không được! Làm sao bây giờ!?”

“Mau không chế bút!”

“Không được! Căn bản không thể động!”

Tôi bỗng nhiên hướng Tiểu Xán kêu to: “Tiểu Xán! Mau lật đổ cái bàn! Mau!”

Tiểu Xán từ lâu đã sợ đến ngất người, bị tôi bỗng nhiên gào to mới phục hồi lại tinh thần. Mà tôi giống như bị đổ xi măng lên người mất hết tự do, gần như bị cổ cường lực này vấy đứt cánh tay! Thân thể cũng dần dần bị cổ lực đạo này lôi kéo, tôi đã dần dần sắp không thể khống chế thân thể của chính mình!

“Tiểu Xán!”

Tiểu Xán vội vàng chạy tới, dùng sức lật đổ cái bàn, lại không có bất luận tác dụng gì. Hắn nhắm nghiền mắt hét to một tiếng, dùng hết khí lực toàn thân bỗng nhiên va chạm! Cái bàn dịch chuyển khỏi vị trí, ngay sau đó hắn một cước đá qua!

Bàn bị va chạm kịch liệt khiến cho bút bi và tờ giấy kia bị di chuyển, chuyển động xoay như như lốc xoáy trong nháy mắt biến mất, bốn người chúng tôi đồng thời bị quăng ra ngoài, chật vật ngã xuống mặt đất.

Ngoài phòng ngủ truyền đến một trận tiếng ồn ào, động tĩnh vừa rồi đã đánh thức người trong ký túc xá. Bên ngoài bắt đầu có người dùng sức đập cửa, lớn tiếng hỏi tình huống trong phòng, năm người chúng tôi tất cả lại ngồi yên trên mặt đất nhìn cái bàn ngã xiêu vẹo mà suy nghĩ xuất thần.

Rất nhanh, quản lý viên mở cửa phòng ra, khi công tắc nguồn điện được bật mở, tôi nghĩ rằng những người ngoài cửa chỉ nhìn thấy sắc mặt trắng bệch đại ra như trúng tà của năm thằng sinh viên chúng tôi.

Ánh mắt chúng tôi đều tập trung ở giữa vòng tròn đã sắp bị rách nát, rõ ràng có một chữ cái ở tâm: S.....S.....đại biểu cái gì? SHI? SI? Là nói, nó chính là kẻ đã sát hại Khổng Lệnh Tâm..... hay là nói, mục đích của nó là.....Chết.....?

* ‘SHI’ thì đã giải thích ở trên rồi, còn về ‘SI’, đó là pinyin của Tử- ‘ ’ nghĩa: Chết

4. Chương 4

Tuy rằng trời đã rạng sáng, nhưng vì ngày hôm trước vừa phát sinh sự cố ngoài ý muốn nên sắc mặt các thành viên 308 đều khác thường, hơn nữa cái bàn trong phòng lại xiêu vẹo ngã trái ngã phải, tình huống này khiến cho chủ nhiệm ban và hiệu trưởng của chúng tôi lập tức quay về trường học, phòng 501 nho nhỏ chỉ trong nửa giờ đã tập trung tất cả lãnh đạo cấp cao của trường.

Bọn họ lựa chọn từ ngữ vô cùng cẩn thận dè dặt, tôi hiểu lý do vì sao bọn họ lại cẩn trọng như vậy, dù sao cái chết của một học sinh đã cực kỳ quý giá, mà năm học sinh khác ở trong phòng lại không biết đã xảy ra sự kiện khó hiểu gì nữa.

Chủ nhiệm ban vẫn dè dặt nói chuyện với chúng tôi, lần đầu tiên tôi phát hiện nguyên lai giọng nói của cô có thể ôn nhu như thế, nhu hòa đến mức giống như chúng tôi đều là trẻ nhỏ nhất gan, không cần thận một chút sẽ phát điên lên mất. Thế nhưng chúng tôi ai cũng không nói chuyện, chỉ hết sức im lặng ngồi đó, lắng nghe, trầm mặc.

Một loại giảng co vô hình làm cho nhóm chúng tôi ai cũng không muốn nhắc tới chuyện đêm qua, lại càng không nguyện nói cho bất luận ai khác.

Không ai tin cả, chẳng phải sao?

Cuối cùng, ban lãnh đạo không còn cách nào khác hơn là gọi cán bộ hội học sinh lão Đại ra ngoài. Sau khi tất cả ban lãnh đạo rời khỏi, tôi lại tương đối thoải mái một chút. Tôi im lặng giơ lên mảnh giấy nhỏ, vo tròn, sau đó nắm ở trong tay, ngơ ngẩn không biết nên xử lý nó như thế nào.

Vứt đi sao? Vứt vào thùng rác? Vứt ra ngoài cửa sổ? Xé vụn? Hoặc là trực tiếp nuốt luôn vào bụng?

Tôi cười khổ, nếu bây giờ tôi vứt nó đi, sáng ngày mai nó lại xuất hiện ở trên bàn, tôi nghĩ tôi sẽ la hét không ngừng như kẻ điên.

“Lão Tứ, có bật lửa không?” thanh âm của tôi yếu ớt vô lực như mười ngày chưa ăn cơm.

Lão Tứ trầm mặc đem một cái bật lửa đưa cho tôi, tôi đem tờ giấy kia đặt xuống đất, chậm rãi châm lửa. Ngọn lửa nhanh chóng cắn nuốt lấy nó, nhìn trang giấy trắng rất nhanh đã bị ánh vàng bao trùm, cuối cùng hóa thành tàn tro, tôi bỗng có loại cảm giác yên tâm kỳ lạ.

Tôi chấp nhận giả thuyết chúng tôi bị thứ gì đó quán lấy.....Bởi vì tôi bắt đầu suy xét tất cả những chuyện không có khả năng phát sinh đã lần lượt xảy ra gần đây, chẳng hạn như đồng tro tàn trước mắt này, biết đâu ngày mai lại khôi phục lại thành một tờ giấy trắng có vẽ vòng tròn khiến cho người ta sợ hãi.....

Không biết đã qua bao lâu, lão Đại rốt cục cũng trở lại, cười yếu ớt: “Hiệu trưởng nói nếu chúng ta đồng ý, có thể về nhà nghỉ ngơi vài ngày.”

“Cũng tốt.....” tôi nở nụ cười, nhìn về phía Tiểu Xán vẫn ngồi cuộn ở trên giường: “Tiểu Xán, nhà cậu chẳng phải là ở trong thành phố này sao? Về nhà ở vài ngày đi.”

Biểu tình Tiểu Xán có chút buông lỏng. Tôi nghĩ hẳn đã sớm có quyết định này, nhưng lại ngại không dám nói với mấy người xa quê như chúng tôi, nói sao thì chỉ có một người rời đi, dường như giống như kẻ đào binh không chịu đồng cam cộng khổ.

“Vậy các anh cũng đến nhà em ở đi, nhà của em rất lớn đó! Tất cả đều có thể ở lại!”

“Không cần.”

Tôi nhẹ nhàng cười, bởi vì chẳng phải chỉ có tôi, Viên Phi và Mục Mộc gặp nguy hiểm thôi sao?

“Tiểu Xán, sáng ngày mai cậu trở về đi, ở lại vài ngày, đừng đem chuyện hôm nay nói với người nhà cậu.” lão Đại dặn dò nói.

Tiểu Xán khẽ gật đầu, thân thể cuộn tròn rốt cục thoáng thả lỏng chút. Tôi bỗng nhiên có chút thương hại hẳn, kỳ thật hẳn đã sợ hãi lắm rồi, chỉ là không có dũng khí mở miệng nói muốn rời đi.

“Lão Tứ, nhà của cậu cũng là ở thành phố này à? Ngày mai cũng rời đi đi.”

Từ Bình không nói gì, chỉ im lặng nằm trên giường, nhìn trần nhà xuất thần.

“Viên Phi, nhà cậu ở Tế Nam? Ngày mai mua vé xe lửa đi. Tiêu Vũ, còn nhà cậu là ở Hà Nam? Sáng mai cùng Viên Phi đi mua vé luôn.” Lão Đại đã bắt đầu an bài hành trình ngày mai của chúng tôi.

Mỗi người đều chỉ “Ừ” một tiếng, cũng không có bất cứ động tác nào nữa. Kỳ thực cho dù tôi về nhà thật chất cũng không thay đổi được gì, cha mẹ tôi đều ở nước ngoài, nơi gia hương cũng chỉ có một gian phòng trống chờ tôi thôi.

Ha hả, một người ở trong một căn phòng vắng vẻ, vừa sợ hãi nghi thần nghi quỷ ‘nó’ như Sadako ở khắp nơi xung quanh, chỉ sợ không có gì cũng bị hù chết.

*Sadako: nhân vật trong truyện/ phim kinh dị The Ring.

Tôi bỗng phát hiện kỳ thật lá gan của tôi rất nhỏ, nhỏ đến đáng thương.

Một lát sau, quản lý viên liền đến nhắc nhở chúng tôi mau ngủ sớm, hẳn phải tắt đèn. Vì thế mỗi người đều ôm ấp tâm sự trong lòng mà trở lại giường của mình, rất nhanh, phòng ngủ đã là tối đen một mảnh.

Tôi mở to hai mắt, không hiểu sao lại phát ngốc cứ ngơ ngẩn nhìn trần nhà tối đen như mực. Qua thật lâu, khoảng chừng đã đến hai ba giờ sáng, tôi mới bắt đầu có chút mệt mỏi.

Những người khác trong phòng đã sớm đi vào giấc ngủ rồi nhỉ? Tiểu Xán ở giường dưới có chút khó chịu nói mê gì đó, đứa nhỏ đáng thương, có lẽ hẳn sẽ phải gặp ác mộng một thời gian dài chẳng?

Tôi đánh ngáp một cái, nhắm lại hai mắt. Tối nay, giấc mộng của tôi hẳn cũng giống như Tiểu Xán, không được yên bình?

“Tí tách.”

Thần trí tôi đột nhiên thanh tỉnh, tiếng nước?

Nhưng mà nơi này là phòng 501! Cách WC rất xa! Làm sao có thể nghe thấy tiếng nước?

Hơn nữa tiếng nước lại gần như thế. Tưởng chừng như.....ở ngay ngoài cửa!

Tim bắt đầu chậm rãi tăng tốc, tôi nghĩ tới phòng họp trống vắng ở lầu năm khu giáo học, tôi nghĩ tới cái bóng đen xuất hiện tối hôm đó, tôi nghĩ đến khi tất cả sự tình phát sinh, cái tiếng động thần bí, không rõ căn nguyên kia lại vang lên: “Tí tách.”

Kẹt —— Kẹt ——

Cửa chậm rãi mở ra một khe hở.

Tôi cơ hồ muốn hét lên sợ hãi! Bởi vì trước khi ngủ tôi đã khóa cửa phòng, tôi xác định đã khóa cửa rất cẩn thận, hơn nữa chắc chắn rằng không có bất cứ người nào trong phòng ra ngoài!

Nương theo ánh đèn hành lang mờ nhạt, tôi có thể nhìn thấy một thân ảnh màu đen chậm rãi đẩy cửa phòng ngủ ra, chầm chậm đi đến, giống hệt như đêm hôm đó. Chẳng qua giờ phút này tôi quá mức thanh tỉnh, tôi rõ ràng ý thức được hẳn không có đi lại! Hẳn di chuyển thẳng băng như dưới chân có ván trượt, nhẹ nhàng thông thả tiến vào. Không có tiếng bước chân, không có tiếng hô hấp, cái gì cũng không có.....

‘Nó’ lại tới nữa rồi sao.....Bây giờ.....con mồi của nó là ai?

Tôi không biết ‘nó’ có thể thấy tôi đang trợn tròn mắt nhìn ‘nó’ hay không, nhưng ‘nó’ rõ ràng lướt qua Viên Phi đang ngủ, tới giữa bốn cái giường cạnh cửa chính, trực tiếp di chuyển đến vị trí gần cửa sổ.

Tôi vội vàng nhắm lại hai mắt, liệu mình không chế tiếng thở dốc quá mức dồn dập bởi vì nó quá rõ ràng trong không gian yên tĩnh này! Thế nhưng căn bản không được, tim đập nhanh đến mức tôi đã không thể khắc chế, cho dù nhắm mắt lại, tôi cũng có thể nhận thấy được một cỗ cảm giác khiến người sởn tóc gáy đang chậm rãi kéo đến. Đó là một loại cảm giác khi bạn nhắm mắt lại và biết có một kẻ khác đang đứng bên cạnh mình, hơn nữa bạn còn biết rằng kẻ đó không phải là người, nhưng nó lại đang chăm chú nhìn vào bạn! Loại cảm giác kinh tủng này đủ để bức điên một người!

Vì sao lại đứng lại bên giường tôi? Vì sao lại chọn tôi? Rõ ràng trong phòng còn nhiều người như vậy?

Tôi hốt nhiên dờ dẫm, không chọn tôi có được không? Chọn những người khác không tốt hơn sao?

Bỗng nhiên có loại ham muốn được khóc lớn một hồi, không phải bởi vì tôi gặp phải loại chuyện khiến người lực bất tòng tâm, mà là thông qua việc này tôi kinh hãi nhận ra rằng nhân cách mà trước đây bản thân vẫn luôn tự hào, cư nhiên ẩn giấu sự ích kỷ đê hèn đến thế. Trong khoảnh khắc kia, tôi lại hy vọng người chết không phải là mình, tôi hy vọng toàn bộ bất hạnh đều ập xuống đầu người khác, đừng tìm tới tôi. Cho dù đó là tuân hoàn cố định, mọi người đều phải đổi mặt tai ương, tôi cũng hy vọng bản thân là người cuối cùng.....

“Tí tách”

Tiếng nước gần trong gang tấc, ‘nó’ quả nhiên ở ngay cạnh bên tôi.

Tôi phải làm thế nào? Thành linh mở to mắt nhìn ‘nó’? Tôi sẽ nhìn thấy cái quái gì? Trưng ra loại biểu tình gì khi đối mặt? Hoặc giả, tôi có nên hét to một tiếng dọa ‘nó’ chạy đi? Hay là, tôi nên hung hăng giáng một cú đấm vào kẻ đang đứng cạnh mình?

Trong đầu tôi đã rối như tơ vò, tôi nghĩ tới hết phản ứng này đến phản ứng khác, thế nhưng bản thân chỉ có một phản ứng chân thật nhất: liều mình nhắm chặt hai mắt, cố gắng nín thở, gắt gao mím chặt môi, phòng ngừa bản thân quá sợ hãi mà thét ra tiếng.....

“Tí tách”

Vì sao vẫn chưa đi? Người đứng ở chỗ này muốn cái gì?!

“Tí tách”

Không biết có phải ảo giác của tôi hay không, một tiếng này tựa hồ cách xa tôi một chút.

Tôi không dám mở mắt để xác nhận điều gì, chỉ có thể tiếp tục bảo trì tư thế không nhúc nhích.

Tôi có thể làm được gì? Tôi không thể làm được gì cả..... Tôi không thể dừng cảm như nhân vật nam chính trong những câu chuyện ma trên mạng có khả năng đối mặt nó, đánh bại nó, tôi chỉ muốn chạy trốn, thoát được càng xa càng tốt.

Không biết bắt đầu lúc nào, tiếng nước đã biến mất, thật lâu thật lâu không còn tiếng vang. Tôi muốn mở to mắt xác nhận một chút để có thể an tâm, thế nhưng vẫn không dám..... Tôi sợ vừa mở mắt, trước mắt đã có một khuôn mặt vượt quá sức tưởng tượng của con người, tôi sợ đây là một trò đùa ác ý của ‘nó’, là quỷ kế giả vờ rồi đi để nhử tôi mở mắt ra.

Lại qua lâu thật lâu, lâu đến mức tôi không thể chịu đựng loại bất an này thêm nữa, tôi đột nhiên tung mạnh chăn lên, ném ra ngoài! Lý do vừa ngậy thơ lại buồn cười, bởi vì tôi nghĩ rằng nếu nó vẫn còn đứng đó, ít nhất cũng bị chăn ngăn cản một chút đi?

Tôi mở to hai mắt, tấm chăn nặng nề rơi xuống bàn, phát ra tiếng va chạm.

Lão Đại lập tức ngồi dậy, thốt ra thanh âm khàn khàn khi bị đánh thức trong lúc ngủ mơ “Chuyện gì?!”. Lão Tứ cũng bật dậy, ngay cả Tiểu Xán ở giường dưới cũng trở mình, hình như cũng đang lơ mơ ngồi dậy.

“Không có việc gì, chặn bị rút.....” Tôi tận lực khắc chế giọng nói của mình, khiến nó nghe như vẫn bình thường.

“Thật là..... Làm tôi giật cả mình.....”

Lão Đại hàm hàm hồ hồ lên tiếng, liền ngủ tiếp. Tôi nhảy xuống giường, lão Tứ đã im lặng nằm xuống, Tiểu Xán giúp tôi nhặt chăn lên, rồi ngáp dài tiếp tục ngủ. Khi tôi một mình ngồi ở trên giường, mới phát hiện toàn thân mình đầy mồ hôi như vừa ngâm dưới nước. Tôi lấy tay quạt trán, quả thực không thể lau hết mồ hôi trên mặt.

Kỳ thật, nó đã sớm rời khỏi ư? Tôi cười gượng không ngừng, tôi nghĩ mình đã trở nên quá căng thẳng rồi.

Hoặc giả, vừa rồi chỉ là một giấc mộng? Chẳng phải sự thật.....?

Tôi tự an ủi bản thân mình.

Tôi chỉnh chăn lại cho ngay ngắn, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua giường Viên Phi, hần hình như không bị tiếng động vừa rồi làm cho tỉnh giấc, vẫn như cũ không hề nhúc nhích.

Ngủ như chết thật rồi ấy.....

Tôi không khỏi có chút hâm mộ hần.

Sau khi nằm xuống, tôi vô cùng chắc chắn một chuyện, tối nay, tôi sẽ không thể ngủ được.

—

Ngày hôm sau, đôi mắt đỏ bừng, thần trí hoảng hốt rời khỏi giường làm tôi bị Tiểu Xán chê cười một trận. Tôi ngáp dài bụng chàu rửa mặt đi, vừa vặn chạm mặt Viên Phi mới đi rửa mặt về. Hai mắt hần đầy tơ máu, vành mắt đen đen nhìn qua không có vẻ gì là được ngủ ngon cả.

“Sớm.” tôi chủ động lên tiếng chào hỏi.

Tựa hồ từ sau đêm ở phòng họp, tôi và hấn đã không còn dấu khẩu nữa, đối với sự thay đổi bất ngờ này tôi không khỏi có chút khó hiểu. Nhưng mà dạo này tinh thần Viên Phi cũng không được tốt, mắt luôn phấp phấp, bộ dáng tiêu tụy hẳn.

Nói không chừng so với Tiểu Xán hẳn còn bị dọa thê thảm hơn.....

Tôi âm thầm nghĩ.

Hai mắt Viên Phi đắm đắm nhìn tôi, cái nhìn chòng chọc khiến lòng tôi có chút sợ hãi. Hấn há miệng, tựa hồ muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ cúi đầu đi lướt qua tôi.

Quái nhân.....

Tôi không để ý tới hấn nữa, đi thẳng đến phòng rửa mặt đánh răng. Khi tôi đóng vòi nước, một giọt nước rơi xuống vào trong chậu rửa mặt, phát ra tiếng động thanh thúy: “Tí tách.”

Thần kinh tôi căng cứng, nhưng lập tức trầm tĩnh lại, tự cười giễu. Tôi đổ nước trong chậu rửa mặt ra, bưng đồ dùng vệ sinh trở về, phía sau truyền đến vài tiếng xì xầm bàn tán. Tôi nghĩ tất cả mọi người phòng 308 đã nổi danh chỉ trong một đêm.

Sau khi trở về phòng ngủ, dưới lầu truyền đến tiếng còi xe, Tiểu Xán vui vẻ chạy đến cửa sổ, hướng dưới lầu vẫy vẫy tay.

“Người nhà đến đón em!” tâm tình của Tiểu Xán trở nên hưng phấn hẳn lên.

Tôi lộ đầu ra liếc nhìn một cái, lập tức xuýt xoa khen ngợi: “Xe đẹp quá! Tiểu Xán, nhà cậu thật giàu có!”

Tiểu Xán ngượng ngùng cười, liền nhanh chóng thu dọn đồ đạc. Sau khi đã thu thập thỏa đáng, hấn lại có chút ngập ngừng nhìn mọi người: “Các anh thật sự không muốn qua nhà em ở vài ngày sao.....”

“Thực không cần, cậu chăm sóc bản thân tốt là được.”

Tôi cười giúp hấn xách ba lô, đưa xuống dưới lầu. Tiểu Xán lại bắt lấy góc áo của tôi, vẻ mặt lo lắng: “Lục ca, người nhà anh đều ở nước ngoài phải không? Anh về cùng em đi, ít ra cũng có em bầu bạn.”

Tôi biết là Tiểu Xán lo lắng cho tôi, không khỏi cảm động trong lòng, cố ý dùng sức nhéo nhéo mặt hấn: “Cậu nha, chăm sóc bản thân cho tốt, không cần lo lắng Lục ca.”

Tôi hơi đẩy Tiểu Xán đi đến xe, ba ba Tiểu Xán mỉm cười cùng tôi chào hỏi. Nói chuyện phiếm vài câu, Tiểu Xán mới lưu luyến ngồi lên xe, xe đã lăn bánh, hấn còn lộ ra cửa sổ không ngừng phất tay với tôi, khiến tôi cười một trận.

Trở lại phòng ngủ, lão Đại bọn họ đã đi ăn cơm về, tôi không khách khí nhận lấy bánh bao thịt lão Đại đem về, ăn lấy ăn để.

“Các cậu có nhìn thấy xe nhà Tiểu Xán không? Thật đẹp!” Miệng tôi nhồm nhoàm đầy thịt, hàm hồ nói.

“Ông nội Tiểu Xán là viện trưởng bệnh viện nhân dân, chắc là rất giàu có?” lão Đại đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi.

“A? Bệnh viện nhân dân ở thành phố này? Bệnh viện lớn rất nổi tiếng toàn quốc! Ông nội Tiểu Xán là viện trưởng hả?”

Tôi có chút giật mình, Tiểu Xán chết tiệt, cư nhiên chưa từng nói qua gia cảnh hoành tráng như vậy.

“Nhà cậu ấy là biệt thự hai tầng rộng hơn bốn trăm bình (36 mét vuông bề mặt là 1 bình), còn có hoa viên và hồ bơi nữa.”

Không hổ là cán bộ hội học sinh, đối với tư liệu của học sinh đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Tôi nhìn lão Đại, vô hạn cảm khái.

Tôi tiếp tục tiến công bữa sáng của mình, giọng nói lão Tứ đột nhiên vang lên: “Giường của Tiểu Xán.....”

Tôi nhìn theo hướng ngón tay lão Tứ, chợt đình chỉ việc ăn uống. Bởi vì tôi đã nhanh chóng nhìn thấy trên vách tường Tiểu Xán có một mảng thấm nước lớn, thoát nhìn, giống như là từ trên giường tôi chảy xuống, nhưng mà tôi so với bất kỳ ai đều rõ nhất giường của mình khô ráo đến mức nào.

Mảng thấm nước này.....Vì sao lại khiến tôi nghĩ đến mảng thấm nước ở giường Khổng Lệnh Tâm.....?

“Phòng bên.....Ngấm nước qua phải không.....” tôi khẽ động khoe miệng, thật vất vả mới thốt thành lời.

Phòng ngủ hiện nay của chúng tôi là 501, phía đông là phòng 502, giường Tiểu Xán lại dựa vào bức tường phía tây, nói cách khác..... Bờ tường phía bên kia hẳn là vách ngoài của tòa nhà!

Vậy nước là từ đâu thấm vào? Giống như 308 vậy, không hề có khả năng thấm nước?

Thấm nước..... nước..... giọt nước..... bóng đen dừng lại cạnh giường.....

Tối hôm đó, bóng đen bò lên trên giường Khổng Lệnh Tâm, Khổng Lệnh Tâm đã chết.....

Đêm qua, bóng đen đứng cạnh giường tôi, tôi sợ hãi cho rằng mục tiêu kế tiếp của ‘nó’ hẳn là mình. Thế nhưng, tôi lại quên mất giường Tiểu Xán ở tầng dưới, cái bóng đen kia cũng đồng thời đứng cạnh giường hẳn!

Nhưng mà không đúng! Tiểu Xán không hề tham gia trò chơi kia, hẳn hẳn không thể là mục tiêu! Thức ăn trong miệng rốt cục nuốt không trôi nữa, dự cảm không lành bao phủ trong lòng, da đầu tôi từng trận run lên, hai tai ong ong.

“Tiêu Vũ, cậu không sao chứ?”

Lão Đại đẩy đẩy vai tôi, tôi chợt hoàn hồn, vội vàng cười cười: “Không có việc gì.....”

Tôi đem đồ ăn trong miệng nhả ra, vội vàng đem thức ăn còn dư lại bỏ vào thùng rác ở cầu thang, tâm loạn như ma.

Tôi đang suy nghĩ lung tung gì thế này? ‘Nó’ sắp xếp trình tự như thế nào đi nữa thì cũng không có khả năng dính dáng đến Tiểu Xán.

Bất luận là tối hôm đó hay là đêm qua, Tiểu Xán không hề tham dự trò chơi đó, là do tôi đa nghi thôi.....

Nhất định là có ống nước nào đó bị nứt nên mới bị thấm nước đi? Nhất định là vậy.....

Một lần lại một lần tự nhủ với bản thân, mãi đến khi tôi thở ra một hơi dài, hoàn toàn bình tĩnh lại.

Đúng vậy, hiện tại trong phòng này chẳng phải Tiểu Xán là người không có khả năng trở thành mục tiêu nhất sao? Xem ra tôi quả thực có chút thần hồn nát thần tính rồi.

Tôi dùng sức vỗ vỗ trán, ảo não đến mức có một loại kích động muốn đâm vào tường.

Tôi quay người lại, nghênh diện Viên Phi đang cúi đầu đi tới. Hắn liếc nhìn tôi một cái rồi lại vội vàng cúi đầu, không nói một lời đi lướt qua tôi.

“Hey, cậu đi đâu vậy?”

Là ảo giác của tôi sao? Viên Phi hình như đang cố ý trốn tránh tôi?

“Mua vé.” Cước bộ Viên Phi vẫn không dừng lại, sau khi thấp giọng nói xong thì bóng người đã biến mất sau cửa thang lầu.

“Làm sao vậy, đã nói trước là cùng đi mà.”

Tôi thấp giọng nói thầm một câu, nhìn đồng hồ, oa! Sớm như vậy đã chạy đi mua vé? Người ta có làm việc không a? Chỉ số thông minh của con vượn người này rốt cục cũng thoái hóa thành khỉ rồi ư.

Nằm dài ở trong phòng tới hơn chín giờ, tôi mới đón xe đi đến nhà ga. Đại sảnh bán vé của nhà ga đã chật ních những người là người, trước mỗi cửa bán vé đều có một hàng người dài như rồng rắn, tiếng người ồn ào, làm tôi đầu choáng não tưởng.

Tôi tìm được chuyến tàu đi Hà Nam, liền chạy đến xếp hàng, bổ sung thêm một vị trí vào đoàn người dài ngoằng. Rất nhanh, phía sau tôi cũng lục tục thêm vài người xếp hàng. Trong không khí oi bức hỗn tạp đủ loại mùi vị, hàng người càng di động lên phía trước, mọi người càng chen chúc nhau, người trước kẻ sau luôn luôn va cào tôi, tôi cảm thấy mình giống như thứ đồ đựng trong hộp hút chân không, bị ép đến cả người khó lòng động đậy.

Thế nhưng, lại có loại cảm giác an toàn kỳ lạ.....

Tôi không phải nghe thấy tiếng nước gần trong gang tấc nhưng lại phân không rõ phương hướng kia, tôi không phải cảm thấy được ánh mắt rợn người trong bóng tối bắt mình lặng lẽ theo dõi mình, tôi không phải mẫn cảm phát hiện ra có vật thể đang tiếp cận mình. Ở nơi này, chỉ có thể cảm nhận được cái ồn ào huyền ảo của đoàn người, đứng giữa biển người, tôi không chút nào thu hút, cũng thanh sở hữu rõ ‘nó’ không có khả năng xuất hiện tại chỗ này.

Loại cảm giác này..... Giống như tâm tư căng cứng đã lâu được thả lỏng, không cần phải cố ý làm ra vẻ bình đạm, không cần phải che giấu bất an trong đáy lòng, không cần phải lo lắng tử vong tới gần từng giây một.....

Rất cực cũng đợi tới lượt tôi, thế nhưng không hiểu sao lại có chút mất mát, cầm vé xe về nhà, lần đầu tiên không có cảm giác hưng phấn.

Thong thả bước đến cửa, có chút cố ý lê chân chậm chậm, hết nhìn đông nhìn tây lại ngó trước ngó sau, thậm chí dạo qua một vòng siêu thị trong nhà ga. Chưa từng phát hiện, hóa ra đặt mình trong sự ồn ào lại có cảm giác thoải mái như thế, làm tôi đột nhiên an tâm.

Tôi ngồi trên ghế ở phòng chờ, nhìn dòng người qua lại như mắc cửi, nghe nữ tiếp viên dùng âm giọng êm tai thông báo thời gian chuyển tàu, dần dần, một mỗi chậm rãi kéo đến.

Thật sự rất buồn ngủ.....mà nếu tôi ngủ ở đây, hẳn là không phải lo lắng có nguy hiểm đi? Không phải lo lắng đến sinh vật không xác định kia, chỉ lo lắng có bị người móc túi không thôi.....

Thật sự là, an tâm đã lâu không có.

Trong lòng nghĩ như vậy, một mỗi cả đêm không ngủ rất cuộc khiến tôi thỏa hiệp với Chu Công, hoàn toàn toàn tâm toàn ý vào mộng đẹp.

“Tiêu Vũ!”

Một tiếng hét lớn vang lên bên tai làm tôi bừng tỉnh, thân mình bị người dùng sức mà kéo lên! Tôi chấn kinh nhìn Viên Phi trước mặt, khóe mắt hẳn như muốn nứt ra, hai mắt đỏ bừng, trong nháy mắt đó, tôi đã nghĩ rằng hẳn khóc.

“Viên Phi? Làm sao vậy?”

Viên Phi có chút sững sờ nhìn tôi, giống như việc tôi có thể mở miệng nói chuyện với hẳn là phi thường kỳ lạ. Lập tức, vẻ mặt hẳn liền giống như dây chun bị kéo căng thoáng cái thả lỏng trở nên hư thoát vô lực.

“Không có việc gì.....”

Viên Phi chậm rãi buông ra hai tay đang bắt lấy tôi, môi hơi run rẩy, lại là bộ dáng muốn nói lại thôi kia, sau đó quay đầu không nói một tiếng bỏ đi.

Tôi lập tức đuổi theo: “Hey! Viên Phi, cậu gần đây rất không bình thường! Vừa rồi làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có.....”

“Không có cái gì! Cậu rốt cuộc che giấu cái gì?”

“Tôi nói là không có!”

Viên Phi bỗng nhiên to tiếng, không chỉ làm tôi giật mình, những người chung quanh cũng đem ánh mắt chú ý lại đây. Tôi bình tĩnh nhìn hẳn, sau đó cũng không giải thích nhiều lời, cứng rắn kéo hẳn vào trong toilet.

Sau khi xác định chung quanh không có ai, tôi mới mở miệng: “Vừa rồi chắc không phải là cậu nghĩ tôi đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Viên Phi cúi đầu, làm thế nào cũng không chịu mở miệng nói chuyện, tôi nhất thời tức giận, dùng sức túm lấy áo của hắn, rống to: “Họ Viên kia, tôi nói cho cậu! Trạng thái tinh thần hiện nay của tôi đang vô cùng không ổn định! Tôi không cam đoan giây tiếp theo sẽ không phát cuồng mà giết người! Có chuyện gì cậu mau nói a!”

Viên Phi cũng không giãy dụa, cứ như vậy mặc tôi mạnh mẽ lay, giống như một con rối gỗ không có sinh mệnh. Đây không phải là Viên Phi mà tôi từng biết, cái người đáng ghét kia tuy rằng thường hay làm tôi khó chịu, nhưng chưa từng suy sút chán nản như vậy.

“Viên Phi.....”

Thanh âm của tôi không tự giác hạ thấp, nếu muốn tôi bỏ qua cho bộ dáng giả vờ vô sự của người trước mặt này, liệu về mặt của tôi có thể làm như không có gì giống hắn hay không?

“Tôi cũng rất bất an, tôi cũng vô cùng sợ hãi, tôi không biết chúng ta rốt cục đã gặp cái gì..... Tôi cảm thấy bản thân phi thường lo lắng, tôi bắt đầu nghi thần nghi quỷ, tôi nhìn bất cứ thứ gì cũng sẽ liên tưởng đến hậu quả không lành..... Tôi không muốn như vậy a.”

Đôi tay đang nắm áo Viên Phi của tôi bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy: “Tôi sợ hãi đêm khuya, sợ hãi ban đêm im ắng, cho dù tôi nhắm mắt lại cũng không thể bình tĩnh, tôi giống như bị một thứ gì đó ngấp nghé, cái loại cảm giác sồn tóc gáy này cậu có thể hiểu được không? Cậu cũng sợ hãi đúng không? Cậu cũng sợ hãi bản thân sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp phải không? Chúng ta hẳn là ở cùng chiến tuyến, cậu có thể tin tưởng tôi a!”

Viên Phi chậm rãi ngừng đầu, trong ánh mắt rốt cục toát ra một phần yếu ớt. Hắn nghẹn ngào nắm chặt hai tay tôi: “Tôi..... Tôi cảm thấy được..... Kế tiếp có thể là cậu..... Bởi vì..... Bởi vì tôi nhìn thấy.....”

Tôi ngăn ra.

“Tối hôm qua..... Tôi nhìn thấy.....” Viên Phi vẫn lắp bắp lặp lại, dường như không thể nói nên lời.

Tôi thở dài một hơi, rốt cục hiểu ra nguyên nhân hôm nay hắn cứ muốn nói lại thôi, “Cậu nhìn thấy một cái bóng đen đứng bên giường tôi?”

Bàn tay đang cầm hai tay tôi bỗng nhiên siết chặt, tôi đau đến nhú máu, Viên Phi thì vừa sợ vừa vui nhìn tôi: “Cậu có thể nhìn thấy? Cậu cũng có thể nhìn thấy?”

“Ha ha..... có thể nhìn thấy cũng không phải chuyện gì tốt.....” tôi vô lực cười cười.

“Kỳ thật buổi tối trước khi Khổng Lệnh Tâm gặp chuyện không may, tôi cũng thấy được..... Sau tôi có hỏi lão Tứ, cậu ấy nói không nhìn thấy gì cả, còn dặn tôi không cần nói cho các cậu, để tránh các cậu khủng hoảng.....” Về mặt Viên Phi đã dịu xuống, có lẽ thần kinh căng cứng bấy lâu rốt cục tìm được ‘chiến hữu’, giờ khắc này thả lỏng ra.

“Vừa rồi.....” tôi nghi hoặc nhìn hắn.

“Tôi..... Vừa rồi nhìn thấy cậu bỗng nhiên nhắm mắt lại không nhúc nhích..... tôi tưởng rằng cậu.....”

Nhìn Viên Phi ánh mắt ảm đạm cúi đầu, tôi không khỏi cảm thấy ảm áp trong lòng, không ngờ rằng người này rất quan tâm tôi.

Tôi vỗ vỗ vai hắn, tâm tình cực tốt ôm hờ hắn: “Tốt lắm! Đại tinh tinh, Tiêu Vũ tôi chính thức giải trừ mối quan hệ thù địch với cậu! Về sau chúng ta là đồng minh có nạn cùng chịu, nếu có chuyện gì cũng đừng giấu trong lòng, nói ra hai ta có thể san sẻ một ít với nhau!”

“Ân.....”

Viên Phi yếu ớt cười, tuy rằng sắc mặt so với lúc này đã tốt hơn nhiều, nhưng nồng đậm bất an trong ánh mắt vẫn không mất đi, trực cảm của tôi cho thấy hắn còn có điều giấu giếm. Nhưng tôi cũng không truy vấn, bởi vì có một số việc không chứng thật trước mà nói ra thì chỉ càng tăng thêm hoang mang, tựa như

mảng thấm nước kia, tựa như tiếng giọt nước kia..... Tôi không biết chúng có liên quan gì đến việc này hay không, có lẽ do tôi quá đa nghi, mà tôi cũng hy vọng là tôi đa nghi.

Đóng góp duy nhất mà tôi có thể làm bây giờ, có lẽ là không đem sự sợ hãi và đa nghi này truyền cho các bạn cùng phòng.

Tôi cùng Viên Phi quay về phòng ký túc xá, lão Đại đang nói chuyện điện thoại, vừa thấy tôi liền vẫy vẫy tay, nói vào điện thoại: “Lục ca của cậu trở về rồi, cậu nói với cậu ấy đi.” Sau đó cười nói với tôi: “Điện thoại của Tiểu Xán.”

Tôi vội vàng tiếp nhận điện thoại, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm nhu thuận của Tiểu Xán: “Lục ca!”

“Ngoan – ” tâm tình tôi tốt lên: “Về đến nhà rồi?”

“Àn, sớm đã tới nơi, thế nhưng người trong nhà đông vắng tây hời, hoàn toàn không có thời gian gọi điện cho các anh. Thật vất vả hiện tại còn lại mình em, nên nhanh chóng gọi điện báo bình an nè.”

“Phải không? Ăn cơm trưa chưa?”

“Chưa, mẹ em đi mua đồ ăn rồi, nói muốn nấu cho em một bữa ngon lành! Lục ca ăn chưa?”

Tôi kéo ghế ra đặt mông ngồi xuống, vui vẻ cùng Tiểu Xán tán gẫu đủ thứ chuyện, mãi đến khi một tiếng động trong trẻo yếu ớt truyền vào tai tôi.

“Tí tách”

Cả người tôi ngay lập tức căng cứng, bởi vì tiếng nước kia là từ đầu bên kia điện thoại truyền đến!

Một luồng khí lạnh từ chân chậm rãi lan ra toàn thân, trong nháy mắt lỗ chân lông khắp người đều co lại.

“Tí tách”

“Tiểu Xán.....”

Tôi không thể khống chế thanh âm của mình, giọng run rẩy khiến cho mọi người đều nhìn về phía tôi, tôi gắt gao cầm lấy ống nghe, mồ hôi tay không biết đã chảy ra từ lúc nào làm tôi hầu như khó lòng cầm được nó.

“Làm sao vậy? Lục ca?”

“Cậu..... có nghe được âm thanh gì hay không.....”

“Tí tách”

“Không có a. Làm sao vậy?”

Đầu óc tôi như quay cuồng, sự khẩn trương của tôi truyền sang những người khác, nhưng bọn họ cũng không vì vậy mà vấy lấy tôi. Tay tôi rõ ràng càng lúc càng run, khớp hàng bắt đầu lập cập va vào nhau, lão Đại khẩn trương hỏi tôi làm sao vậy, thế nhưng tôi lại không rảnh trả lời hắn, chỉ liều mạng suy nghĩ, thế nhưng đầu óc lại hoàn toàn trống rỗng.....

“Lục ca?”

“Tí tách”

“Cậu..... bên cậu có chỗ nào bị rỉ nước sao.....” tôi buộc chính mình khẽ nhếch lên một nụ cười, nhưng tôi tin rằng nó còn khó coi hơn so với khóc.

“Rỉ nước? Không có đi? Em đi tìm xem.”

Nghe được tiếng động buông ống nghe, tôi lập tức kêu to: “Đừng đi! Tiểu Xán! Đừng đi!”

Thế nhưng Tiểu Xán không trả lời, tôi bất an chờ đợi, một giây, hai giây.....

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Tiểu Xán vẫn chưa trở về cầm lấy điện thoại.....

“Tiểu Xán? Hey? Tiểu Xán!”

Tôi lớn tiếng la to vào trong ống nghe, thế nhưng đầu dây bên kia vẫn vô cùng an tĩnh, không nghe thấy tiếng bước chân, không nghe thấy tiếng nói chuyện, mãi đến..... tiếng thủy tinh vỡ vụn thật lớn như sấm vang truyền vào trong tai tôi.

Tôi ngây dại.

“Tiểu Xán.....?”

Đầu dây bên kia lần thứ hai khôi phục yên tĩnh, tôi bỗng nhiên không chế không được sống mũi cay cay, nước mắt nhanh chóng đã tràn đầy hốc mắt, tôi giống như một gã điên rồ to vào ống nghe: “Tiểu Xán! Mau trở lại! Quay về trường học! Tiểu Xán! Cậu nói mau! Mau tiếp điện thoại đi! Tiểu Xán!”

“Tiểu Vũ! Làm sao vậy!?”

Tôi không biết là ai đang kéo mình, tôi chỉ biết gào khóc vào điện thoại, giống như dê lớn miễn cưỡng chống đỡ sóng dữ đã xuất hiện vết nứt, toàn bộ kiên trì tan rã trong nháy mắt, áp lực sợ hãi cùng cảm giác bất an trong nhiều ngày đều hóa thành kêu khóc vô lực. Tôi bị người kéo mạnh ra khỏi điện thoại, tôi lại cố gắng bắt lấy ống nghe, điện thoại rơi xuống đất, ống nghe vang lên tiếng tí tách, tôi lại không tìm được bản thân kêu khóc.

“Tiểu Xán! Tiểu Xán! Mau trở lại!”

“Tiểu Vũ!”

“Tiểu Xán!”

“Ấn cậu ấy lên giường mau!”

Vì sao lại là Tiểu Xán? Hẳn rõ ràng cái gì cũng chưa làm! Tiểu Xán ngoan như vậy, hẳn chưa bao giờ cãi nhau với ai, hẳn cũng không làm chuyện xấu, hẳn đơn thuần như một tờ giấy trắng! Vì sao người lại chọn hẳn? Lựa chọn Tiểu Xán vô tội nhất!? Sai lầm rồi a!

Tôi bị người cưỡng chế ấn lên giường, trước mắt lóe lên vài thân ảnh, thế nhưng tôi không cách nào nhận biết họ là ai. Tôi liều mình giãy dụa, liều mình kêu to, khóc hô khan cả giọng! Mãi đến khi trước mắt tôi một trận đen kịt, toàn bộ ý thức đều lâm vào bóng tối nặng nề.

Tiểu Xán.....

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cậu tỉnh rồi?”

Khi tôi mơ mơ hồ hồ mở ra hai mắt thì bên cạnh đã truyền đến giọng nói đầy lo lắng của Viên Phi. Tôi ngơ ngác nhìn bốn phía, phát hiện nơi này là phòng y tế của trường.

“Giáo viên y tế đã tiêm cho cậu một mũi, hiện giờ trên người hẳn là không còn sức lực, hảo hảo ngủ một giấc đi.”

“Tiểu Xán...” Thanh âm khàn khàn phát ra từ bản thân làm tôi khó có thể tin.

“Lão Đại đã gọi điện đến nhà của cậu ấy, nhưng vẫn không liên lạc được.”

Thần trí tôi bỗng trở nên rõ ràng, tiếng nước nhỏ giọt thần bí luôn ám ảnh tôi vang vọng yếu ớt trong đầu. Tôi ngồi bật dậy, lập tức xoay người xuống giường, nhưng ngay khi hai chân tiếp đất thì trong nháy mắt trở nên mềm nhũn làm tôi ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Lúc này tôi mới phát giác tứ chi của mình không còn chút khí lực, vị trí huyết Thái Dương đau nhức như bị vật cứng nào đó đè lên.

“Tiêu Vũ! Cậu không sao chứ?”

Viên Phi vội vàng đỡ tôi dậy, hai tay tôi không ngừng run rẩy, chỉ có thể theo bản năng nắm lấy hai tay hắn để ổn trọng thân người.

“Mau.... mau tới nhà Tiểu Xán....”

Dự cảm không lành từ sau khi nghe thấy tiếng nước bắt định kia tràn ngập trong trí óc tôi. Tôi không biết nó là cái gì, càng không biết có phải là do tôi nhạy cảm đã suy nghĩ quá nhiều hay không, nhưng tôi biết tôi không thể trốn ở đây mà âm thầm run sợ, bởi vì đó là Tiểu Xán! Tiểu Xán giống như đứa em trai thân thiết nhất của tôi!

Viên Phi cố gắng thuyết phục tôi bỏ đi ý định trong đầu, bởi vì tôi lúc này ngay cả bước đi còn không vững. Nhưng tôi đã nóng lòng đến mức hận không thể đánh người phát tiết! Vì thế tôi dùng hết tất cả khí lực đẩy Viên Phi ra, nghiêng nghiêng ngã ngã chạy ra khỏi phòng y tế, nhưng chạy còn chưa được hai thước thì hai chân lại lún nửa mēm nhũn khiến tôi té ngã trên đất.

“Đáng ghét....”

Tôi chưa bao giờ cảm thấy bản thân bất lực như vậy, chỉ có thể oán hận dùng nắm tay dẫm xuống mặt đất. Đau đớn truyền từ tay cũng không bì được cảm giác ngạt thở nơi lồng ngực, nước mắt cũng không chịu thua kém tranh nhau trào ra.

Vì sao tôi lại xui xẻo gặp phải chuyện như thế này chứ? Vì sao tôi lại không thể như nam nhân vật chính trong tiểu thuyết mà anh dũng chiến đấu chống lại yêu ma quỷ quái? Vì sao tôi ngoài việc lo lắng sợ hãi ra ngay cả khí lực để chạy đến bên Tiểu Xán cũng không có?

Đáng hận! Hận bản thân vô năng và hèn nhát, hận bản thân không thể thay đổi được gì, ngay cả một ý niệm dũng cảm trong đầu cũng sợ sệt mà không dám nghĩ!

“Đáng ghét! Đáng ghét!”

Tôi càng phẫn hận càng dùng sức đánh dẫm lên mặt đất, phát tiết vô nghĩa.

“Đủ rồi! Tiêu Vũ, tôi sẽ dẫn cậu đến đó!”

Hai tay tôi bị Viên Phi nắm chặt, nhưng run rẩy lơ đãng này không hẳn hoàn toàn là từ tôi.....

Viên Phi nửa dìu tôi ra khỏi trường, thỉnh thoảng gặp phải mấy sinh viên khác, bọn họ đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hai đứa tôi, tôi nghĩ, sắc mặt của tôi và Viên Phi nhất định đều khó coi đến dọa người.

Viên Phi dùng điện thoại gọi cho Lão Đại hỏi địa chỉ cụ thể nơi ở của Tiểu Xán, sau đó hai người chúng tôi liền bắt taxi đi đến nhà cậu ấy.

Tôi nhìn cảnh tượng vụt lướt qua bên ngoài cửa sổ xe, nhưng không gì có thể lưu lại trong mắt tôi dù chỉ chút ít. Hai tay tôi gắt gao nắm chặt, có thể rõ ràng cảm giác được đầu móng đã đâm sâu vào lòng bàn tay. Nhưng không cách nào phân biệt được cảm giác dính dấp ẩm ướt trong tay là máu hay mồ hôi nữa, cứ như vậy bất giác càng dùng sức nắm chặt, dường như trong lòng bàn tay là trái tim đang đập cuồng loạn của mình.

Nhà của Tiểu Xán nằm trong một tiểu khu thuộc lâm viên nổi tiếng ở phía nam thành phố, thế nhưng taxi còn chưa đến gần cổng lớn của tiểu khu đã bị bảo an chặn lại. Khi tôi nhìn thấy đám đông chen chúc vây xem phía ngoài cổng sắt, cùng với xe cảnh sát đỗ trước tiểu khu, trông ngực bất an này giờ thế nhưng lại đột nhiên an tĩnh lạ.

Dự cảm của tôi....Đúng rồi ư....

Cổ họng tôi như nghẹn lại, tôi thật sự hy vọng Tiểu Xán sẽ bỗng dưng xuất hiện vỗ mạnh vào lưng tôi, sau đó nghịch ngợm cười đùa chào hỏi tôi.

Thế nhưng, từ tận đáy lòng tôi đã biết chắc chắn không có khả năng, vĩnh viễn không có khả năng....

“Cũng chưa chắc Tiểu Xán đã xảy ra chuyện, cậu đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Viên Phi đỡ vai tôi, sợ rằng tôi lại ngất xỉu lần nữa. Tôi lắc đầu, giờ phút này tôi đã hoàn toàn nguội lạnh, không còn thấp thỏm lo âu ban đầu, cũng không có khiếp đảm bị thương lúc sau, giống như là đã hoàn toàn chết lặng.

Thời khắc bạn biết được kết quả, thì quá trình dẫn đến đã không còn có thể kích thích lại tâm tình của bạn nữa.....

Tôi ngơ ngác nhìn đám người chen chúc, chẳng biết nên làm thế nào cho phải. Lúc này, một chiếc ô tô nhìn rất quen mắt chậm rãi băng qua đoàn người hướng tới cổng chính của tiểu khu, tôi ngơ ngác một chút, vội vàng chạy theo.

May là đám đông hỗn loạn làm cho tốc độ xe vô cùng chậm, tôi gõ nhẹ lên cửa kính xe, bên trong xe một người đàn ông với vẻ mặt bối rối nhìn lại tôi, lập tức dừng xe, vội vàng hạ cửa kính xe xuống.

“Cậu là....bạn cùng phòng của Tiểu Xán phải không?” – ba ba của Tiểu Xán hỏi tôi.

“Vâng! Bác trai! Cháu là Tiêu Vũ!” Tôi nhất thời không biết nên làm sao giải thích lý do tôi ở đây, đành phải nói qua loa: “Cháu đang nói chuyện điện thoại với Tiểu Xán, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động lạ, sau đó Tiểu Xán không nói nữa, cháu rất lo lắng, nên mới chạy đến xem sao.”

“Mau, mau lên xe.” Sắc mặt của bác Kim lại càng thêm căng thẳng.

Tôi cùng Viên Phi ngồi trên ô tô, tiến vào trong tiểu khu một cách thuận lợi, trước biệt thự nhà Tiểu Xán đã đỗ đầy xe cảnh sát, sau khi tài xế dừng xe lại, bác Kim liền vội vàng xuống xe, đi thẳng về phía đám đông.

Trong đám đông kia có một người phụ nữ đang khóc than vô cùng thảm thiết, hẳn là mẹ của Tiểu Xán?

Bà vừa nhìn thấy bác Kim, liền nhào vào lòng ông ấy mà gào khóc càng thêm thê lương.

Bỗng nhiên đám người chợt tản ra, cảnh sát sơ tán mọi người, sau đó, nhân viên pháp y áo trắng nâng cáng cứu thương đi ra. Tôi nhìn không rõ người đang nằm trên đó là ai, bởi vì hẳn được phủ bởi một lớp khăn trắng, bao quát toàn bộ khuôn mặt

Điều đó nói rõ....người đang nằm trên cáng không phải là một người bị thương, mà là một cỗ thi thể....

Tôi dờ dẫm nhìn nhân viên pháp y nâng cáng lên xe, đóng lại cửa xe rồi bật còi hiệu đi mất, không cách nào hồi phục lại thần trí, cứ như thể ngơ ngác nhìn theo phương hướng xe cứu thương rời khỏi đến xuất thần. Viên Phi nhẹ nhàng đỡ lấy vai tôi, bởi hẳn muốn cho tôi một điểm tựa.

“Các cậu là bạn cùng phòng của người chết phải không?” Một cảnh sát mặc thường phục cầm theo bản ghi lời khai đến hỏi chúng tôi: “Khi chúng tôi đến hiện trường, điện thoại vẫn chưa gác lên, người chết lúc đó hình như đang nói chuyện điện thoại, chúng tôi đã tra được điện thoại được kết nối đến phòng 501 ký túc xá nam học viện vật lý công trình thuộc đại học Dự Bắc, cũng chính là phòng ngủ của người chết khi còn sống. Nghe Kim tiên sinh nói cả hai cậu đều là bạn cùng phòng của người chết, tôi hy vọng các cậu sẽ hợp tác hỗ trợ điều tra.” (Ông chú này thật nà, cứ người chết, người chết liên tục =.=)

“Cái gì mà người chết? Cái gì mà lúc còn sống của người chết?” Tôi phẫn nộ túm lấy áo tên cảnh sát kia, lớn tiếng gầm lên: “Cậu ấy tên là Kim Xán! Cậu ấy có tên họ đằng hoàng!”

“Tiêu Vũ!”

Viên Phi gần giọng kéo tôi ra, mấy viên cảnh sát khác đã xông tới, Viên Phi liền mình đứng ra thay tôi xin lỗi. Tôi tức giận đến run cả người, hai mắt bị bao phủ bởi một màn hơi nước khiến cho cảnh tượng trước mắt trở nên mơ hồ.

Tiểu Xán là sinh mệnh vô cùng hoạt bát a, vậy mà cuối cùng lại bị người khác lạnh lùng dùng hai chữ khái quát gọi: người chết.

Vô tình mà tàn khốc thông báo cho cả thiên hạ, Tiểu Xán đã chết.....

“Tiêu Vũ!” Hai tròng mắt bác Kim đầy tơ máu, ông gắt gao nắm chặt lấy hai tay tôi: “Tình hình lúc đó rốt cục như thế nào? Cậu nghe thấy gì? Phòng ngủ các cậu rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì sao liên tiếp xảy ra chuyện không may? Vì sao Tiểu Xán là gặp chuyện như thế này? Cậu nói a! Cậu mau nói cho tôi biết!”

Tôi ngẩn ra mà nghẹn lời, không biết phải bắt đầu nói từ đâu.....

Bác gái khóc chạy tới, gần như quỳ rạp xuống trước mặt tôi, bà thống khổ nhìn tôi mà kêu thảm, lệ rơi đầy mặt: “Tiểu Xán là một đứa nhỏ tốt a! Vì sao lại gặp loại sự tình này? Toàn bộ thân của nó đều bị đâm nát! Nó đã chết rất thê thảm! Vì sao? Vì sao chứ!?”

“Bác gái, người hãy bình tĩnh một chút, xin hãy nén bi thương mà chấp nhận biến cố.”

Tôi một câu cũng không nói nên lời, chỉ có Viên Phi ôn nhu trấn an.

Rất nhanh, cảnh sát liền đưa cả hai chúng tôi đến văn phòng bắt động sản trong tiểu khu để ghi lại lời khai. Tôi chỉ đơn giản nói rằng nghe thấy tiếng động lớn trong điện thoại vì thế lo lắng chạy tới đây, cố ý giấu đi việc nghe thấy tiếng nước thần bí.....

Sau khi ký tên, ấn dấu vân tay lên tờ khai xong, cảnh sát dặn dò chúng tôi tạm thời không được rời khỏi thành phố, khi có yêu cầu thì hiệp trợ điều tra. Tôi có thể thấy bọn họ rất coi trọng vụ án này, trừ bỏ gia cảnh của Tiểu Xán, nguyên nhân lớn nhất hẳn là do nạn nhân trong hai vụ án mạng ly kì đều là thành viên của cùng một phòng kí túc, không khỏi quá mức trùng hợp.

Nguyên nhân cái chết của Tiểu Xán có chút quỷ dị....Cánh cửa phòng tắm làm bằng kính cường lực không biết sao bỗng dưng vỡ vụn, Tiểu Xán chạy vào phòng tắm thì bị trượt té vì nước đọng dưới sàn gạch, kết quả là đâm xuống mảnh thủy tinh vỡ đang chìa thẳng lên, xuyên thủng thận, tử vong tại chỗ.

Tôi nhìn về mặt không thể chấp nhận của cảnh sát khi nhận được kết luận nguyên nhân gây tử vong hoàn toàn ngoài suy đoán này, bởi vì để tạo thành tử trạng như vậy cần rất nhiều sự trùng hợp. Tôi đang theo học chuyên ngành vật lý, cũng không dám nói mình tinh thông đến mức nào, thế nhưng tôi thực sự không thể tưởng tượng được bằng cách nào kính chịu cường lực có thể tự động vỡ ra, sau đó lại không rơi úp xuống mà lại chìa lên một mảnh sắc nhọn. Nếu thật sự là do mảnh thủy tinh kia chịu lực cân bằng, thì hẳn là khi Tiểu Xán ngã xuống sẽ phá đi lực cân bằng đó mà không bị nó xuyên nát. Dù sao đó cũng chỉ là một mảnh thủy tinh cường lực bình thường dùng trong phòng tắm mà thôi, không phải sao?

Hơn nữa, chỉ dựa vào quán tính khi bị trượt chân mà va phải vật thể, với góc độ thẳng đứng đâm đúng vào vị trí của thận..... có khả năng sao? Tỷ suất gặp loại tình huống này có được bao nhiêu chứ?

Còn cái thanh âm giọt nước “Tí tách” xuất quỷ nhập thần đó nữa, rốt cuộc là ảo giác của tôi, hay đó thật sự có.....?

*Kiều Kiều: Cho mình chen ngang một chút, không biết các bạn đọc đoạn viết về nguyên nhân gây tử vong của Tiểu Xán thì có bị khó hiểu ko, mình đưa cho bạn mình xem nó lại bảo là khó hiểu quá T____T

Thôi thì mình xin trình bày lại theo như mình hiểu nhé, chứ edit theo lời văn của tác giả thì mình còn thiếu sót nhiều, không đủ rõ ràng mạch lạc.

Nói chung, nguyên nhân dẫn đến cái chết của Tiểu Xán rất là kỳ lạ, vì:

– Kính tự vỡ????? Theo như mình tìm hiểu thì kính cường lực rất phổ biến trong kiến trúc, xây dựng bởi nó chịu lực, chịu nhiệt rất tốt, nếu muốn phá vỡ nó thì phải tác dụng một lực khá lớn. Cũng có một số trường hợp rất hiếm là kính tự vỡ, do bị lẫn tạp chất NiS, nhưng khả năng này chỉ có khoảng 4% thôi =.=

– Khác với kính thường, khi kính cường lực vỡ sẽ tạo thành những mảnh tròn nhỏ dạng hạt lựu 1x1cm, không sắc nhọn, giảm thiểu khả năng gây sát thương cho người. Nhà mình có xài loại kính này, mình cũng thấy qua mảnh vỡ của nó rồi, hoàn toàn không có khả năng biến thành hung khí sắc nhọn đâm chết người được ầu, bị thương thoy:”>

Mảnh vỡ kính cường lực.

– Dù cho mảnh kính có sắc nhọn đi nữa, thì khi rơi xuống, phần lớn đều nằm úp dưới đất, trường hợp dựng đứng lên là rất ít, trừ phi nó giữ được thăng bằng, cứ tưởng tượng như khi chúng ta dựng thẳng cây bút lên

và cố giữ thăng bằng cho nó á, rất khó đúng không, mình chơi trò này siu dở tệ:))

– Nếu mảnh kính có thể giữ vững thăng bằng và chĩa mũi nhọn lên trên, thì khi Tiểu Xán ngã xuống sẽ phá vỡ thế cân bằng của nó, mảnh kính cũng sẽ bị ngã theo, đương nhiên nó khó mà cứ sừng sững như vậy rồi đâm vào Tiểu Xán được. Còn nếu như để mảnh kính đâm được Tiểu Xán thì bạn Xán phải ngã theo phương vuông góc với mặt đất, =.=, mà như thế cũng chưa chắc là đã đâm trúng nữa, sao có thể chết người a? (Lý luận của một kẻ dốt Lý, các bạn thấy đúng thì thoy, thấy sai đừng ném đá:)))

À, mình học môn Vật Lý rất tệ, các bạn đọc chơi cho vui nha, có gì sai sót thì đóng góp giúp mình nhé:D

Kết luận lại là bạn Ma làm ^ ^

Đờ dẫn trở về phòng, lão Đại và lão Tứ đang trưng ra bộ mặt nghiêm túc chờ đợi chúng tôi.

“Cảnh sát đã tới đây.” Ngô Phàm chỉ đơn giản mạch lạc nói một câu.

Không ngờ hiệu suất làm việc của cảnh sát thành phố vô cùng cao..... Tôi cười giễu.

Ngô Phàm cùng Từ Bình có lẽ đã nghe cảnh sát nói qua chuyện của Tiểu Xán, cho nên không ai mở miệng tra hỏi tôi và Viên Phi, cả hai chúng tôi cũng phi thường trầm mặc, không hề nói gì. Tôi ngơ ngẩn ngồi lên giường của Tiểu Xán, tay vô thức vuốt nhẹ lên mặt giường.

Mới sáng hôm nay, tôi còn ngồi ở chỗ này giúp Tiểu Xán thu dọn hành lý..... Không lâu trước kia, Tiểu Xán còn hồn nhiên như con mèo nhỏ quần quít lấy tôi....

Không còn nữa, thoáng cái đã không còn gì nữa.....

Nguyên lai, sinh mệnh bất quả chỉ như thế, cũng không mạnh mẽ hơn ánh nến trước gió được bao nhiêu, cũng như nhau thoáng cái rồi biến mất.....

“Hôm nay tôi đã tới phòng tài liệu điều tra một chút về hồ sơ của học sinh trong trường.”

Thanh âm của Ngô Phàm phá tan sự yên lặng, mọi người trong phòng lập tức căng thẳng đồng tai lên mà nghe: “Tôi từng nghĩ rằng phòng 308 của chúng ta trước đây đã xảy ra chuyện gì đó mới có thể dẫn tới thứ không sạch sẽ kia, thế nhưng tôi đã lật xem từ hồ sơ hiện tại tới lúc mới thành lập trường, vẫn không phát hiện có gì kỳ lạ. Tuy rằng hằng năm nhà trường cũng có một số học sinh bởi nhiều loại nguyên nhân mà tử vong, nhưng đều vì tai nạn giao thông ngoài ý muốn hoặc do bệnh tật này nọ, không có lý do nào khác thường, hơn nữa đó không phải là học sinh phòng 308. Tôi cũng từng nghĩ có thể là oán linh của phòng khác, bất quá lại không phát hiện hồ sơ nào khả nghi. Dù sao trường học chúng ta cũng tương đối thoải mái, học sinh tự tử do áp lực học tập vô cùng thấp.”

“Phòng 308 trước đây cũng chưa từng xảy ra chuyện bất thường à?”

Tôi không quá tin tưởng hỏi lại, bởi vì trong tiềm thức tôi cho rằng trước đây tại phòng 308 có ai đó sau khi chết oán khí không tiêu tan, mới có thể bị chúng tôi gọi về.

Thực sự rất buồn cười, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà tôi từ một người theo thuyết vô thần đã biến thành một kẻ mê tín.

“Không có, hoàn toàn không có.” Ngô Phàm hết sức khẳng định mà lắc đầu.

“Vậy có khi nào là ở nơi khác không?” Từ Bình nhàn nhạt nói: “Có thể là do trò chơi của bọn Tiêu Vũ dẫn tới?”

Tôi không kim lòng được mà rung mình một cái, tôi chỉ là muốn chơi một trò kích thích một chút, chỉ thế thôi..... Tôi chưa từng nghĩ tới sẽ có một hậu kết cục thảm hại đáng sợ đến vậy, vào lúc đó, tôi chỉ nghĩ tình huống xấu nhất bất quá là bị giám thị bắt được rồi ghi vào sổ kỷ luật mà thôi, nhưng bây giờ, ngay cả tính mạng cũng bị uy hiếp.....

“Tuy rằng tôi không biết mấy thứ quỷ mị đó có nguyên lý gì, thế nhưng theo như truyền thuyết hoặc lời đồn đại lưu truyền trên mạng, rất có thể là người trong phòng chúng ta có liên quan tới một đoạn thời gian hoặc người nào đó trong quá khứ, mới khiến cho ma quỷ quấy nhiễu chúng ta.”

Ngô Phàm dùng một cụm từ làm tôi vô cùng bất an, “Chúng ta”, mà không phải là “Các cậu”.

Cái chết của Tiểu Xán đã đập tan suy đoán của chúng tôi từ trước đến nay, mục tiêu của ‘thứ đó’ không phải chỉ tập trung vào bốn người tham gia trò chơi, mà là nhiều hơn nữa. Tuy rằng vô cùng đê hèn, nhưng tôi vẫn âm thầm thở một hơi dài nhẹ nhõm, bởi vì người bị nạn càng nhiều cũng đồng nghĩa tỉ suất tử vong càng thấp....

Thế nhưng, ‘nó’ căn cứ vào điều gì để tìm kiếm mục tiêu? Tiểu Xán cùng Khổng Lệnh Tâm đã làm chuyện gì, khiến cho cả hai người họ đều trở thành mục tiêu?

“Tuy rằng không biết có hữu dụng không, nhưng tôi đã lén đem hồ sơ học sinh tự sát của trường chúng ta vài năm gần đây về, mọi người cùng nhau lật xem, xem có thể tìm ra được manh mối gì không?”

Nói xong, Ngô Phàm liền phân cho mỗi người chúng tôi vài bản tư liệu. Tôi không khỏi âm thầm lú lẫm, trường học chúng tôi hiếm khi có trường hợp tự sát, nhưng hôm nay khi nhìn thấy đồng này tôi mới biết hóa ra học sinh tự sát cũng khá nhiều đấy chứ.

Nhìn số lượng hồ sơ không ít, tôi không khỏi cảm khái. Tôi đây một chút cũng không muốn chết.

Vô cùng mong muốn được sống tiếp, nhưng mỗi giây mỗi phút đều bị nỗi sợ tử vong bao trùm. Mà chủ nhân của những bức hình chụp trên tay tôi..... bản thân họ lại lựa chọn cái chết.

Nếu như, cho bọn họ một cơ hội lựa chọn nữa, liệu họ có còn tiếp tục chọn như vậy không? Chỉ vì bạn bè lời ra tiếng vào, thành tích học tập không tốt, thất bại tình cảm..... vì những nguyên nhân này mà mất đi hy vọng vào cuộc sống sao? Rõ ràng đó chỉ là một đoạn rất nhỏ trong đời người mà không phải toàn bộ a..... Thế nhưng, bắt đầu và chấm dứt sinh mệnh của một người, tựa như một cái công tắc chỉ có thể ấn một lần, một khi đã đóng lại, thì không còn có cơ hội mở ra được nữa.

Có lẽ, một khắc trước khi chết bọn họ đã từng hối hận đi? Chỉ là đã không còn có cơ hội sửa chữa nữa.

Tôi xem xét tư liệu trên tay một cách kỹ càng, lật qua lật lại, cũng không có nội dung gì khiến tôi chú ý tới. Mãi đến khi một tấm ảnh chụp xuất hiện trước mắt, tầm mắt tôi không khỏi dừng lại một lúc lâu.

Đó là một nam sinh vô cùng thanh tú, diễm mỹ khả ái giống như nữ sinh vậy, thậm chí còn cột tóc đuôi ngựa, nếu như không phải phần giới tính trên hồ sơ ghi tính là nam, tôi nhất định cho rằng anh ta là một nữ sinh xinh đẹp.

“Người này là....” Tôi ngẩn người, bỗng nhiên nghĩ tới: “Anh ta không phải trước đây học năm ba khoa hội họa nghệ thuật, nổi tiếng đẹp trai sao? Anh ấy đã chết? Tôi còn tưởng anh ấy tốt nghiệp rồi chứ!”

“Người nào?” Ngô Phàm cầm lấy hồ sơ nhìn qua: “Nga, là Tôn Nhạc.”

“Rầm” một tiếng, toàn bộ tài liệu trên tay Viên Phi đều rơi xuống đất.

“Cậu không sao chứ?”

Tôi lo lắng nhìn hắn, sắc mặt Viên Phi có chút nhợt nhạt, cười gượng gạo: “Không có gì, đại khái là bị thiếu ngủ, đầu có chút choáng váng.”

“Vậy cậu đừng xem nữa, đi ngủ một chút đi, đừng để sức khỏe suy sụp.”

“Không sao.”

Viên Phi nói xong liền nhặt tài liệu lên, nhưng, tôi tổng cảm thấy tay hắn có chút vô thức run rẩy.

“Tôi còn nhớ nghỉ hè năm ngoái, Tôn Nhạc hình như bởi vì vấn đề tình cảm mà nhảy lầu tự sát. Lúc đó đang trong lúc nghỉ hè, cho nên người biết chuyện khá ít.” Ngô Phàm lại thở dài một hơi: “Tôn Nhạc là cô nhi, cuối cùng cảnh sát cũng chỉ làm một bản ghi chép, ngay cả hỏa táng cũng là do bệnh viện hỗ trợ. Tuy rằng cậu ta không thân thiết với nhiều người lắm, thế nhưng loại kết cục này cũng rất đáng thương.”

“Lại là vấn đề tình cảm....” Tôi yếu ớt thở dài một hơi: “Một người đẹp trai như vậy, còn sợ không tìm được bạn gái ư? Cứ nhiên tự sát, thực sự là nghĩ không thông rồi....”

“Hey!” Viên Phiên bỗng dừng dừng giọng điệu tức giận trừng mắt nhìn tôi và Ngô Phàm: “Bản thân chúng ta hiện tại còn khó giữ nổi, ít đi quản chuyện người khác chút! Các cậu còn có thể nhàn rỗi mà bàn chuyện phiếm!?”

Tôi cùng Ngô Phàm lập tức ngoan ngoãn mà nín thinh, lại cúi đầu nhìn tài liệu trong tay. Tôi có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn Viên Phi, tuy rằng lời hắn nói cũng không sai, thế nhưng bản năng tôi cảm thấy thấy có gì đó khác thường....

Phòng ngủ lại một lần nữa chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn tiếng lật giấy soạn soạn.

Đột nhiên, thanh âm sồn gai ốc đó lại truyền đến:

“Tí tách”

Thân thể của tôi cứng đờ, lông tơ toàn thân không tự chủ được mà dựng đứng cả lên.

Viên Phi bỗng nhiên hét to một tiếng, đang ngồi đột nhiên đứng vọt lên, giống như bị điên mà liều mình xua đi thứ gì đó! Tôi cùng với những người khác nhất thời sửng sốt. Viên Phi kêu lên thảm thiết mấy tiếng sau đó liền phát điên chạy ra ngoài, tôi ngồi bên cạnh hắn bị hất ngã xuống đất, Viên Phi lao đảo gần như ngã quỵ, nhưng lại không chút nào dừng lại mà phóng nhanh ra ngoài

“Mau đuổi theo cậu ấy!” Tôi cố gắng chịu đựng đau đớn nóng rát ở hai tay, hướng Ngô Phàm và Từ Bình đang ngậy người mà kêu lên.

Hai người bọn họ vội vàng chạy ra ngoài, tôi chật vật từ dưới đất đứng dậy. Vỗ vỗ đất cát trên tay, bàn tay bị xước da nổi lên một mảnh đỏ sẫm, đau đến tôi phải nhếch miệng.

Chuyện gì xảy ra với Viên Phi? Biểu tình kia..... giống như đúc ngày hôm đó hắn ngã xuống thang lầu. Là bởi vì tiếng nước sao? Hắn cũng có thể nghe được? Vì vậy nên quá mức sợ hãi mà mất bình tĩnh?

Tôi cực kỳ hoang mang, bởi vì tôi không ngờ rằng lá gan Viên Phi lại nhỏ như vậy, thế nhưng biểu hiện bên ngoài của hắn mấy ngày nay so với mấy người chúng tôi còn tiêu tụy hốc hác hơn, dường như, sợ hãi mà hắn tiếp nhận hoàn toàn không giống chúng tôi.

Là gì chứ?

“Tí tách”

Tôi bỗng nhiên run lên, hoang mang nhìn khắp nơi xung quanh.

Không có lý do gì cả! Hiện tại rõ ràng là ban ngày, nó không phải là chỉ xuất hiện vào ban đêm sao? Đây nhất định là vòi nước toilet chưa đóng kỹ, nhất định là vậy!

“Tí tách”

Dường như là chứng minh cho tôi thấy sự tồn tại của ‘nó’, thanh hưởng này lại càng thêm rõ ràng lọt vào tai tôi.

Đang lúc tôi không biết phải làm sao, một tia hàn khí bỗng nhiên phà qua cổ tôi, như thể gần trong gang tấc, phảng phất như ở ngay bên cạnh tôi!

Tôi theo phản xạ vội chạy tới trước cửa, một phen chớp lấy cái chổi đặt ở nơi đó, thần kinh bị kích thích dùng sức quơ qua quơ lại giữa khoảng không! Có cái gì ở trong phòng! Nhất định có!

“Cút ngay!”

Tôi không biết rốt cục bản thân mình đang phòng bị thứ gì, chỉ là đơn giản phát tiết mà liều mình khua chổi: “Cút ngay! Người rốt cục muốn thế nào!? Cút về đi! Đừng quấy lấy ta nữa!”

Khi tôi ý thức được ngoại trừ ban đêm thì thứ này vẫn sẽ xuất hiện, trong nháy mắt tim như ngừng đập. Nếu như ngay cả thời gian nghỉ ngơi ban ngày cũng không có, vậy tới lúc nào thì tôi mới có thể được một chút an lòng đây? Tôi thật sự có thể chống đỡ được sao? Biết đâu tôi là đối tượng cho những trêu đùa ác ý của ‘nó’? ‘Nó’ không có ý định muốn giết tôi, mà là để tôi sống trong tra tấn giày vò đến phát điên phải không?

“Ta sẽ không sợ người! Đến a! Đến a!”

Tôi hoàn toàn không biết bản thân đang la hét những gì, đang làm những gì nữa, trong đầu trừ bỏ trống rỗng ra thì cái gì cũng không có. Nếu như nói mỗi người cách sự suy sụp bởi một đường biên, tôi hiện tại chắc chắn đã bị đẩy đến sát mép của bờ vực đó rồi.

Ngoài phòng truyền tới tiếng gõ cửa đầy lo lắng của quản lý viên, thần trí tôi chậm rãi khôi phục lại phần nào. Cả gian phòng chỉ còn có tiếng thở dốc nặng nề của tôi, tiếng nước làm tôi mất bình tĩnh đó không biết đã biến mất từ lúc nào, cả hàn khí kỳ lạ kia cũng đồng dạng biến mất không còn vết tích.....

Hai chân tôi mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, hai tay nắm chặt quá mức đã có chút đau nhức rồi, ngón tay co lại không cách nào duỗi thẳng, cũng giống như tôi bây giờ khó lòng kiềm chế bản thân không ngừng run rẩy.

Rõ ràng là trong phòng ngủ ấm áp, nhưng tôi lại có cảm giác như mình rơi vào hầm băng, nội tâm triệt để rét lạnh.

Phía sau vang lên tiếng mở khóa, ngồi chần ngay cửa nên tôi bỗng nhiên bị va phải một chút, nhưng tôi chỉ biết thờ người ra, ngay cả khí lực dịch sang chỗ khác cũng không có.

Tiếng hô hoán trầm thấp của Lão Đại vang lên bên tai, tôi ngây như khúc gỗ mà quay đầu lại, ngoài cửa có rất nhiều người vây xem, Từ Bình đang đỡ Viên Phi thần sắc bất thường, Lão Đại lo lắng nhìn tôi, mấy người vây xem thì châu đầu ghé tai, dùng ánh mắt khác thường nhìn vào. Tôi chưa sót nặn ra một nụ cười. Lấy tay che lại hai mắt.

Phòng 308 chúng tôi rốt cuộc làm sao vậy.....Rốt cuộc làm sao vậy.....

6. Chương 6

Lão Đại đóng cửa phòng ngủ lại, đứng ở ngoài phòng giải thích gì đó với đám người lắng chuyện kia. Tôi ngồi yên trên giường của Tiểu Xán, ngơ ngẩn nhìn Viên Phi.

“Viên Phi, cậu không sao chứ?” Tôi nhẹ giọng hỏi thăm, Viên Phi lắc đầu, ngồi trở ra trên ghế, cúi đầu ủ rũ.

“Tiêu Vũ, lúc cậu ở phòng ngủ đã xảy ra chuyện gì vậy?” Từ Bình hơi nhíu mày, tôi ngơ ngác lắc đầu, bỗng phát giác, có lẽ, cái lắc đầu của Viên Phi cũng hàm nghĩa giống tôi.....

Nói thì có thể làm được gì chứ, ai có thể xua đi nỗi sợ hãi trong đáy lòng chúng tôi, phòng ngủ lần thứ hai chìm vào yên lặng, không biết qua bao lâu, tiếng Lão Đại mở cửa phá tan không khí căng thẳng này, thế nhưng theo sau tiếng đóng cửa thì lại một lần nữa lâm vào trầm tĩnh.

Rất lâu sau đó, lâu đến nỗi tôi cảm thấy như mọi người đã quên mất ngôn ngữ là gì thì Lão Đại mở miệng: “Hai người các cậu có chuyện gì giấu chúng tôi phải không?”

Bầu không khí vẫn trầm mặc như cũ khiến người khác hít thở không thông.

“Các cậu cứ thế này thì sao chúng tôi có thể giúp các cậu?? Hiện tại chúng ta cùng ngồi chung trên một con thuyền, nhiều người bàn bạc sẽ tốt hơn! Các cậu cứ giấu buồn phiền trong lòng muốn khiến cho tôi lo lắng phải không?”

Ngô Phàm bực dọc đi đi lại lại trong phòng, người luôn luôn bình tĩnh như Lão Đại cũng trở nên sốt ruột như vậy, tôi nghĩ về mặt tôi và Viên Phi nhất định là hết sức khó coi rồi.

Tôi vô thức nhìn về phía Viên Phi, mấy ngày qua hắn thật sự đã gầy đi nhiều, luôn gục đầu ủ rũ, không còn sức sống. Tôi không khỏi có chút khó hiểu, vì sao nỗi sợ hãi Viên Phi lại sâu sắc như vậy? Tuy rằng tôi cũng rất sợ, thế nhưng là bất an và sợ sệt đối với sự vật không xác định, mà hắn, tựa hồ không chỉ đơn giản như thế.

Sự im lặng của tôi và Viên Phi càng làm lão Đại thêm kích động, phản ứng của lão Từ Từ Bình ngược lại rất điềm tĩnh, hắn chậm rãi nói: “Nếu không muốn nói, chúng tôi cũng không miễn cưỡng. Nhưng các cậu phải biết rằng, hiện tại an toàn sinh mạng của mọi người đều không có gì bảo đảm, có thêm một manh mối là có thêm một cơ hội sống sót, cho dù chỉ là một chi tiết cực kì nhỏ thôi, cũng có thể trở thành kim bài cứu mạng cho mọi người. Nếu các cậu lo chúng tôi bất an hoặc sợ hãi mới không chịu nói ra, không cần thiết phải như vậy, nếu dù sao cũng phải chết, tôi thà chết một cách minh bạch.”

“Tôi đồng ý!” Lão Đại trừng mắt nhìn tôi và Viên Phi, bình tĩnh nói.

Tôi chần chừ trong chốc lát, thấy lão Đại và lão Tứ nhất định muốn hỏi cho rõ ngọn nguồn, tôi cũng có hơi chút do dự. Tuy rằng tôi không chắc cảm giác mấy ngày gần đây có phải là do tôi quá mức nhạy cảm hay không, nhưng nếu là chân thật, nhắc nhở lão Đại và lão Tứ chỉ ít cũng không có hại gì.....

“Bóng người....”

Giọng nói của tôi nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng quả thực tôi không có đủ khí lực đem hình ảnh khuôn bố kia mà bình tĩnh miêu tả lại.

“Bóng người nào?” Lão Đại đẩy đẩy gọng kính trên mũi, nhíu mày.

Tôi hữu khí vô lực nói: “Tôi không biết.... nhưng tôi và Viên Phi đều đã từng nhìn thấy ‘nó’.... trước lúc Khổng Lệnh Tâm và Tiểu Xán gặp chuyện không may ‘nó’ đều xuất hiện trước giường hai người bọn họ...”

Nói xong câu đó, cả người tôi có một loại cảm giác hư thoát. Tôi rốt cục đã chấp nhận cái bóng đen quỷ mị kia chân thật tồn tại, chấp nhận rằng nó không phải là ảo ảnh trở về trong giấc mộng đêm khuya. Lại càng không phải là ảo giác của cả tôi và Viên Phi.

Mà nó, chính là nguồn gốc tạo thành hết thảy bi kịch.

“Chuyện quan trọng như vậy tại sao các cậu lại không nói sớm!?”

Lão Đại khí cực bại hoại hét lớn. Lão Tứ lại cúi đầu, suy nghĩ gì đó. Tôi cũng chỉ biết im lặng, vẫn như trước không nói ra sự tồn tại của tiếng nước tí tách, tôi nghĩ Viên Phi cũng có thể nghe được, nhưng cho dù đã trở thành “chiến hữu” của tôi hắn cũng chưa từng nhắc đến điểm này, cho nên, tôi cũng không biết bản thân có nên nói ra không nữa.

“Nói như vậy thứ đó cũng theo tới 501 à....” Lão Tứ lẩm bẩm nói.

“Tiêu Vũ! Viên Phi! Nếu các cậu lại nhìn thấy nó xuất hiện lần nữa, mặc kệ là đứng ở bên giường của ai, đều phải nói ra ngay lập tức!”

Tâm tình lão Đại thoáng ổn định, sau đó nghiêm mặt nói: “Từ hôm nay trở đi, bất luận người nào cũng không cho phép hành động riêng lẻ. Tiêu Vũ, Viên Phi, hai người các cậu cùng lớp, sau này mặc kệ chuyện gì cũng phải luôn đi chung, dù cho có đi WC cũng phải đi hai người, Từ Bình, cậu mấy ngày này đừng lên lớp, cùng tôi đi đến phòng hồ sơ tìm tư liệu.

Lão Tứ chậm rãi gật đầu, tôi cũng không lên tiếng gật đầu, Viên Phi im lặng cả nửa ngày mới yếu ớt gật đầu đáp lại. Ánh mắt hắn không dấu vết hạ xuống trên người tôi, mặc dù chỉ trong phút chốc khi tôi nhìn lại, hắn liền dời tầm mắt sang hướng khác, nhưng tôi rõ ràng

bắt gặp một tia sầu lo trong ánh mắt đó.

Hắn là đang lo lắng cho tôi sao? Hay là có nguyên nhân khác?

Mặt trời dần ngả về tây, một phòng chúng tôi cùng nhau đi ăn cơm, vốn định giải quyết cơm chiều ở căn tin luôn, nhưng thật sự không chịu được bọn sinh viên xung quanh cứ chỉ chỉ trỏ trỏ, cứ như người phòng 308 chúng tôi đều là sinh vật thưởng lãm vậy. Cuối cùng buộc lòng phải quay về 501, cũng thâm cảm thấy may mắn hiện tại không phải ở 308, không thì đối diện đợt tấn công thể khí đặc thù từ toilet đối diện, chúng tôi càng không nuốt trôi được.

Thức ăn trong phần cơm của mỗi người đều thừa lại không ít, tôi ngay cả mấy miếng cá thích ăn nhất cũng chỉ cắn vài miếng nhỏ liền không động đến nữa, gắng gượng và mấy miếng cơm khô khốc vào miệng, uống thêm ly nước ấm là coi như giải quyết xong cơm chiều. Viên Phi ăn ít nhất, chỉ ăn mấy miếng cơm, thức ăn một chút cũng không động tới, liền thu dọn hộp cơm, cầm tập sách đi đến lớp tự học buổi tối.

“Viên Phi! Chờ tôi, hai chúng ta cùng đi!” Tôi vội vã kêu lên, nhanh chóng đóng hộp cơm lại. Cầm lấy sách rồi đuổi theo.

Cái tên này, lão Đại vừa mới dặn là không được đi riêng lẻ thì hắn lại một mình chạy mất!

Thật vất vả bắt kịp Viên Phi ở cửa thang lầu, ai ngờ hắn nhìn thấy tôi lại lập tức bước đi nhanh hơn. Tôi có chút sững sốt, nhất thời không hiểu sao lại thấy tức giận, lập tức chạy theo túm hắn lại.

“Uy! Cậu có ý gì?! Nếu như không phải Lão Đại bảo hai chúng ta đi chung. Cậu nghĩ rằng tôi cam tâm tình nguyện mà vui vẻ bám theo cậu chắc!?”

“Đừng đi theo tôi.” Viên Phi cúi đầu nói.

Tôi sững người một lúc lâu không có phản ứng, hắn lại cúi đầu xoay người bước đi, càng khiến tôi tức giận đến run cả người. Tôi lập tức tăng nhanh cước bộ vượt qua mặt hắn, buồn bực bước nhanh về phía trước.

Đáng ghét! Đáng ghét! Tôi còn cho rằng quan hệ đối địch giữa chúng tôi đã được xóa bỏ. Tôi còn cho rằng chúng tôi có thể trở thành bạn tốt có nạn cùng cam, xem ra là tôi tự mình đa tình! Vượt bay chết tiệt, người cứ ở đó mà sợ hãi một mình đi! Ta không bao giờ..... quan tâm người nữa!

Buổi tối, ngoại trừ phòng thí nghiệm, phòng phát thanh và phòng máy tính, cả khu giáo học

khoa Vật Lý đều mở rộng cửa, chào đón tất cả sinh viên tự do ra vào học tập. Tôi đi thẳng đến phòng họp của khoa. Nơi này đã có mười mấy người ngồi thừa thớt, đều đang im lặng cúi đầu làm bài tập.

Tôi ngồi vào bàn đầu tiên ngay sát cửa, vừa mới ngồi xuống mở sách ra chưa đến nửa phút, một tiếng “Tí tách” rõ ràng truyền vào tai tôi! Tôi bàng hoàng run rẩy cả người, lập tức đứng dậy, kinh sợ đến mức tay chân đều run cầm cập. Lại tới nữa sao?

“Tí tách.”

Tôi tròn tròn hai mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa.

“Tí tách.”

“Bạn học kia ơi! Đóng vòi nước lại!”

Tiếng hô truyền đến từ phòng vệ sinh cách đó không xa, có tiếng người đáp lại, sau đó truyền đến tiếng khóa van nước. Tiếp đến, tiếng nước hoàn toàn biến mất.

Hành lang quá mức yên tĩnh khiến cho tiếng động từ phòng vệ sinh truyền tới phòng họp bên này rất rõ ràng, tựa như ở gần bên tai vậy. Tay chân tôi mềm nhũn trở về ghế ngồi, tim đập nhanh đến suýt nữa khiến tôi hít thở không thông.

Tôi ôm đầu, tựa vào bàn thở hổn hển, tứ chi đều run rẩy.

Tôi nhất định là sắp điên rồi.....thần kinh tôi càng ngày càng căng thẳng Tôi không xong.....

Tôi vội vội vàng vàng gom hết sách vở, lảo đảo chạy tới chỗ có nhiều người, dựa sát vào tường mà ngồi, cũng không hiểu vì sao khi lưng dán trên vách tường lại có một loại cảm giác vững chãi an tâm, có lẽ bởi vì không cần lo sợ phía sau sẽ có một thứ gì đó bất ngờ xuất hiện rồi chậm rãi đến gần mình.....

Tôi mở sách ra, ngơ ngẩn nhìn những ký tự tiếng Anh viết đầy trên giấy, nhưng trong đầu lại không lưu lại được nửa chữ nào. Thỉnh thoảng sẽ có người quay đầu lại liếc nhìn tôi, sau đó liền nhỏ giọng bàn tán gì đó với người bên cạnh.

Tôi sợ dĩ chọn phòng họp này, là bởi vì nó là nơi những sinh viên sắp tốt nghiệp thường lui tới để tự học buổi tối, mà hiện nay trong ký túc xá trường đã gần như không còn học sinh tốt nghiệp ở lại, cho nên tôi ở đây sẽ ít bị để ý nhất.....

Không biết qua bao lâu, Viên Phi tất ta tất tưởi chạy vào cửa, hết nhìn đông lại nhìn tây dường như đang tìm kiếm gì đó. Trong khoảnh khắc ánh mắt hai chúng tôi chạm nhau, thần tình hẩn bình tĩnh lại, rõ ràng là thả lỏng. Sau đó hẩn lại cúi đầu, không nói một tiếng nào mà tùy ý chọn một chỗ ngồi xuống. Nhìn hẩn thở dốc, không ngừng lau mồ hôi trên trán, tôi không khỏi hoài nghi tên này vừa mới kết thúc cuộc thi chạy cự ly dài.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, lấy ra vé xe lửa trong túi, xuất thần nhìn thời gian khởi hành, cuối cùng xé bỏ vé xe.

Cảnh ngộ của Tiểu Xán đã khiến tôi hiểu ra, trốn chạy cũng không phải là biện pháp giải quyết. So với việc một mình phát điên ở căn phòng trống vắng nơi quê nhà, tôi thà rằng lựa chọn chết ở trường học nơi nơi là người này, ít nhất, thời gian cuối cùng của cuộc đời tôi cũng không phải trôi qua trong cô độc.

Tôi nghĩ tôi đã chấp nhận ba chữ “Tôi sẽ chết” này rồi..... Tuy rằng tôi vẫn sợ tử vong, nhưng tôi cũng hèn nhát hy vọng mình là người cuối cùng, cho dù biết cái chết đã được định đoạt, nhưng vẫn muốn giãy dụa cho đến giây phút sau cuối.

Thật không biết là nên hoàn toàn buông tay, đi được bước nào hay bước ấy. Hay là cần phải kiên trì đến cuối cùng, mãi đến khi không thể kiên trì được nữa.....

Tôi hốt nhiên phát giác, trong toàn bộ nhận thức, tôi chưa từng là người may mắn duy nhất. Kể từ khi chuyện này bắt đầu phát sinh, dù cho bất luận tôi có đề hèn hy vọng nó đi tìm người khác thể nào đi nữa, nhưng cũng chưa từng nghĩ rằng nó sẽ không đến tìm tôi..... bởi vì tôi biết xác suất may mắn có bao nhiêu nhỏ bé, mà tôi, dựa vào cái gì có thể trở thành tử số trong sắc xuất may mắn mà không phải mẫu số chứ?

Tiêu Vũ tôi, cho tới bây giờ chưa từng là người thích mơ tưởng.

Trước mắt chợt sáng chợt tối, tôi ngẩng đầu, bóng đèn huỳnh quang chớp chớp vài cái liền rồi đột nhiên tắt hẩn. Phòng họp ngay lập tức dậy lên một trận âm ĩ, có người thậm chí còn ra sức đập bàn bày tỏ kháng nghị. Các lớp khác cũng truyền ra từng trận la hét ồn ào, không biết nam sinh lớp nào còn giả tiếng sói tru, tôi cũng không nhận được mà phì cười.

Đợi một lúc lâu mà vẫn không sửa được, chủ nhiệm giảng dạy liền cầm đèn pin đi qua các lớp, đơn giản thông báo cho mọi người về phòng ngủ trước, xem chừng trong nhất thời nửa khắc không thể sửa xong được. Mắt tôi bắt đầu thích ứng với bóng tối trong phòng họp, mơ hồ có thể thấy những người khác đã lục tục đứng lên rời đi, vì thế tôi cũng bắt đầu thu dọn sách vở.

Đột nhiên, một tiếng động rõ rệt tựa như gần trong gang tấc vang lên:

“Tí tách”

Tay của tôi chợt chững lại, ngạc nhiên ngẩng đầu. Mọi người đang nói nói cười cười kéo nhau đi ra ngoài, nhưng tiếng ồn ào náo động như vậy cũng không thể lấn át được tiếng vang đó! Tôi vô cùng minh bạch đó không phải là tiếng nước rĩ từ vòi. Vì vậy nó mới vượt qua tất cả những thanh âm khác, trực tiếp vang vọng trong đại não tôi!

Lẽ nào.....

“Tí tách”

Tôi ôm chặt lồng ngực trước ngực mình. Khớp hàm bắt đầu đánh vào nhau.

“Tí tách”

Tôi mất tự chủ ngồi trở lại ghế, vừa run rẩy, vừa mở lớn hai mắt nhìn chăm chăm vào bức giảng tối đen, tôi không biết bản thân đang nhìn cái gì, nhưng hồi lâu tôi vẫn không thể thu tâm mắt về.

“Tí tách”

Mọi người dần dần tản đi, khiến cho phòng họp rộng lớn càng trở nên vắng lặng, ngay cả ngoài cửa cũng trở nên dị thường tĩnh mịch. Tất cả mọi người đã đi rồi, bọn họ một chút cũng không nghe thấy âm thanh sồn gai óc đó. Bình yên vô sự mà rời khỏi. Trong tòa giáo học tối đen yên tĩnh này, có lẽ chỉ còn lại tôi..... và “nó”.

Cơ thể tôi chậm rãi trượt theo lưng ghế, cả người co lại lui xuống dưới bàn, không gian chật chội tù túng này lại làm cho tôi có một loại cảm giác an toàn hư ảo. Cả người tôi co thành một đoàn, hai tay gắt gao ôm lấy sách giáo khoa, quyển sách dày đã bị biến dạng dưới tay tôi, nhưng hai tay đã không còn nghe theo sự sai khiến của tôi nữa, chỉ biết tùy tiện cầm chặt lấy không dám buông ra.

Tôi nhắm chặt hai mắt, gắt gao cắn môi dưới, để ngăn không cho bản thân căng thẳng quá mà hét ầm lên.

Có lẽ nó chỉ là đi ngang qua nơi này..... Có lẽ nó không có chú ý tới tôi..... Có lẽ nó chỉ đến dọa tôi một chút rồi lập tức rời đi..... Có lẽ.....

Đầu óc tôi tràn ngập suy nghĩ về những lý do không hề hợp lý, trái tim cũng đập loạn như đại não lúc này, tiếng hít thở dồn dập càng trở nên rõ ràng giữa bốn bề yên tĩnh, nhưng tôi vô pháp không chế hô hấp hỗn loạn của mình, cũng như tôi không thể khống chế nỗi sợ hãi cả về thể xác lẫn tinh thần.

“Tí tách”

“Tí tách”

Dần dần, tôi dường như nghe được tiếng thở dốc đang chậm rãi tiến đến gần, lúc này bản năng thôi thúc tôi ngừng thở. Bỗng nhiên một bóng đen bổ nhào tới! Tôi chưa kịp bật ra tiếng hét sợ hãi thì đã bị bóng đen kia gắt gao bịt chặt miệng. Sau đó cả người bị đối phương ôm chặt!

“Là tôi.”

Thanh âm quen thuộc làm cho tôi ngay lập tức ôm siết lấy hắn! Là Viên Phi! Hắn vẫn còn ở đây!

“Cậu cũng có thể nghe được đúng không? Cậu cũng nghe được âm thanh đó đúng không?”

Giọng của Viên Phi run run, nhưng lại vội vã hướng tôi mong chờ một sự chứng thực. Tôi ra sức gật đầu, lập tức cảm giác hai tay của hắn càng ôm chặt, trong thanh âm chứa đựng sự sợ hãi ấy tôi còn nghe ra vài tia kinh hãi: “Nguyên lai chúng ta đều che giấu cùng một chuyện! Nó cũng đeo bám cậu đúng không? Tôi cứ nghĩ rằng nó chỉ bám theo tôi, tôi đã cho rằng tôi là người kế tiếp. Tôi sợ sẽ liên lụy cậu, không ngờ rằng.....”

“Cậu bảo tôi đừng đi theo cậu, là bởi vì cậu cho rằng cậu sẽ là người bị hại kế tiếp? Sợ liên lụy đến tôi?” Tôi ngắt ra.

Cảm giác được cái gật đầu rất khế của Viên Phi, cổ họng tôi như nghẹn lại, hốc mắt thoáng cái đã ươn ướt. Không tự chủ được càng nắm chặt lấy áo hắn, thân thể kẻ sát có thể cảm nhận được run rẩy cùng nhịp tim cuồng loạn của đối bên, hóa ra, ở thời điểm bản thân sợ hãi đến run bần bật, có một điểm tựa để ôm lấy lại ấm áp như thế này.....

Nhịp tim dồn dập cũng thuận theo hô hấp mà dần dần bình tĩnh lại, lúc này tôi với Viên Phi mới phát giác không biết bắt đầu từ lúc nào, tiếng nước rơi tí tách khiến cho người ta sợ hãi kia đã biến mất. Tôi cùng hắn ngơ ngác nhìn nhau, không thể tin được chúng tôi lại một lần nữa may mắn bình an vô sự.

“Nó đi rồi phải không.....?” Tôi thấp thỏm nhỏ giọng hỏi.

“Để tôi xem xem....”

Viên Phi thò người ra dò xét, đột nhiên cúi đầu “A” lên một tiếng, tôi vội vàng túm chặt lấy cánh tay hắn.

Ai ngờ Viên Phi rút trở về, cười khổ nói: “Không có gì đâu..... Chỉ là cơ thể đã tê rần, toàn thân đau nhức quá.”

Tôi ngẩn người, có chút buồn bực đấm cho hấn một quyền: “Cậu muốn chết phải không! Làm tôi sợ muốn chết!”

“Chắc là không có gì đâu.....”

Viên Phi dè dè dặt dặt đứng lên, đỡ tôi dậy, lúc này tôi mới nhận ra tay chân của mình cũng vừa tê vừa nhức.

“Chúng ta mau quay về phòng ngủ đi.”

“Ừ.”

Hai chúng tôi sánh vai đi ra ngoài, khi tôi phát giác, Viên Phi đã nắm tay tôi đi được một quãng. Mặt tôi hơi nóng lên, lớn như thế này rồi, ngoại trừ cha tôi thì đây là lần đầu tiên có nam sinh nắm tay dẫn đi..... Hai nam sinh cao lớn tay trong tay, cảm giác thật sự quái lạ.....

Thoáng rụt lại một chút, tay Viên Phi lập tức nắm chặt, hấn khẩn trương quay đầu: “Làm sao vậy??”

Tôi vội vàng lắc đầu: “Không có việc gì!”

Viên Phi nắm tay tôi..... cũng chỉ vì hấn sợ hãi đi? Tôi cứ nhiên tại loại thời điểm này lại có suy nghĩ..... Tôi cực kỳ phiền muộn, cúi đầu yên lặng theo sát Viên Phi.

Kỳ thực, giữa cái u lạnh của buổi đêm, tạm thời thoát khỏi bóng ma sợ hãi, được một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy, loại cảm giác này cũng không tệ.

Khi trở về phòng ngủ, Lão Đại đã cầm đèn pin chuẩn bị đi tìm hai chúng tôi. Không nghĩ tới, chúng tôi đã ở trong cảm giác sợ hãi lo âu đó hơn một giờ đồng hồ, lúc này đã chín giờ hơn.

Tôi còn nhớ rõ thời khắc bóng đen kia đi đến trước giường mình, tôi thậm chí không dám hô hấp mà nằm cứng đờ tại chỗ, có lẽ chỉ ngẩn ngui vài giây, nhưng tôi lại cảm thấy dài đằng đẳng như trôi qua mấy thế kỷ, thế mà đêm nay, trong nỗi sợ tương đồng lại có gì đó bất đồng.....

Tôi vô thức nhìn sang Viên Phi. Là bởi vì có hấn ở bên cạnh sao? Hấn đã ôm lấy tôi thật chặt; cái loại cảm giác an toàn này giống như trong hồi ức ấu thơ, mỗi lần sấm nổ chớp rền là tôi lại trốn vào trong lòng cha tôi, bởi vì xúc cảm ấm áp đong đầy kia làm tôi tin chắc rằng không có gì nguy hiểm nữa.

Ý nghĩ kỳ quái, lại ngoài ý muốn mà không hề bài xích.....

Vì cúp điện nên hầu như sinh viên các phòng đều sớm tiến vào mộng đẹp, chưa đến mười giờ, trên hành lang đã chẳng còn ai qua lại.

Tôi nằm ở giường trên nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, cũng không rõ là do mây đen hay vì tôi buồn ngủ mà lại thấy sao trời nhấp nháy như ẩn như hiện. Gắng gượng mở mắt, cho dù đối với đêm tối có một nỗi sợ khó hiểu, sinh lý mệt mỏi rồi vẫn như cũ gặm cắn lý trí, rất nhanh, tôi đã thiếp dần đi.

Bỗng nhiên, tóc tôi như bị thứ gì đó kéo lấy! Tôi lập tức mở bừng mắt ra. Cơ buồn ngủ lúc này đều bay biến!

“Tiêu Vũ..... Cậu đã ngủ chưa.....” Viên Phi hết sức nhỏ giọng gọi một tiếng.

Tôi thông khổ nhắm lại hai mắt, tay vuốt vuốt ngực, cảm giác được nó đang kịch liệt đập phồng, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Viên Phi chết tiệt, cậu muốn hù chết người a!”

Nếu như không phải Lão Đại ở đối diện và Lão Tứ đều đang ngủ, thì tôi nhất định sẽ nhảy dựng lên đánh Viên Phi mấy cú! Tuy rằng là lỗi do tôi thần hồn nát thần tính, nhưng khi lý trí của bạn đứng trước lẫn ranh sụp đổ, bạn lại mông lung buồn ngủ, không hề cảnh giác, bỗng dưng lại bị người khác huých một cái! Cái cảm giác này giống như bị người đột ngột vút xuống hồ băng, hơi lạnh thấu xương bao lấy toàn thân, ngay cả trái tim cũng theo đó mà co rút, cả người tựa như đã chết!

Trời ạ..... May mắn là tôi không bị bệnh tim

“Cậu có thể ngủ cùng tôi được không...” giọng Viên Phi có chút run rẩy.

Tôi giật mình, không khỏi nhớ tới buổi tối trước đây, khi tôi quá mức căng thẳng mà tung chăn ném xuống dưới giường, toàn bộ phòng ngủ chỉ có hần không bị “bùng tỉnh”..... lại không khỏi nhớ tới, sáng sớm mỗi ngày hần đều mang một đôi mắt thâm đen, phỉm tơ máu.....

Tôi rốt cục đã hiểu, so với tôi, nỗi sợ hãi khi đêm về của hần càng sâu sắc hơn rất nhiều.

Tôi còn nhớ rõ khi hần nói bên tai tôi “Cậu cũng có thể nghe được đúng không?” trong thanh âm run rẩy lộ ra chút vui sướng. Từ trước đến nay, hần đều một thân một mình chống chọi, nghe thấy âm thanh mà người khác không thể nghe được, nhìn thấy bóng đen mà người khác không thể thấy. Khi hần phát hiện còn có một người cũng giống như hần, sự kiên cường mạnh mẽ cuối cùng cũng tan vỡ. Giờ phút này, hần hướng tôi phát tín hiệu cầu cứu, chứng tỏ cuối cùng hần cũng tin tưởng tôi, xem tôi như “đồng bạn”.

Tôi cười khổ. Tôi nên vui vẻ hay là xót xa? Trong hoàn cảnh bi thảm nhất thì tìm được người chiến hữu bất lực nhất, hai con người ngây ngốc bất an dựa vào nhau chỉ cầu mong một giây phút tâm linh an bình.....

Tôi đứng dậy, ôm lấy gối, thật cẩn thận trèo từ giường tôi qua giường hắn, tôi bỗng nhiên có một suy nghĩ không hợp thời điểm, nếu tôi ngủ ở giường trên đối diện hoặc là giường dưới mà không phải vừa vặn cùng hắn song song, Viên Phi liệu có mở lời với tôi không?

Viên Phi xóc chăn lên, tôi đem gối của mình phóng đến cạnh gối hắn, rồi lập tức rụt vào, Viên Phi lấy chăn đắp lên người tôi, lập tức vô cùng ấm áp.

Tôi cười cười, dẹp bỏ mấy suy nghĩ vừa nảy ra trong đầu.

Bỗng nhiên bên eo có gì đó đè lên, tôi vẫn còn đang ngạc nhiên, Viên Phi đã ôm lấy tôi, giống như một đứa nhỏ sát sao chôn đầu vào lòng tôi.

“Uy....” Tôi không được tự nhiên nhỏ giọng kháng cự.

“May mà còn có cậu cùng với tôi..... Nếu không tôi thật sự không biết mình còn có thể chống cự được bao lâu.....” Giọng nói trầm buồn khiến cho lòng tôi không hiểu sao lại khấn trương, không khỏi từ bỏ luôn ý định giãy dụa. Lúc đó, hắn thật sự mang lại cho tôi cảm giác an toàn, chí ít, vào thời điểm hắn yếu đuối nhất, tôi cũng không nên cự tuyệt hắn....

Trong không gian yên tĩnh là tiếng tim đập hữu lực, không biết là của hắn hay tôi. Hơi thở của hắn phả trên ngực tôi, trong ấm áp còn có chút ách muối, cơ thể của tôi bắt đầu trở nên cứng đờ. Trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một tia xao động, phân không rõ là vì cái gì. Không biết có phải Viên Phi cảm giác được gì đó hay không, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, tôi tâm hoảng ý loạn mà né tránh ánh nhìn của hắn, hắn lấy tay giữ lại cái đầu không thành thật chuyển động của tôi, khiến tôi không thể không nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Làm, làm gì vậy.....” Tôi lắp bắp hỏi.

“Tiêu Vũ.....”

“Cái, cái gì.....”

“May mà còn có cậu ở bên cạnh tôi.....”

“.....”

Tôi nhất thời không biết nên nói gì cho tốt, chỉ có thể ngốc nghếch nở nụ cười, giả vờ tự

nhiên gãi gãi đầu. Viên Phi bỗng nhiên cầm lấy tay tôi, nhiệt độ nóng đến bỏng người từ bàn tay hần truyền đến, làm tôi không hiểu sao lại vô cùng bối rối.

Giữa lúc tôi đang khó xử, trong mơ hồ, Viên Phi trước mắt đột nhiên phóng đại, đợi đến khi tôi lấy lại tinh thần thì môi răng đã gấn bó thân mật.....

Tôi ngơ ngác cảm thụ sự ẩm ướt trên môi, theo bản năng muốn tránh đi, lại không biết có phải bị dọa đến ngốc luôn rồi hay không, đại não thì kêu gào ‘Chạy mau! Chạy mau!’ mà thân thể lại giống như bị điểm huyết không thể động đậy.

Viên Phi chỉ chạm môi một lát liền buông tôi ra, theo ánh trăng mờ lung tôi mơ hồ có thể thấy hần đang nhìn tôi chăm chú, khiến tim tôi lại một lần nữa bối rối đập loạn.

“Cậu..... Cậu..... Tôi..... Tôi không hiểu..... Cậu là.....” Tôi lắp bắp không rõ bản thân muốn nói cái gì.

Viên Phi yên lặng nhìn tôi trong chốc lát, sau đó trở mình, đưa lưng về phía tôi. Thanh âm rĩ rĩ truyền đến: “Thật xin lỗi..... Tôi chỉ là bỗng dưng có chút..... Cậu cũng biết là tôi không phải Tôi có rất nhiều bạn gái”

“Tôi đương nhiên biết.....” Tôi cắn cắn đôi môi vẫn còn sót lại độ ẩm, xoay người sang hướng ngược lại, cúi đầu nói: “Cậu chỉ là nhất thời hồ đồ, mau ngủ đi.”

“Ân..... ”

Yên lặng một lúc, Viên Phi lại nhỏ giọng nói một tiếng “Xin lỗi”, tôi vẫn chưa ngủ, nhưng lại không biết nên trả lời thế nào, đành lựa chọn trầm mặc.

Dần dần, hai mắt tôi có chút khô rát. Ngoài cửa sổ vẫn như trước tối đen một mảnh, ngay cả ánh trăng cũng trốn sau đám mây. Lão Đại mấy ngày nay thực sự quá mệt mỏi, tiếng ngáy rung trời, tôi tự hỏi sao lão Tứ lại không bị đánh thức. Viên Phi sớm đã không có động tĩnh, thậm chí cũng không trở người, yên tĩnh như một pho tượng điêu khắc. Tôi cũng dần dần rơi vào mơ hồ, cho đến khi thanh âm kinh khủng đó lại một lần nữa quanh quẩn trong đầu của tôi:

“Tí tách”

Trong phút chốc tôi hoàn toàn thanh tỉnh! Nó đứng ở bên giường, ngay bên giường Viên Phi!

“Tí tách “

Nó đứng ở chỗ này là có ý gì? Lại đang tìm kiếm con mồi kế tiếp sao? Vậy..... mục tiêu lần này của nó là chủ giường Viên Phi? Hay là người đang ngủ trên giường là..... tôi?

“Tí tách”

Viên Phi bên cạnh đột nhiên xoay người lại, kịch liệt run rẩy ôm chặt lấy tôi, thân thể hắn kề sát sau lưng tôi, tôi có thể rõ ràng cảm giác được sự căng thẳng của hắn.

Hóa ra Viên Phi vẫn còn chưa ngủ?

Tôi bỗng nhiên suy nghĩ, hắn liều tụy hốc hác như vậy có phải là do hàng đêm đều hốt hoảng lo sợ? Khi đó, không có ai bên cạnh làm chỗ dựa cho hắn, hắn chỉ có thể một mình chui rúc trong chăn mà run rẩy, liều mạng duy trì chút lý trí còn sót lại trước ranh giới sụp đổ, bất an và sợ hãi.

“Đừng”

Bên tai tôi truyền đến giọng nói run rẩy nho nhỏ của Viên Phi.

“Đừng..... thương tổn cậu ấy.....”

Tôi sửng sốt.

“..... Đừng thương tổn cậu ấy..... Cầu xin người.....”

Tay Viên Phi càng thêm xiết chặt, trái tim đang đập loạn của tôi nhưng lại bình tĩnh lạ. Tôi chậm rãi mở hai mắt, đưa lưng về phía Viên Phi và nó, kinh ngạc nhìn vách tường trước mặt. Đường như có thứ gì trên đó thu hút toàn bộ tâm mắt tôi.

Tôi hốt nhiên muốn biết thứ đó rốt cục là cái gì, vì sao lại khiến Viên Phi sợ hãi như thế. Hồi tưởng lại bắt đầu từ lúc Viên Phi thất thường nhảy xuống giường, hắn hình như bị thứ gì đó quán lấy khiến cho không thể sống yên ổn. Tôi sợ nhưng không biết gì, mà Viên Phi, dường như là vị biết rõ nên mới hoảng sợ, cũng bởi vậy áp lực trên lưng so với người khác càng nặng nề hơn.

Tôi không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại xoay người, Viên Phi dựa vào quá mức chặt chẽ khiến cả người tôi đều bị hắn ôm vào trong lồng ngực, tâm mắt tôi chỉ có thể xuyên qua Viên Phi mơ hồ nhìn đến bên mép giường.

Viên Phi càng thêm căng thẳng, hấn gắt gao ôm lấy tôi, tôi lại mở to hai mắt nhìn chăm chăm bên giường.

Tôi nhìn thấy rồi! Là một bóng người, nhưng gần như là một cái bóng đen tuyền! Dưới ánh trăng chiếu xuống, tôi vẫn như trước không thể thấy rõ khuôn mặt nó, nhìn không thấy góc cạnh của diện bộ, không cảm giác được hình khối tứ chi, chỉ có một mảnh hắc sắc mơ hồ, dường như nó không hề tồn tại, chỉ là một làn sương khói đen sẫm, cho nên không lờ không lõm, chỉ có một màu đen thẫm như muốn hút người vào trong đó.....

Hai mắt của tôi dần dần đau nhức, ý thức của tôi rất thanh tỉnh, nhưng mắt tôi lại giống như bị mây khói xông vào, không tự chủ được mà muốn nhắm lại.

Tôi gian nan híp nửa mắt, muốn nhìn thấy rõ bộ dáng của nó, tôi tổng cảm thấy nếu tôi có thể biết được nó là ai liền có thể tháo giải hết thấy bí ẩn. Tất cả liền có thể chấm dứt! Thế nhưng, trước mắt lại càng lúc càng mơ hồ, ngơ ngẩn nhìn vật thể màu đen kia, dường như ngay cả linh hồn cũng bị hút vào trong đó.....

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, tôi lẩm bẩm nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Người là ai.....”

7. Chương 7

Khi tỉnh lại, trời đã sáng rõ. Mà tôi, lại một lần nữa nằm trên giường bệnh ở phòng y tế.

Với tôi mà nói, tựa như vì quá mệt mỏi mà đã ngủ thiếp đi. Nặng nề ngủ một giấc, đêm không mộng mị, sau đó mở hai mắt. Thế nhưng, sự thật tôi nghe được từ miệng lão Đại bọn họ lại không phải như vậy. Sau khi tôi “ngủ”, Viên Phi lập tức hoảng sợ tới mức không ngừng kêu to tên tôi, khiến lão Đại và lão Tứ giật mình tỉnh giấc, mà cái thứ đó..... từ lúc những thành viên khác trong phòng bừng tỉnh thì cũng biến mất không thấy, giống như chưa từng tồn tại.

Tuy nhiên, bọn họ gọi như thế nào cũng không đánh thức được kẻ đang “ngủ say” là tôi, cuối cùng gấp đến độ gọi quản lý viên đến, lại một lần nữa làm kinh động cả ký túc xá, cả bọn trùng trùng điệp điệp nâng tôi đưa đến phòng y tế. Giáo viên y tế còn đang gà gật chưa tỉnh giấc nồng đã bị gọi quay về trường học giữa đêm khuya khoắt, cũng không có cách nào khám ra tôi có vấn đề gì, cuối cùng đành bảo phải quan sát cả đêm xem sao.

Nghe lão Đại nói, Viên Phi gấp đến độ thiếu chút nữa gọi điện kêu xe cứu thương, cuối cùng vẫn bị nhà trường ngăn cản. Ha ha, nếu nhà trường không phong tỏa tin tức, dựa vào chủ nghĩa nhân đạo mà đưa tôi vào bệnh viện chữa trị, lấy thanh danh đang có nguy cơ bị đe dọa đối lấy bình an của một sinh viên, vậy mới thật sự là kỳ quái.

“Có khỏe hơn chút nào chưa?”

Hai mắt Viên Phi đỏ bừng, râu ria lởm chởm, bộ dáng sa sút giống như kẻ lang thang dưới gầm cầu vượt, đánh mất hoàn toàn hình tượng đẹp trai. Tôi buồn cười lấy tay sờ sờ cảm hần, có lẽ làm hần ngứa, thần tình Viên Phi rõ ràng thả lỏng, hơi mỉm cười.

“Lão Lục, tối hôm qua cậu mộng du hả? Sao lại ngủ trên giường lão Ngũ?” Ngô Phàm trêu ghẹo cười nói.

Mặt Viên Phi có chút ửng đỏ, tôi nghĩ là mặt tôi cũng nhất định đỏ bừng, bởi vì hai má nóng ran như có lửa đốt.

“Ngô Phàm, không phải anh nói hôm nay còn muốn đi tra hồ sơ sao? Tiêu Vũ hần là không có việc gì nữa, chúng ta trước làm chính sự” Từ Bình đậm đậm nói xen vào.

“Nga, được rồi. Tôi thấy lão Lục hần là đã ổn, Viên Phi, chăm sóc cậu ấy nhé.”

Viên Phi gật gật đầu. Lão Đại liền cùng lão Tứ rời khỏi phòng y tế. Thân ảnh hai người bọn họ vừa biến mất, Viên Phi lập tức nhanh chóng bắt lấy tay tôi, gục đầu bên giường, đem tay tôi kề sát mặt hần, khẽ run rẩy.

“Tôi cứ nghĩ cậu..... may là không có việc gì”

Nhớ đến đêm qua dù hần đang rất hoảng sợ mà vẫn cầu xin “nó” để yên cho tôi, trong lòng vô cùng ấm áp, theo bản năng nhẹ nhàng cầm lại tay hần.

“Kế tiếp là tôi sao?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

“Không phải!” Viên Phi nắm tay tôi càng thêm chặt chẽ, hô hấp càng thêm gấp gáp: “Từ giờ trở đi, tôi sẽ không rời cậu nửa bước, tôi tuyệt đối sẽ không để nó đụng tới cậu!”

“Viên Phi.....”

Trong lòng tôi xúc động khó nói nên lời, cho dù giờ phút này dù thứ đó có xuất hiện, Viên Phi co chân bỏ chạy, tôi cũng sẽ vẫn cảm kích hần trong khoảnh khắc này đã làm cho tôi có một cảm giác ấm áp an toàn vô hạn. Từ trong ánh mắt chăm chú tràn đầy quan tâm của hần, tôi bản năng cảm giác được mình? Trong đó có nhiều hơn một sự ràng buộc vô hình, dường như hữu tình, lại giống như thân tình, càng giống như....?

Không biết sao, tôi có chút ngượng ngùng, cười ngây ngô, vội thay đổi đề tài: “Tôi hiện tại không có việc gì, thừa dịp lúc này là thời gian lên lớp mau quay về phòng ngủ đi, nếu đợi đến

tan học, hai chúng ta đi giữa vườn trường lại thành động vật tham quan mất.”

Viên Phi vẫn lo lắng hỏi tới hỏi lui, tôi không biết nên khóc hay cười mà lần lượt trả lời, cuối cùng hẳn cũng yên lòng, đỡ tôi xuống giường, giống như tôi là bệnh nhân hấp hối ấy.

Tôi cười thầm trong lòng, nhưng đồng thời cũng vô cùng ảm áp.

Khi mang giày chuẩn bị rời khỏi, giáo viên y tế vừa vặn trở về. Theo nguyên tắc kiểm tra lại sức khỏe cho tôi một lần nữa, kê vài loại vitamin cho có lệ, dặn dò tôi chú ý nghỉ ngơi. Liên để tôi ra về.

Tôi không khỏi buồn cười, ánh mắt giáo viên y tế lấp lóe, dường như chợt dạ, nghĩ thầm, trình độ của ông ấy hữu hạn, chẳng không ra bệnh tình của tôi, có lẽ bị mất thể diện? Khó trách từ lúc bước vào phòng ông ấy chưa từng dám đối diện với ánh mắt của tôi.

Sau khi rời khỏi phòng y tế, tôi hỏi Viên Phi: “Giáo viên y tế có phải cảm thấy rất áy náy với tôi không?”

Viên Phi buồn cười giương giương khóe miệng: “Sai rồi, là bởi vì trong trường đang đồn đãi người trong phòng ngủ chúng ta dính lúu tới mấy loại chú oán không được sạch sẽ này nọ, liên quan đến thì chết chắc, dù sao cũng xem chúng ta như vi khuẩn gây bệnh nguy hiểm rồi.”

Tôi lập tức cười ha ha: “May là trước khi xảy ra sự cố không có tiếng chuông điện thoại reng lên, bằng không chính là Điện thoại ma ở trường Dự Bắc phiên bản năm 2006 rồi.”

Viên Phi cũng phá lên cười ha ha, tôi cũng cười càng thêm lớn tiếng, tiếng cười của tôi và Viên Phi giữa vườn trường yên tĩnh đặc biệt vang dội, đã có không ít người ngó ra cửa sổ nhìn chúng tôi, tập thể lớp đang ở trên bãi tập học thể dục cũng nhìn chúng tôi chăm chăm. Tôi cùng Viên Phi quàng vai nhau, cười lớn đi qua những cái nhìn chòng chọc của bọn họ.

Dường như có một loại ăn ý vô hình, chỉ có người phòng 308 mới có thể ngầm hiểu: Nếu kẻ khác đã muốn nhóm “người sống sót” ở 308 phải hoảng loạn vượt qua thời gian còn lại, chúng tôi càng muốn chứng minh cho bọn họ thấy, chúng tôi không chỉ không bị khủng bố đã bại, thậm chí còn đang trào phúng bất hạnh này, cười nhạo đám người lảm chuyện bàng quan này, giấu cợt đám người đang chờ đợi thưởng thức kết cục của chúng tôi.

Đây là nhân tính, chuyện không liên quan tới mình thì không cần quan tâm. Bởi vì không quen biết nhau, bởi vì phần nguy hại này không ảnh hưởng đến bọn họ, bọn họ mang tâm lý hiểu kỳ thông thả đợi xem tình thế phát triển. Như vậy, chúng tôi vì sao phải phối hợp với tưởng tượng của bọn họ mà biểu hiện ra kinh hoàng và sợ sệt? Vì sao phải để cho bọn họ có cơ hội cảm khái mà thở dài một hơi, nói “Nhìn xem, họ bất an biết bao?”

Bọn họ sẽ không hiểu được sự thống khổ khi nhìn bạn bè từng người, từng người gặp phải

bất hạnh; bọn họ sẽ không biết rõ cái loại sợ hãi lạc lõng giữa đêm đen chờ đợi một sự vật không biết rõ; bọn họ càng chưa từng trải qua thời khắc cuồng loạn khi lý trí mấp mé bờ vực sụp đổ ; cũng không biết tiếng thét tắc nghẹn ở cổ họng khi hết thấy cơ hội chống đỡ đều tan rã; bọn họ càng chưa từng thể hội sự vô lực đối với tử vong.

Giống như một khe rãnh vô hình, đem chúng tôi và bọn họ phân chia thành hai thế giới hoàn toàn bất đồng, rõ ràng vẫn sống chung dưới một bầu trời, nói cùng một loại ngôn ngữ, lại tìm không thấy đề tài chung, càng không có tâm linh giao lưu thấu hiểu nhau. Cho dù, bọn họ thực sự nhìn ra bất an của chúng tôi.

Trở lại phòng ngủ trống trải, ánh mắt của tôi trong phút chốc dừng lại ở phía dưới giường Viên Phi, một mảnh nước thấm trên vách tường giường Mục Mộc! Tất cả kí ức tê tâm liệt phế đồng loạt ùa về, vết nước xuất hiện ở cạnh giường Khổng Lệnh Tâm, vết nước xuất hiện ở cạnh giường Tiểu Xán..... Vì sao tôi lại phạm phải cùng một loại sai lầm như vậy?

Nó quả thực đứng cạnh giường tôi và Viên Phi ngủ, nhưng mà, phía dưới là giường của Mục Mộc, dòng nước chậm rãi ngấm ra hướng về phía giường Mục Mộc, đây mới là mục tiêu của nó!

“Mục Mộc đâu? Mục Mộc đâu!?”

Tôi giống như phát điên mà bắt lấy Viên Phi liều mình lay động, tôi không biết bản thân mình nên làm gì. Lại càng không biết tìm được Mục Mộc rồi thì phải sao. Tôi chỉ là theo bản năng liều mạng kêu to!

Viên Phi tựa hồ bị khẩn trương của tôi cảm nhiễm, vẻ mặt hần cũng trở nên khẩn trương hần: “Sáng nay lão Đại có gọi điện cho cậu ấy, Mục Mộc nói hôm nay sẽ bắt xe về nhà, hần là sẽ quay lại đây thu dọn hành lý.”

Vừa nói xong, Mục Mộc đã đẩy cửa đi vào, nhìn thấy hai chúng tôi thì có hơi chút sửng sốt, liền cúi đầu không nói một tiếng mà lấy ra chìa khóa mở tủ cất đồ thu dọn hàng lý.

“Mục Mộc!”

Tôi không khống chế được mà ôm chầm lấy hần, Mục Mộc bị giật mình. Tôi không biết nên giải thích với hần thế nào mới tốt, rốt cục chỉ có thể hét lớn: “Mau trốn đi! Cậu mau trốn đi!”

Mục Mộc bị tôi túm đến thay đổi sắc mặt, tức giận đẩy tôi ra: “Cậu phát điên gì đấy!”

“Cậu là người kế tiếp! Cậu là người kế tiếp!”

Tôi biết rằng mình nói ra những lời này sẽ càng khiến cho Mục Mộc bất an, nhưng tôi chỉ có thể thông báo cho hắn biết tín hiệu nguy hiểm. Biết rõ cho dù nói ra cũng thúc thủ vô sách, biết rõ Mục Mộc vì sợ hãi nó mới liên tục mấy ngày không đến trường, biết rõ sau khi Mục Mộc hay tin cũng không ích gì. Nhưng nếu tôi sợ sệt mà đem tin tức này giấu nhẹm đi. Tôi sợ lại có một người gặp chuyện không may, cho dù là tôi đoán sai rồi, cho dù người kế tiếp chết là tôi hoặc Viên Phi, tôi cũng không muốn lần nữa phát sinh chuyện như Tiểu Xán!

Có lẽ trong khoảnh khắc tôi nói ra, bị kịch liền có thể xoay chuyển? Có lẽ Mục Mộc sẽ vì đề cao cảnh giác mà tránh được mỗi nguy lần này? Có lẽ trong chớp mắt bị người vạch trần thì lời nguyên liền mất linh? Có lẽ thật sự sẽ xuất hiện kỳ tích?

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong đầu tôi xoay chuyển qua trăm ngàn vạn loại giả thiết, tốt có, không tốt có, đáng sợ có, tràn ngập hy vọng có.....

“Cậu đang nói cái gì?” Mục Mộc có lẽ bị vẻ mặt hoảng loạn của tôi hù dọa, sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên trắng bệch: “Khốn nạn! Cậu muốn dọa tôi sợ có phải không!? Trả thù tôi mấy ngày nay một mình chạy trốn phải không!?”

“Không phải! Không phải!”

Tôi liếc nhìn lắc đầu, Mục Mộc muốn vung hai tay tôi ra, tôi lại không dám buông hắn ra. Tôi sợ tôi vừa buông lỏng hắn liền vạn kiếp bất phục. Mà hắn cũng càng thêm nóng nảy, dùng sức muốn đẩy tôi ra, tôi cùng hắn không biết từ lúc nào đã cuốn thành một đoàn.

Viên Phi bị phản ứng kịch liệt của hai chúng tôi dọa đến, cuống quýt chạy đến can ngăn.

“Cậu hãy nghe tôi nói!”

Tôi hét lên một tiếng, Mục Mộc thoáng đình chỉ giây dựa, tôi thở gấp dồn dập, run run nói: “Cậu hãy nghe tôi nói..... Vết thấm nước này không phải ngẫu nhiên! Tôi đã xem xét qua, không có chỗ nào bị rỉ nước. Ở 308 không có, ở 501 cũng không có! Cậu cũng biết mặt tường này là bên ngoài tòa nhà! Tôi đã nhìn thấy thứ đó. Lần đầu tiên nó xuất hiện ở bên giường Khổng Lệnh Tâm, nước thấm hướng về phía giường cậu ấy, cậu ấy đã xảy ra chuyện. Lần thứ hai nó xuất hiện ở giường của tôi và Tiểu Xán, nước thấm hướng xuống giường Tiểu Xán, Tiểu Xán cũng xảy ra chuyện. Lần thứ ba nó xuất hiện ở giường của cậu và Viên Phi. Nước chảy về phía giường cậu.....”

Mục Mộc đột nhiên đá một cước vào bụng tôi! Lực đạo khá mạnh khiến cho cả người tôi va vào bàn học, nặng nề té ngã trên đất.

“Tiêu Vũ!” Viên Phi vội vàng chạy đến bên cạnh tôi, phần nộ hét lên với Mục Mộc: “Cậu điên hả!? Tiêu Vũ là lo lắng cho cậu gặp phải chuyện không may!”

“Vậy sao phải là tao!? Mà không phải mày!?”

Mục Mộc điên cuồng rống lên khiến Viên Phi ngẩn ra, hắn vẫn tiếp tục không khống chế được gào lên: “Trong phòng có nhiều người như vậy! Vì sao nó phải chọn tao!? Dựa vào cái gì lại là tao!? Hai đứa chúng mày cũng có phần trong trò chơi đó, tại sao hai đứa mày không có việc gì!? Dựa vào cái gì chứ!?”

Đối mặt với Mục Mộc đang điên cuồng la hét, tôi cùng Viên Phi đều trầm mặc. Cần phải trả lời hắn như thế nào đây? Không biết..... đối mặt một người không thể khống chế được tử vong trước mắt, lực lượng ngôn ngữ có mạnh cỡ nào cũng trở nên yếu ớt bất lực.

“Mục Mộc, mỗi người ở đây đều gặp nguy hiểm, đều sợ hãi sẽ bị chọn trúng.....” Trong giọng nói Viên Phi lộ ra một tia ẩn giận: “Thế nhưng, xin cậu giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của bản thân! Đừng đem mặt xấu xa nhất của mình phô bày ra toàn bộ!”

“Ha! Tao xấu xa? Hai đứa mày trù dập tao chết còn trông cậy tao sẽ tâm bình khí hòa cảm ơn chúng mày sao!?”

Mục Mộc thô bạo kéo ra ngăn tủ, đem đồ đạc của hắn ném lên trên giường., thu thập hành lý như gió cuốn mây tan: “Tao không bao giờ muốn ở lại cái nơi quỷ quái này thêm một phút đồng hồ nào nữa! Tụi mày cứ ở nơi này diễn nốt tiết mục cảm động đồng cam cộng khổ của tụi mày đi! Tao không rảnh theo cùng đâu!”

“Khi Tiểu Xán xảy ra sự cố, cảnh sát có dặn chúng ta không được rời khỏi thành phố này.” Viên Phi bình tĩnh nói.

“Vậy mày đi tố giác tao đi!”

Mục Mộc nặng nề đóng sầm cửa tủ, biểu tình của hắn giống như trúng tà, giữa sự điên cuồng mang theo cái cười lạnh.

“Tiểu Xán cũng rời khỏi.....” Viên Phi có ý ám chỉ chậm rãi nói.

Đúng vậy, Tiểu Xán cũng rời khỏi..... nhưng mà, hắn cũng không tránh được lời nguyền.....

Tay Mục Mộc chững lại một chút, nhưng lập tức lại linh hoạt kéo khóa túi đồ. Không ngừng nghỉ một giây xách hành lý lên đi ra ngoài. Tôi ngơ ngác nhìn theo hắn, muốn nói gì đó, lại mất đi năng lực nói chuyện.

Mục Mộc dừng lại bên cạnh tôi, quay đầu nhìn về phía tôi, mặt không chút thay đổi nói: “Lão Lục, mày không nên nhìn tao như vậy, nếu đổi lại là mày, sẽ biểu hiện tốt hơn tao sao, có lẽ so với tao còn đoạn tuyệt hơn ấy chứ.”

“Câm mờ! Muốn cút thì cút đi, Tiêu Vũ không phải loại người như mày!”

Viên Phi như muốn bảo vệ tôi mà đem tôi gắt gao kéo vào trong lòng, trừng lại ánh mắt của Mục Mộc giống như là có thâm cừu đại hận gì với hắn. Mục Mộc hơi nhíu mày, nghi hoặc nhìn tôi và Viên Phi, tôi theo bản năng cảm thấy được hắn đã nhận ra điều gì. Nhưng hắn chỉ hừ một tiếng, liền mở cửa đi ra ngoài, tiếng đập cửa thật mạnh làm tôi không hiểu sao bỗng run lên.

Run rẩy của tôi làm Viên Phi ôm tôi càng thêm chặt. Hắn dùng thanh âm trầm thấp nói bên tai tôi: “Tiêu Vũ, không cần phải lo lắng cho cậu ta, người như thế không đáng để cho cậu phí sức quan tâm! Trước đây là cậu ta hăng hái đề nghị chơi cái trò kia, người đầu tiên chạy trốn sau khi xảy ra chuyện không may cũng là cậu ta. Bây giờ lại công kích bạn bè của mình như vậy! Người như thế. Chết được một người đỡ một người, gặp phải kết cục như thế nào đều là do cậu ta tự rước lấy!”

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!”

Tôi một phen đẩy hắn ra, bản thân mình thì cuộn thành một đoàn, đưa tay bịt lấy hai tai: “Đừng như vậy..... đừng chỉ trích nhau nữa..... oán trách nhau..... Đừng như vậy..... tôi không muốn chứng kiến mọi việc biến thành như vậy.....”

“Thực xin lỗi! Tiêu Vũ. Tôi không nói nữa, thực xin lỗi!”

Viên Phi không ngừng hướng tôi giải thích, nhìn thấy ánh mắt áy náy của hắn, hộc mắt của tôi nhanh chóng trở nên ươn ướt, vô lực cúi thấp đầu xuống, tôi không thể nói cho hắn biết, tôi trầm mặc cũng không phải là do tôi thương tâm, mà là tôi không thể phản bác Mục Mộc.....

Bởi vì đêm hôm đó khi nó đứng ở trước giường tôi, tôi đã thấy rõ mình có bao nhiêu ti tiện. Tôi sao lại chưa từng điên cuồng hét lên trong lòng vì sao không chọn người khác mà đến chọn tôi? Tôi sao lại chưa từng biết được mục tiêu kế tiếp không phải là mình mà thâm thò phào nhẹ nhõm? Đúng vậy..... tôi so với kẻ vứt bỏ bạn bè như Mục Mộc không có gì bất đồng, biết đâu, so với hắn tôi còn tệ hơn ấy chứ.

Nếu mục tiêu lần này thật sự là tôi..... tôi sẽ làm gì? Có lẽ, công kích của tôi so với Mục Mộc càng điên cuồng hơn..... có lẽ tôi sẽ lớn tiếng nguyên rủa Viên Phi bọn họ chết không được tử tế như tôi, tôi sẽ đem nhân tính tối tăm cùng sự lưu phát huy càng thêm lâm li tấn trí. Người vừa lòng chưa? Nhìn thấy bộ mặt thật xấu xa đáng thương hại của nhân loại hèn mọn, thường thức đủ trò hề khi chúng ta đối mặt sợ hãi, người vẫn chưa vừa lòng sao? Mà người, muốn tới khi nào mới có thể dừng tay.....

Giờ cơm trưa, Ngô Phàm cùng Từ Bình không thu hoạch được gì quay về phòng. Viên Phi đem chuyện Mục Mộc rời đi đại khái nói qua một chút, tránh nói đến thái độ trước khi bỏ đi của hắn cùng với lý giải của tôi về hàm nghĩa của việc xuất hiện vết ngâm nước. Bất quá, tôi nghĩa lão Đại và lão Từ đều sinh nghi ngờ với vết thâm nước này, bởi vì lão Đại cứ nhú mày nhìn chăm chăm vết nước, mà Từ Bình cũng im lặng nhìn chăm chú hồi lâu.

Bốn người chúng tôi dưới sự chỉ trở của người khác đi mua cơm rồi trở về phòng ngủ ăn, tuy rằng tôi đã mua cho mình món ăn tôi thích nhất, lại không hề có hứng ăn uống, máy móc cầm lấy đĩa đâm qua đâm lại, nửa ngày mới chậm chạp nuốt vài miếng.

Bỗng nhiên, Viên Phi gấp lấy mấy miếng cá trong hộp cơm của tôi, tôi có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Viên Phi trách cứ trừng mắt nhìn tôi một cái, liền cúi đầu bắt đầu tách xương cá: “Nhìn cậu ngơ ngẩn ăn cá thật sự là rất đáng sợ, rành rành nhìn thấy cậu đem xương cá nhét vào miệng cũng không thấy cậu nhổ ra. Tha cho tôi đi, tôi có cảm giác giống như nuốt vào một bụng xương cá. Sợ cậu luôn, để tôi tách xương cá cho.”

Hai má tôi nóng rát, nhỏ giọng nói một tiếng cảm ơn như muỗi kêu.

Ngô Phàm vừa cười vừa đẩy đẩy kính mắt trên mũi, trêu chọc nói: “Ai nói không phải ‘hoạn nạn gặp chân tình’? Phòng ngủ chúng ta lão Ngũ cùng lão Lục bất hòa nhất không phải cũng trở nên như keo như sơn rồi sao?”

“Cái từ hình dung quái quỷ gì thế, cẩn thận kéo không tốt nghiệp được!”

Viên Phi hung hăng mắng một câu, nhưng hai tai đã sung huyết đến đỏ bừng, tôi cũng có chút cảm giác như bị trúng tim đen, tuy rằng không hiểu mình chột dạ vì cái gì.

“Đúng rồi, các anh tra tư liệu có phát hiện gì không?” tôi vội vàng nói sang chuyện khác.

“Không có phát hiện gì, ít nhất không tìm thấy nội dung khả nghi.” Lão Đại có chút dăm chiêu, nói: “Tôi phát hiện ra trí tưởng tượng của mình càng ngày vượt bậc, tôi nghĩ rằng liệu trường học này có phải hay không từng có nội tình gì đen tối, tư liệu liên quan đã bị hủy, cho nên những tư liệu lưu trữ hiện tại không có nội dung liên quan, kết quả là vẫn không thu hoạch được gì.”

“Tôi có nhờ ba tôi điều tra xem địa điểm trường học này trước kia là gì, cũng không phải địa phương đáng nghi, lại cũng không phải là loại như bãi tha ma pháp trường này nọ.” Từ Bình nhàn nhạt nói.

“Ba cậu?” Tôi sững sốt.

“Nga, các cậu không biết sao? Ba của Từ Bình chính là đại đội trưởng của hình cảnh tổng đội thành phố chúng ta, án tử phòng chúng ta chính là dưới quyền điều tra của ba cậu ấy.” lão Đại nói.

“A?” Tôi há hốc miệng ngơ ngẩn cả người, không nghĩ tới Từ Bình lãnh đạm như vậy nguyên lai cũng là rất có bối cảnh.

“Vậy không phải là có thêm một tuyến tin tức?” Viên Phi hai mắt sáng ngời.

Ai ngờ Từ Bình lắc đầu: “Án tử này cấp trên rất coi trọng, tuy rằng hình cảnh dưới quyền của ba tôi, nhưng về tiến triển của vụ án thì tuyệt đối giữ bí mật, bất quá ba tôi rất lo lắng cho an toàn của tôi, cho nên cũng muốn dốc mọi biện pháp tìm kiếm thông tin. Nếu có phát hiện gì nhất định sẽ báo cho tôi biết, đến lúc đó tôi sẽ nói cho các cậu.”

“Lão Tứ, nếu ba anh đã lo lắng cho anh như vậy, sao anh không về nhà đi?” Tôi vừa mới hỏi xong liền nghĩ ngay ra đáp án, lập tức ngậm miệng.

Trong phòng nhất thời an tĩnh lại, mỗi người đều mang tâm sự trong lòng nhìn hộp cơm của mình không nói một tiếng.

Từ Bình nhìn phản ứng của chúng tôi, nhếch môi nở nụ cười: “Sao lại có phản ứng này? Lý do tôi lưu lại cũng chẳng có gì vĩ đại, chẳng qua chỉ là muốn tích lũy một số kinh nghiệm trước khi thi cảnh sát thôi.”

“Hóa ra anh muốn làm cảnh sát a?” Viên Phi cười nói: “Vậy sao không vào trường cảnh sát? Là muốn lấy bằng cấp cao trực tiếp thi lấy chức vị cao luôn hả?”

“Tốt nghiệp trường cảnh sát ra cũng chỉ làm một vũ cảnh nhỏ bé không chút quyền lực. Có lão ba tôi ở đây, chỉ cần tôi có bằng cấp cao, kém cỏi nhất cũng được đề bạt lên làm đốc sát đi?” Từ Bình đùa giỡn nói.

“Quan liêu hủ bại!” lão Đại cố ý xụ mặt “nghĩa chính nghiêm từ” mà phê bình.

“Chà, tôi vừa phát hiện ra kỳ thật lão Tứ cũng rất hài hước nha!” Viên Phi cười nói.

Tôi yên lặng quan sát Từ Bình, lần đầu tiên phát hiện khi hắn cười rộ lên sẽ lộ ra răng nanh trắng tinh, đúng là thanh sáng đến nói không nên lời.

“Lão Tứ, tôi mới phát hiện ra anh rất đẹp trai a.....” Tôi lẩm bẩm nói.

Từ Bình sững sốt một chút, lập tức cười mắng: “Đùa gì chứ, bị một thằng con trai khen ngợi,

tôi không cao hứng nổi đâu.”

Tĩnh lặng trong phòng trở thành hư không, bị từng trận tiếng cười to thay thế. Cười, quả nhiên là có thể lây truyền, kỳ thật cũng không có buồn cười như vậy, nhưng mà mỗi người đều bị bộ dáng cười nghiêng trước ngả sau của người khác chọc cười, mà cái bản mặt cười hết ga của mình lại khiến người khác buồn cười hơn gấp bội, thế là cười càng dữ dội hơn..... Vô hạn tuần hoàn.

Cười không ngừng khiến cho bụng tôi co rút, quai hàm đau nhức, nước mắt lã chã,

Bỗng nhiên Ngô Phàm vỗ mạnh xuống bàn, kêu to lên: “Thiếu chút nữa đã quên!”

Một cái vỗ này khiến cho mọi người trong phòng không kịp phòng bị hoảng sợ toàn bộ, tôi bùm lấy vị trí trái tim đang đập cuồng loạn, nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn lão Đại suýt nữa một lần hù chết ba người: “Đồng, chí, Ngô, Phàm! Anh có biết là cười có thể thả lỏng tâm tình không? Anh có biết là người đang thả lỏng tâm tình sẽ không hề phòng bị không? Anh có biết là người đang không hề phòng bị rất dễ dàng bị hù dọa không? Hơn nữa tôi lại còn thuộc dạng đáng thương thần kinh suy nhược, tâm luật mất cân đối nữa!”

Lão Đại liếc mạng hướng chúng tôi cười trừ, sau đó nói vào vấn đề chính: “Thiếu chút nữa đã quên chuyện này, tôi phát hiện một sự kiện rất kỳ quái, hồ sơ của mấy người chúng ta cũng không có ở phòng học tịch (học tịch: sổ ghi tên cũng như tư cách của học sinh một trường nào đó). Tôi rất vất vả mới nghe ngóng được, bắt đầu từ lúc Tiểu Xán gặp chuyện không may, hồ sơ của mấy người chúng ta đều bị hiệu trưởng cầm đi.”

“Tại sao?” Viên Phi hỏi.

“Tôi đoán là bên trong hồ sơ có điều gì đó, chẳng hạn như điểm giống nhau giữa Khổng Lệnh Tâm và Tiểu Xán. Mà điểm tương đồng này rất quan trọng, rất có thể là nguyên do của hết thảy mọi việc.” Sau khi lão Đại nói xong, lại chậm rãi bổ thêm một câu: “Đương nhiên đó chỉ là suy đoán của tôi, cũng có thể vì thuận tiện cho việc tra án hoặc lo lắng an toàn nên cảnh sát đã đem tư liệu của chúng ta chuyển đi rồi.”

“E rằng hung thủ hủy diệt chứng cứ cũng không phải không có khả năng.” Từ Bình nhàn nhạt nói: “Phương cách bảo hiểm của phòng học tịch cũng không an toàn, hơn nữa hội học sinh và giáo viên đều có thể lấy lý do cần thiết nào đó mà điều dụng, nếu hung thủ là người bên trong trường học rất có thể sẽ hủy bỏ hồ sơ để che dấu manh mối. Mà phòng lưu trữ hồ sơ học tịch là khu vực mẫn cảm, hiện tại lại gần đến kỳ thi, cảnh sát cũng không tiện lấy đi, đại khái sao chép một chút liên trả lại cho nhà trường, nhưng sau này khi tổ tụng nhất định phải lấy nguyên bản. Nhà trường đem chúng bảo vệ nghiêm mật mà điều đến nơi khác cũng không phải không có khả năng.”

“Nói cách khác..... ở đó có thể có nguyên nhân bọn họ bị lựa chọn?” tôi trong lòng vừa động.

“Đúng. Hiện tại chỉ hy vọng hiệu trưởng không đem hồ sơ của chúng ta khóa vào két bảo hiểm.” Ngô Phàm bỗng nhiên cười nói.

“Ý của anh là.....”

Viên Phi nhú nhú mày, nhìn về phía lão Đại. Ngô Phàm giả hoạt cười cười, ánh mắt bốn người chúng tôi nhìn nhau một vòng, nhất tề lộ ra một tia cười cực kỳ ăn ý.

“Đêm, thăm, phòng, hiệu, trưởng.” Tôi cười đặt tên cho hành động này.

“Lần này bốn người chúng ta cùng nhau hành động, nếu bị phát hiện cũng dễ phối hợp một chút.” Lão Đại mới vừa nói xong liền thở dài một hơi: “Nếu bị tóm được, đừng nói cái chức cán bộ hội học sinh này của tôi không đảm bảo, có còn được đi học không cũng là vấn đề.”

“Đúng nga, các huynh đệ, nếu xảy ra chuyện nhớ nói rõ chủ mưu là lão Đại. chúng ra chỉ là mấy đứa đáng thương, không ai để mắt tới, bị ép buộc cùng phạm tội.” Tôi phụng phịu dùng giọng điệu trịnh trọng nhắc nhở nói.

“Đi chết đi!” Lão Đại cười gõ nhẹ lên đầu tôi: “Đừng náo loạn, phân công bố trí cụ thể chút. Chìa khóa phòng hiệu trưởng thì bí thư chi bộ Đảng cũng có, tôi đi mượn cũng không khó. Nhưng chìa khóa ngăn tủ trong phòng hiệu trưởng thì tôi không tìm cách lấy tới tay được, cho nên đêm nay tôi cùng lão Tứ sẽ lên vào phòng hiệu trưởng nghĩ biện pháp cạy khóa, bắt quá nếu thật sự là khóa vào trong két bảo hiểm thì không có biện pháp. Viên Phi, Tiêu Vũ, hai người các cậu một người gác cửa thang lầu phía đông, một người gác cửa thang lầu phía tây, nếu có động tĩnh lập tức báo cho chúng tôi biết, sau đó phân tán rút lui, tập hợp ở phòng ngủ.” Trong lòng tôi không khỏi buồn cười, bốn người chúng tôi lúc này quả thực giống như Bát Lộ quân đang mưu đồ bí mật đánh cắp tình báo quân Nhật trong thời kỳ chiến tranh kháng Nhật vậy.

Bát Lộ quân: tiền thân của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

“Nếu các anh cạy khóa không được, hoặc là hồ sơ thật sự bị khóa trong két bảo hiểm, vậy làm sao bây giờ?” Viên Phi hỏi.

“Mệnh khổ không thể oán chính phủ.” Lão Đại gằn từng tiếng nói.

Mấy người chúng tôi nhất thời cười vang dội, giả vờ quyền đâm cước đá lão Đại một trận.

Tuy rằng kế hoạch đã cơ bản định ra, chúng tôi vẫn hi hi ha ha vui đùa, nhưng tôi tin chắc rằng trong lòng mỗi người đều có chút bất an, cho nên mới dựa vào nháo loạn âm ỉ để thả

lòng chính mình. Dù sao, càng tiếp cận chân tướng, cũng hàm nghĩa rằng hệ số nguy hiểm càng tăng cao.

Ban ngày, rất nhanh trôi qua trong bình đạm, thời gian dài như vậy, tôi chỉ có hai lần vì tình cảnh không an toàn của Mục Mộc hiện nay mà lo lắng một chút, nhưng rất nhanh đã đem lực chú ý tập trung tới hành động đêm nay.

Tôi từng vô thức quan sát vẻ mặt của những người cùng phòng, nhưng không phát hiện ra bọn họ lo lắng hay tâm sự nặng nề gì cả, thậm chí, không ai nói một câu “Không biết Mục Mộc về đến nhà chưa?”.....

Nguyên nhân chính là vì ngay cả quan tâm bình thường nhất cũng không có, tôi mới ý thức được đây là cỡ nào không bình thường, dường như tất cả mọi người đều quên đi hấn mà không hề nhắc tới. Nguyên nhân chính là vì tận lực bỏ qua, mới càng nói rõ là tất cả mọi người quá mức chú ý không phải sao? Đem thấp thỏm lo lắng hấn sẽ gặp chuyện không may chôn giấu ở đáy lòng, không dám tác động đến những người khác.

Tôi rất cục hiểu được, tôi không phải coi thường hấn, mà là sợ phải tưởng tượng..... mỗi lần nghĩ đến hấn, vị trí trái tim liền một trận co rút lại, tựa như tất cả lực tưởng tượng khủng bố đều muốn liều mình thoát ra, đem hết thấy sự tình lôi kéo đến phương hướng tồi tệ nhất không cách nào xoay chuyển được. Tôi sợ loại cảm giác này, phi thường sợ hãi, cho nên tôi không muốn suy nghĩ đến hấn nữa, ích kỷ mà nói, thần kinh và trái tim tôi đều không chịu nổi được loại giày vò quá lớn này.

Tôi nhìn ra phía chân trời xa xa ngoài cửa sổ, rất cục, đêm đã khuya.

8. Chương 8

Sau khi ký túc xá đã tắt hết đèn, bốn người chúng tôi lặng lẽ rời giường, cầm dụng cụ cần thiết tụ lại thành một nhóm, lão Đại nhỏ giọng nói: “Điện thoại di động của mọi người đều chuyển sang chế độ rung đi, Viên Phi, cậu trực tiếp kết nối với số điện thoại của tôi, Tiêu Vũ kết nối với Từ Bình, nếu có người đến các cậu lập tức thông báo, ngàn vạn lần đừng chậm trễ thời gian. Chờ sau khi chúng tôi thu được tín hiệu sẽ thông tri với người canh giữ ở phía bên kia, nhớ kỹ, vang hai lần chính là có người đến, mọi người đều tự trốn đi. Vang ba lần chính là hết thấy bình an, nhiệm vụ hoàn thành, toàn bộ rút quân.”

“Không cần bắt máy sao?” Tôi hỏi.

“Bắt máy tốn tiền!”

Viên Phi, Ngô Phàm, Từ Bình ba người đồng thời nói ra cùng một đáp án, sau khi nói xong bốn người đồng thời cười nhẹ ra tiếng.

“Tất cả đều không nghiêm chỉnh.” Ngô Phàm cười, nhỏ giọng phê bình một câu, dứt lời, hần đưa tay trái giơ thẳng lên không trung, tôi, Từ Bình, Viên Phi cũng đều tự giơ lên tay phải, bốn nắm tay chạm vào nhau

Phương thức biểu thị chiến thắng của 308 đã rất lâu rồi không dùng lại, nhớ rõ một lần đó, là tôi, Viên Phi, Khổng Lệnh Tâm, Mục Mộc lén vào phòng họp chơi trò chơi thần quái kia, cũng là mở đầu hết thấy, mà lúc này đây, tôi hy vọng là một kết cuộc.

Đêm khuya yên tĩnh, vườn trường trống vắng, gió lạnh âm trầm luồn vào cổ. Tôi không kìm lòng nổi mà rụt cổ lại, hơi phát run. Tôi lúc này, đã có thể rõ ràng phân biệt được sự khác nhau giữa rùng mình do sợ hãi và rét lạnh mang lại. Rét lạnh, là hàn ý dừng lại trên da thịt, lỗ chân lông toàn thân đều co rút lại run rẩy, hít sâu một hơi sẽ có loại cảm giác “tốt hơn”. Mà run rẩy do sợ hãi mang đến, là phát ra từ xương cốt bên trong, run rẩy không thể chống cự, khi đó ngay cả hô hấp cũng là một loại gánh nặng, bởi vì bạn đã quên như thế nào là hô hấp, tự hỏi như thế nào, chỉ biết là nếu có thể khiến cho trái tim đang đập cuồng loạn của bạn bình ổn lại, cho dù hít thở khó khăn thì cũng xem như một chuyện hạnh phúc rồi.....

Nếu tôi có thể vượt qua ải này, tôi nghĩ, tôi sẽ không còn sợ hãi gì nữa, bởi vì tất cả sợ hãi có khả năng thể nghiệm trong cuộc đời tôi đều đã dồn hết vào một lần này. Khiêu chiến mức độ chịu đựng lớn nhất của tôi. Nếu tôi còn có thể sống sót, không bị phát điên, như vậy, tôi quả thật tưởng tượng không ra còn có chuyện gì có thể làm tôi lại có cảm giác “sợ hãi”. Bỗng nhiên, tay của tôi bị người nhẹ nhàng cầm lấy, tôi quay đầu lại, đối diện với ánh mắt quan tâm của Viên Phi.

“Lạnh không?” Hần nhỏ giọng hỏi.

Tôi gật gật đầu.

Hần lập tức cởi xuống áo khoác, tôi lúng túng cuống quýt lắc đầu: “Không cần!”

“Mặc vào đi, cơ thể của tôi khỏe hơn cậu.” Viên Phi nói xong nhếch môi nở nụ cười: “Chỉ cần không phải cậu sợ hãi, tôi yên tâm rồi.”

Tim tôi có chút loạn nhịp, Viên Phi kề sát vào tôi, dùng thanh âm chỉ có hai người chúng tôi nghe được nói: “Thời điểm cậu sợ hãi thật sự là làm người khác lo lắng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể khóc òa, nhưng lại cố nén nhịn đến cuối cùng, một hơi cũng tuyệt không buông lỏng. Mỗi lần nhìn thấy biểu tình như vậy của cậu, tôi liền cảm thấy bản thân không thể tiếp tục sợ hãi nữa, phải làm chút gì đó để bảo hộ cậu.....”

“Ai cần cậu bảo hộ?”

Tôi dè dặt giọng mắng một câu, trừng mắt nhìn hắt một cái, lại chợt dạ nhìn lão Đại và lão Tứ đi phía trước. May mắn hai người bọn họ đang nói gì đó, không chú ý tới tôi và Viên Phi, nhưng không hiểu sao tim tôi lại đập nhanh hơn.

Bất quá cuối cùng tôi cũng mặc vào áo khoác của Viên Phi. Bởi vì tôi thật sự rất lạnh.

Một đường vô kinh vô hiểm đi đến tòa nhà văn phòng, chúng tôi mới dám lấy ra đèn pin mini đã sớm chuẩn bị tốt, chiếu ánh sáng mỏng manh yếu ớt xuống dưới chân.

Ngô Phàm không hổ là lão Đại, chuẩn bị đầy đủ một bộ chìa khóa, an toàn tiến vào khu văn phòng, một đường lần mò hướng đến phòng hiệu trưởng ở lầu ba. Khi tới lầu hai, bốn người chúng tôi chia nhau ra. Tôi và Viên Phi mỗi người phân biệt phụ trách công tác phòng giữ hai thang lầu đông, tây; lão Đại và lão Tứ thì trực tiếp lên thẳng phòng hiệu trưởng ở lầu ba.

Tôi một mình một người dè dặt băng qua hành lang vắng vẻ. Trong đêm đen, hành lang bao giờ cũng trở nên dài đằng đẵng một cách kỳ lạ, bốn phía yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng bước chân nặng nề của Viên Phi xa xa hướng ngược lại, thậm chí còn nghe tiếng mở cửa phòng hiệu trưởng của lão Đại và lão Tứ ở trên lầu.

Ánh sáng duy nhất giữa đêm đen tĩnh lặng được chiếu ra từ đèn pin trong tay. Tôi một đường men theo ánh sáng yếu ớt này đi tới cửa thang lầu, bước xuống chỗ rẽ giữa lầu một và lầu hai. Như vậy, tôi lo đầu ra là có thể nhìn thấy tình hình ở lầu một, rút đầu lại liền có thể quay lại lầu hai, xem như là địa điểm tốt nhất.

Tôi cũng không cho rằng xác suất giáo viên nửa đêm chạy về ký túc xá là rất cao, cho nên cũng thả lỏng mà nửa nằm trên tay vịn lan can. Nhàn nhàn đem trọng tâm tựa vào lan can rồi trượt xuống dưới, sau đó lại chạy về, lại nửa nằm trượt xuống, chơi đến bất diệc nhạc hồ. Nếu thực sự có người đến, tiếng bước chân rõ ràng như vậy rất dễ dàng làm bại lộ sự tồn tại của tôi.

Bỗng nhiên bên hông một trận tê tê, tôi lấy ra điện thoại di động, là tin nhắn của Viên Phi.

Trên viết: tiếng bước chân vui vẻ của cậu xuyên qua đêm tối dằng dặc tới bên tai tôi, hành lang dài trống vắng khiến cho sự tồn tại của cậu càng thêm rõ ràng, từ trong nội tâm tôi không thể không hét lên một tiếng: Chúng ta đang đi trộm đó! Xin cậu im lặng chút đi!

Tôi cười đến đau rút cả bụng, ngồi xuống cầu thang, nhanh chóng hồi âm: lão Đại không phải nói cậu phụ trách liên lạc với anh ấy sao? Cậu còn nhắn tin bậy bạ, cẩn thận đúng lúc người tới.

Không đến một lát Viên Phi đã nhắn lại: thời đại phím tắt điện thoại hiệu quả cao. Hoan nghênh bạn sử dụng chức năng Push-to-Talk*! (*mình cũng không rõ lắm, PTT kiểu như bộ đàm á, nhấn một cái là kết nối được)

Tôi sửng sốt một lúc lâu, nghiêng rằng nghiêng lợi nhẩn lại: Ngại ghê, kẻ quê mùa tôi đây vẫn đang sử dụng chức năng nhập bàn phím.

Tôi thật sự quên mất điện thoại cầm tay của mình cũng có thể cài đặt phím tắt, vì thế không thèm để ý đến tin nhắn của Viên Phi, bắt đầu cài đặt số điện thoại Từ Bình.

Ngay lúc tôi đang cười thoải mái cài đặt di động cùng tâm tình vui vẻ do Viên Phi nói đùa mang đến, trong nháy mắt, một tiếng “tí tách” vang lên đánh tan tất cả.

Ngón tay tôi cứng đờ trên các con số, đại não ‘oanh’ một tiếng chấn động rồi hoàn toàn trống rỗng.

Tôi vừa rồi có phải hay không nghe được.....

Đang giữa lúc ngập ngừng, lại một tiếng động thanh thúy truyền vào trong tai.

Hô hấp của tôi lập tức đình chỉ.

Không phải là tiếng động đến từ nơi có vòi nước chưa được khóa chặt..... loại âm thanh trong trẻo này giống như tiếng nước rơi từng giọt từng giọt trong đầu tôi, chỉ có nó.....

Thế nhưng, tại sao?

Tôi cũng không nắm chắc mười phần chứng minh tiếng nước có quan hệ đến nó, nhưng mà, ít nhất vào thời điểm nó xuất hiện dọa người, tôi đều nghe được tiếng nước như ẩn như hiện này, khiến cho tôi không thể không để ý.

Nếu thật sự là nó, vì sao lại xuất hiện ở chỗ này? Không phải lần này nó đã nhầm trúng Mục Mộc rồi sao? Chẳng lẽ tôi nhầm? Mục tiêu của nó kỳ thật là tôi hoặc Viên Phi?

Tôi sở dĩ có thể vui vẻ cười đùa, tất cả đều bởi vì tôi biết “Kế tiếp không phải tôi”! Trước khi chuyện của Mục Mộc kết thúc, tôi sẽ an toàn! Nguyên nhân hèn mọn, nực cười, vô sỉ này đã chống đỡ cho tôi vài giây phút thoải mái.

Trong nháy mắt khi tiếng nước vang lên, lý do chống đỡ của tôi rốt cục cũng bị phá tan, hai tay tôi cứng đờ, không chút nhúc nhích, di động đã chuyển sang trạng thái chờ, màn hình tối đen xuống, ánh sáng le lói trong đêm đen lại một lần nữa chìm vào hắc ám.

Tôi liều mạng nói với chính mình ‘Chạy mau! Chạy mau!’ lại chỉ có thể trừng lớn hai mắt, ngơ ngác nhìn màn hình di động tối đen, hai tai lắng nghe tiếng nước dường như đang dần dần tiếp cận mình.

“Tí tách”

“Tí tách”

Không phải là ảo giác của tôi, tiếng nước đang dần đến gần! Là tôi, nó tới để tìm tôi!

Miệng của tôi đã vô thức mở to, tiếng thét chói tai điên loạn lại bị nghẹn ở cổ họng, ngay cả nửa thanh âm cũng không thoát ra được.

“Tí tách”

“Tí tách”

Tôi có thể cảm giác được nó gần kề, không biết hô hấp của mình đã đình chỉ bao lâu.

Chờ đến khi tôi phục hồi tinh thần lại, tôi liền chậm rãi, chậm rãi lui người lại, gắt gao kê sát lên vách tường lạnh như băng, theo vách tường từng chút, từng chút một tụt xuống phía dưới, tựa như làm như vậy nó sẽ không chú ý tới tôi. Tôi trốn vào một góc, đem thân mình rút vào một nơi mà tôi cho rằng là ở góc độ đó nó sẽ không nhìn thấy được, di động nằm trong tay cơ hồ sắp bị tôi bóp nát.

Không thể có động tác quá mạnh..... sẽ bị nó phát hiện.....

Không thể có tiếng vang quá lớn..... sẽ bị nó phát hiện.....

Chỉ cần..... chỉ cần núp đi..... núp đi khiến cho nó không nhìn thấy là có thể.....

Trong đầu như có một thanh âm khờ dại nhất gan đang đánh động tôi, cho rằng tôi không nhìn thấy nó, liền biểu thị rằng nó cũng không nhìn thấy mình, ngay cả dũng khí chạy trốn cũng không có, bởi vì tôi thật sự rất sợ hãi, sợ tiếng bước chân của tôi sẽ thu hút nó đến..... sợ đến mức ngay cả nửa giây cũng không có để mà lo lắng cho người khác.

Con người, khi gặp phải nguy hiểm, quả nhiên vẫn là lo lắng cho bản thân trước tiên sao?

“Tí tách”

“Tí tách”

Tôi bụm lấy miệng mình, tôi không biết động tác này có thể có tác dụng gì, lại tựa như chỉ

cần tôi làm như thế sẽ không để lộ chỗ ẩn thân của tôi.

Tôi nhắm chặt hai mắt, cho dù là khoảnh khắc nghênh đón tử vong, tôi cũng không muốn hai mắt phải nhìn đến thứ khủng bố gì đó. Tôi chịu không nổi..... tim tôi cùng thần trí đều không thể chịu đựng nổi trùng kích dồn dập.....

Tôi quả thực không dám tưởng tượng nổi vì sao tối hôm đó tôi lại có dũng khí đối diện với nó, dám mở mắt quay người lại nhìn về phía nó? Vì sao tôi đêm đó lại dũng cảm như thế, nguồn gốc dũng khí của tôi từ nơi đâu? Vì sao hiện tại lại không có? Vì sao tôi bây giờ ngay cả dũng khí hô hấp cũng không có được?

Chán ghét bản thân mình như vậy, thống hận bản thân nhút nhát như vậy, lại, vô cùng khát vọng chính mình có thể an toàn mà sống sót.

“Tí tách”

“Tí tách”

Không biết có phải ảo giác của tôi hay không..... dường như, tiếng nước lướt qua đỉnh đầu tôi, trôi về nơi xa. Tôi nhắm chặt hai mắt, lại dường như nhìn thấy một thân ảnh phiêu hồ từ lầu hai đi qua, bọt nước từng giọt từng giọt rơi xuống bên cạnh nó, một bậc, lại một bậc, chậm rãi đi lên phía trước.....

Bậc thang? Đi lên trên?

Tôi bỗng nhiên mở hai mắt, nó lên lầu ba?

Lầu ba có ai? Ngô Phàm! Từ Bình!

Nhưng mà vì sao nó lại lên lầu ba? Không có dấu hiệu gì chứng tỏ nó sẽ lựa chọn một trong hai người lão Đại và lão Tứ, không có dấu hiệu gì cho thấy bọn họ chính là người kế tiếp! Chẳng lẽ Mục Mộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Chẳng lẽ ở tình huống tôi không biết, vòng xoay nguyên rửa lại chuyển động?

Tôi đang miên man suy nghĩ, một tiếng nổ từ lầu ba truyền đến trong tích tắc rồi ngưng trệ, giống như tiếng động khi tủ lớn bị ngã xuống, thêm tiếng thủy tinh vỡ hỗn tạp, sau tiếng vang dư dội đánh động tâm linh, hết thấy bỗng nhiên im bật, không còn động tĩnh gì khác nữa.

Hô hấp của tôi lần thứ hai trở nên dồn dập.

Đó là tiếng động gì vậy? Hai người bọn họ sợ ý định ngã tử hồ sợ sao? Ngã tử lại đập vỡ thủy tinh? Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?

Tôi cứng đờ nhìn chăm chăm di động trên tay: Mau rung lên! Mau sáng lên đi! Mau thu được tín hiệu rút lui bọn họ phát tới! Mau!

Thế nhưng bốn phía chỉ có một mảnh yên tĩnh, bất cứ thanh âm gì cũng không có, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở của tôi cũng có thể làm chấn động không khí. Không có tiếng bước chân ở lầu ba, không có tiếng chạy ở lầu phía tây truyền đến, tôi giống như đã bị vứt bỏ, chỉ có một người lẻ loi.

Bọn họ đâu rồi? Tiếng động lớn như vậy, rất nhanh sẽ dẫn đến rất nhiều người, bọn họ ngay cả tiếng bước chân rút lui cũng không có là sao?

Tôi run run gọi đến số điện thoại của Từ Bình, thấp thỏm lo âu nghe tiếng ‘tút tut’ trong di động, tiếp điện thoại..... van cầu cậu..... lão Tứ..... mau tiếp điện thoại đi.....

Di động được kết nối, tôi vừa mừng vừa sợ mà kêu lên một tiếng: “Lão Tứ! Các cậu thế nào!”

“Zi—— Zi—— Zi——“

Trong di động truyền đến một trận tiếng vang ‘zi zi’ mơ hồ, hình như là tín hiệu có vấn đề, tôi di lệch vị trí, tiếp tục không ngừng hô vào di động: “Lão Tứ! Có nghe được không? Tôi là Tiêu Vũ!”

“Zi—— Zi—— Zi——“

Tôi gấp đến mức vô vô di động, bỗng nhiên từ phía đầu dây bên kia truyền đến một tiếng: “Tí tách”

Tôi nhất thời im lặng, đờ đẫn lắng nghe tiếng vang câu hồn đoạt mệnh này.

“Zi—— Zi—— Zi——“

Vẫn là thanh âm kỳ quái này, một cảm giác sờn gai ốc chậm rãi lan tràn sau gáy tôi, như là hàng hà các xúc tua lạnh như băng, chậm chậm lan ra khắp toàn thân. Từ đầu đến chân tôi đều lạnh tím mồ hôi.

Sau khi tiếng vang đó tạm dừng một lúc, lại truyền đến tiếng thủy tinh va chạm xuống sàn nhà, giống như là có người vừa vứt đi mảnh thủy tinh vỡ. Ngay sau đó, cùng với tiếng nước

tí tách, tiếng “zi zi” lại lần nữa vang lên, sau đó lại là tiếng ném thủy tinh.....

Trong đầu tôi chậm rãi, chậm rãi hiện ra một cảnh tượng” Một bóng người mơ hồ không rõ, cầm một mảnh thủy tinh vỡ bén nhọn, đang không ngừng cắt thứ gì đó, cho nên mới có tiếng vang này..... cắt vào rất sâu, cạnh thủy tinh dần bị cùn, cho nên vứt bỏ một mảnh này, lại cầm lấy một mảnh khác, tiếp tục cắt xuống.....

“Buông tha..... chúng tôi..... Van cầu người.....”

Tôi khóc, hướng vào di động, hướng vào đối tượng không biết tên phía đầu dây bên kia, không ngừng cầu xin một cơ hội sống sót mà bản thân tôi cũng nhận thấy là vô vọng.

“Tút—— Tút—— Tút——“

Di động bị ngắt, cầu xin của tôi bị cự tuyệt không thương tiếc sao.....?

Đây là di động lão Tứ..... hắn bị giết hại rồi sao? Vậy lão Đại đâu? Viên Phi đâu?

Tối nay..... Là đêm cuối cùng của chúng tôi ư?

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra tiếng nói cười trước khi đi của bốn người chúng tôi, mang theo tín nhiệm lẫn nhau giơ lên tay phải, đem lời cầu chúc thắng lợi từ bốn nắm tay truyền cho những người khác. Cảnh tượng này giống như một pha điện ảnh quay chậm, ở trong đầu tôi chậm chậm hiện lên, tạm dừng, lặp lại.....

Tôi thành linh chạy về hướng lầu hai, tứ chi như nhũn ra, tôi nghiêng ngã lão đảo sử dụng cùng lúc cả tay chân bò lên cầu thang, thẳng hướng lầu ba. Nếu là thời điểm sớm hoặc muộn, tôi sẽ khẩn cầu tôi là người cuối cùng, nhưng nếu biết rõ tối nay là ngày diệt vong của mọi người, vậy trình tự đã không còn trọng yếu nữa! Tôi muốn tận mắt xác nhận, xác nhận còn lại ai, xác nhận tôi còn lại mấy chiến hữu!

Phòng hiệu trưởng ở giữa hành lang lầu ba, hành lang im lặng chỉ có tiếng bước chân loạng choạng vô lực cùng với tiếng thở dốc nặng nhọc của tôi. Cửa chính phòng hiệu trưởng mở rộng, trong phòng một mảnh bừa bãi, một loạt tủ hồ sơ bị ngã xuống đất, thủy tinh vỡ vương vãi khắp nơi trên sàn nhà, giấy tờ lộn xộn, lão Đại và lão Tứ lại không thấy tung tích.

Phảng phất có loại ảo giác, tựa như tình tiết trong vô số truyện tranh, tôi tuy rằng đang ở nơi này, nhưng thực chất đã đi vào một không gian khác, cho nên giữa không gian này tôi không nhìn thấy những người khác. Nếu không, tôi không thể tưởng tượng sau khi lầu ba phát sinh động tĩnh lớn như vậy, trường học lại không có chút động tĩnh gì, thậm chí ngay cả một người đến kiểm tra cũng không có. Mà Ngô Phàm, Từ Bình, Viên Phi lại giống như đều đã bốc hơi, vô thanh vô tức.

Sau đó..... Chỉ còn lại mình tôi.....

Tôi ngơ ngác nhìn đồng hồ hỗn độn trên mặt đất, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì cho phải.

Bỗng nhiên, một tia hàn ý chậm rãi hiện lên, nhẹ nhàng, hư huyền bao trùm lấy toàn thân tôi, tôi đứng thẳng bất động tại chỗ, không thể cự quấy, lại không thể nào giải thích vì sao tôi biết..... nó ở phía sau tôi.....

Lạnh như băng, không một hơi thở, không có sức sống, lẳng lặng sừng sững phía sau tôi, gần như kẻ sát. Tôi biết. Chỉ cần tôi hơi động một chút, liền có thể chạm vào nó. Cho nên, cho dù tôi tứ chi hư nhược, lại giống như bị điểm huyết định thân không hề nhúc nhích.

“Tại sao..... bám lấy ta.....”

Tôi biết tôi hỏi một vấn đề thật thừa thãi, một người, lại một người cùng phòng bị nó hại chết, tôi vốn không phải là một người đặc biệt gì, nó theo tôi cũng không có lý do riêng biệt gì, chỉ là đến phiên tôi mà thôi.....

“Bọn họ đâu.....? Còn sống không.....?”

Miệng của tôi như không khống chế được mà thì thào nói không ngừng, thanh âm run rẩy tiết lộ nỗi sợ hãi của tôi, tôi không thể nhúc nhích tựa hồ chỉ có thể thông qua miệng để phát tiết căng thẳng, bằng không tôi sẽ hít thở không thông.

Dần dần, dường như có một mùi thuốc nước đậm đặc xộc vào trong mũi tôi, dị thường gắt mũi. Tôi dường như đã từng ngửi được ở nơi nào, lại nhất thời không nhớ rõ, tôi hoang mang phân biệt nơi phát ra mùi, tựa hồ..... là từ phía sau tôi truyền đến? Là mùi trên người nó?

Tôi không đúng thời điểm cảm thấy có chút buồn cười, tôi đang suy nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ mùi này chính là do nó xức nước hoa sao?

“Két —— ét cạch!”

Lực chú ý của tôi bị nguồn phát ra âm thanh thu hút, dưới ánh trăng mờ lung, khóa mặt mã của tủ bảo hiểm phía sau ghế xoay đang chậm chạp chuyển động, tôi trừng mắt nhìn nó, cho đến khi cửa tủ bảo hiểm “cạch” một tiếng cho thấy khóa đã được mở ra.

Tôi kinh ngạc nhìn két bảo hiểm, không rõ biến hóa này có ý nghĩa gì đối với tôi.

Bỗng nhiên một bàn tay đặt phía sau lưng tôi! Tôi dùng hết tất cả sức lực mới đem được

tiếng thét chói tay trong phút chốc khắc chế xuống, đó là tay của nó, một bàn tay không khác gì người thường, nhưng lại là bàn tay lạnh lẽo trước giờ chưa từng thấy!

Lực tay thúc tôi máy móc đi về phía trước, cho đến khi đi tới trước kết bảo hiểm, lực đạo mới giảm dần xuống, tôi ngây ngốc nhìn vào trong kết bảo hiểm, tiền mặt chất thành chồng, vài con dấu, một ít tài liệu kẹp cùng hợp đồng, còn có, mấy bộ hồ sơ nhìn rất quen mắt, tôi nhớ rõ lão Đại từng muốn chúng tôi hỗ trợ xem xét hồ sơ học sinh cũng là cùng loại túi đựng hồ sơ này..... chẳng lẽ..... là hồ sơ của thành viên phòng 308 chúng tôi? Đại nào vốn đang trống rỗng, bỗng dưng ngoài dự đoán mà vận hành.

Là nó mở ra kết bảo hiểm, là nó đẩy tôi đi tới, vậy ý nó là muốn tôi cầm lấy hồ sơ sao? Nhưng mà tại sao chứ? Chúng tôi muốn xem hồ sơ là vì sợ tử vong, muốn tìm ra nguyên nhân nó lựa chọn mục tiêu, không muốn làm người bị hại kế tiếp. Thế nhưng nó lại giúp tôi lấy hồ sơ, đại biểu điều gì? Nó muốn chúng tôi tìm ra nguyên nhân này? Nhưng mà, làm sao có thể?

Nếu đây là ở tình huống tâm bình khí hòa, tôi có lẽ có thể rất nhanh nghĩ ra nhiều giả thiết. Nhưng hiện tại, cho dù tôi không run rẩy đến tứ chi xụi lơ, cũng không cách nào có thể bình tĩnh suy xét được, bản năng tôi nhận thấy nghi hoặc, lại tìm không được đáp án của nghi hoặc này. Cho nên, tôi không thể phán đoán nếu như tôi phối hợp theo nó, như vậy kế tiếp sẽ phát sinh chuyện thể nào.

Nếu tôi ngoan ngoãn nghe lời, có lẽ, tôi sẽ là người duy nhất được nó buông tha. Nhưng mà, có thể sao?

Nếu tôi ngoan ngoãn nghe lời, có lẽ, tôi sẽ là người bị nó lừa bỡn sau đó giết chết. Nhưng mà, có thể chứ?

Tôi máy móc vươn tay, chậm rãi cầm lấy sắp hồ sơ, không nhiều không ít, vừa vặn bảy tờ.

Bàn tay đẩy ở sau lưng tôi chậm rãi ly khai.

Tôi lẳng lặng đứng tại chỗ, lỗ chân lông toàn thân dựng thẳng cảm thụ nó phải chăng đã rời đi, kỳ thật, muốn cảm giác được sự tồn tại của nó cũng không khó, bởi vì nếu sau lưng của bạn có một khối băng lớn, hàn ý nó tản mát ra đủ để cho bạn nhắm mắt lại cũng có thể đoán ra vị trí của nó.

Nó vẫn chưa có rời đi, nó còn đứng phía sau lưng tôi, không biết đang chờ đợi cái gì, hoặc là, đang chờ đợi hành động tiếp theo của tôi mà quyết định nó sẽ làm thế nào.

Tôi dần nắm chặt hơn tập hồ sơ trong tay, giống như bị dồn đến vách núi không còn đường lựa chọn, tôi chỉ có thể suy sụp mà đứng ở đó, chờ đợi vô mục đích.

Nếu như may mắn, có lẽ nó sẽ tự rời đi, tôi đây liền an toàn.....

Khiếp đảm mà tưởng tượng trong lòng một ảo tưởng không thực tế, khiến cho ý niệm đó tràn ngập trong đầu óc của mình, cố gắng không nhớ lại sự tồn tại của “sợ hãi”.....

Đột nhiên, nó ở phía sau chuyển động, thông thả, nhẹ nhàng mà chuyển động. Tôi mở to hai mắt, tầm nhìn thẳng tắp chăm chăm về phía trước, một hơi tắc nghẹn ở ngực, ngay cả dừng khí thở ra cũng không có. Cổ mùi vị gay mũi kia càng thêm nồng nặc, dường như ngay tại bên sườn mặt tôi, tôi không dám di động tầm mắt, tôi sợ một chút lơ đãng liếc qua sẽ khiến dư quang khoe mắt quét qua thứ đó. Nhưng mà, nó lại càng ngày càng tiến sát đến má tôi, mãi đến khi, một cỗ băng lạnh trước nay chưa từng có chạm đến vành tai của tôi.

Tất cả lý trí mà tôi cố gắng chống đỡ trong khoảnh khắc này hoàn toàn sụp đổ! Tôi hét to một tiếng, cầm tập hồ sơ trong tay ném sang bên người! Hồ sơ không đập trúng thứ gì liền rơi xuống mặt đất, thế nhưng ánh mắt của tôi nói cho tôi biết quả thực đã đập trúng! Bởi vì nó ngay tại trước mắt tôi! Vẫn như trước là một màu đen thăm thẳm đến mức có thể hút lấy linh hồn vào trong đó, không lỗi không lôm, tựa như sương khói vô hình tụ thành hình người.

Tuy rằng hai mắt của tôi đã nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, nhưng đó cũng chỉ là trong chớp mắt ngăn ngừa khi tôi xoay người ném hồ sơ vào nó, bởi vì giây tiếp theo tôi liền chạy nhanh ra khỏi phòng hiệu trưởng. Nhưng tôi vẫn hồi hận đến mức muốn điên cuồng hét lớn, bởi vì một cái liếc mắt kia đã thật sự khiến cho tim tôi như bị bóp nghẹn. Rõ ràng về mặt thị giác nó cũng không đến mức làm cho người ta sợ hãi, nhưng tôi lại sợ đến mức ngay cả lông tơ cũng đang run rẩy.

Tôi căn bản không nghĩ tới hành động này sẽ dẫn đến hậu quả gì, tôi chỉ biết sự tiếp xúc kia làm tôi sụp đổ, trí tưởng tượng ấu trĩ của tôi rốt cục đã được thức tỉnh, kia không phải thứ mà tôi có thể dùng lối suy nghĩ của “Người” để phỏng đoán! Và cái thứ đó muốn giết tôi! Giết tôi!

Tôi như phát điên dùng hết khí lực mà chạy băng băng trên hành lang tối đen, tôi cần một thứ gì đó để chống đỡ, tiếp thêm sức mạnh để tôi tiếp tục chạy trốn, trước khi tôi hầu như không còn chịu đựng được nữa, trước khi hai chân của tôi xụi lơ, tôi cần một thứ gì đó có thể chống đỡ! Trong đầu tôi hiện lên vô số hình ảnh, hỗn độn đến mức làm tôi không thể phân biệt được gì.

Cho đến khi, từ ngữ duy nhất hiện lên rõ ràng trong đầu tôi, tôi bản năng dùng hết tất cả sức lực hét to lên: “Viên Phi!”

9. Chương 9

Đã quên từng đọc trong một quyển sách huyền huyền nào đó, gọi tên người kỳ thật là một loại ma pháp triệu hoán, vào thời điểm cấp bách cần người đó nhất, cao giọng hô lên tên hần, hần sẽ ngay lập tức xuất hiện trước mặt bạn. Tuy rằng loại chuyện này chỉ có thể tồn tại ở thế giới huyền huyền, thế nhưng kỳ tích này lại thật sự phát sinh ở trên người tôi.

Trong nháy mắt tôi lớn tiếng kêu ra tên của Viên Phi, bỗng nhiên tôi được một cánh tay ra sức ôm lấy. Thế cho nên tiếng “Phi” cuối cùng nhanh chóng vút cao, hoàn toàn biến giọng, nhưng ngay sau đó, tôi liền xoay người lại gắt gao ôm lấy người này, xúc cảm quen thuộc, mùi hương quen thuộc, là Viên Phi!

Viên Phi như là dùng hết khí lực toàn thân mà ôm lấy tôi, cái ôm thít chặt làm cho tôi bị khó thở, nhưng tôi lại gắt gao ôm lấy hắn không muốn giã ra nửa phân. Chiến hữu tôi nghĩ rằng đã biến mất xuất hiện trước mắt tôi, tôi giống như bắt lấy một cọng rơm rạ cứu mạng cuối cùng, rất sợ hắn lại biến mất.

“Cậu chạy đi đâu vậy!? Tất cả mọi người biến mất! Tôi cứ nghĩ rằng chỉ còn lại mình tôi!” tôi dùng giọng nghẹn ngào thét lên.

“Tôi sẽ không bỏ lại cậu..... sẽ không bỏ lại cậu đâu.....” Viên Phi thì thào.

Hắn run rẩy kịch liệt như vậy, tôi thậm chí có thể tưởng tượng hắn một mình một người hoảng sợ quanh quẩn giữa đêm đen, tôi biết trong khoảng thời gian này những việc mà hắn trải qua cũng không phải là thể nghiệm thoải mái gì, hắn sợ hãi như vậy, nhưng lại đang cực lực an ủi một kẻ đang sợ hãi khác là tôi.

Tôi thật sự bị cảm động, lồng ngực đang run rẩy này, thể nhưng lại là nơi nương tựa tôi cảm thấy an toàn nhất. Điều duy nhất tôi có thể làm, đó là ghì chặt con người này, để người đồng dạng run rẩy như tôi có thể cho hắn chút chống đỡ yếu ớt.

Hai con người đang run cầm cập như đứng giữa trời băng đất tuyết, nhiệt độ cơ thể đối phương chính là cơ hội sinh tồn duy nhất, cho nên, ai cũng không thể cự tuyệt ai, hoặc là có thể nói, căn bản không hề có ý niệm kháng nghị trong đầu.

Tôi hoàn toàn không chút lưỡng lự ngại ngần, không còn dè dặt như ở tình huống bình thường, tôi cùng với người nam nhân này, giống như một đôi tình nhân hoạn nạn có nhau đang gắt gao ôm lấy đối phương, tìm kiếm giây phút tâm linh được an ủi.

Mãi đến khi.....

“Tí tách”

Tôi và Viên Phi đồng thời run lên! Tôi lập tức ghì chặt lấy áo hắn, hắn lại giống như muốn bảo hộ tôi mà căng cứng cả người.

“Tí tách”

Viên Phi ôm lấy tôi, chậm chậm, chậm chậm lui về phía sau, tầm mắt cả hai đều tập trung

tôi phương hướng đen như mực đó, nơi phát ra tiếng động.

“Tí tách”

“Tí tách”

Mỗi một tiếng vang khi bọt nước rơi xuống, đều làm lòng tôi chấn động, bọt nước như rơi xuống tim tôi, mỗi một giọt rơi xuống đều như nặng ngàn cân.

“Chạy mau!”

Viên Phi kéo lấy tay tôi cấp tốc chạy trốn, hai chúng tôi chạy xuống cầu thang, xuống một tầng lại một tầng, tiếp một tầng, vẫn còn một tầng..... rõ ràng tòa nhà chỉ cao năm tầng lầu, rõ ràng chúng tôi ở tầng ba, lại giống như đang ở tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời, dưới chân là hàng vạn bậc thang dù thế nào cũng đi không hết. Cuối cùng, Viên Phi giậm chân một cái, lôi kéo tôi chuyển hướng hành lang, cả đường hoảng loạn chạy nhanh đến một căn phòng, rốt cục mở ra một cánh cửa quên khóa.

Đó là phòng họp nhà trường dùng để tổ chức đại hội công nhân viên, theo ánh trăng mờ lung, tôi nhìn một vòng xung quanh phòng họp rộng lớn, hàng hàng ghế tựa được sắp xếp ngay ngắn, rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng phủ xuống sát đất, thậm chí không có một cái tủ chứa đồ để nép người vào.

“Bên này!”

Viên Phi kéo tôi trốn vào dưới bục diễn thuyết của bệ giảng, bệ giảng lớn thiết kế bao phủ ba mặt bằng sắt tây, quả thật có loại cảm giác khó giải thích thành lời, hai đại nam sinh chui vào dưới bệ giảng không lớn, không gian bỗng nhiên trở nên chật chội hẳn. Viên Phi nâng một tay lên, kéo tôi vào trong lòng hắn, ôm hờ lấy. Điều chỉnh một chút, không gian có vẻ như rộng hơn vài phần, tôi thở ra một hơi dài, lúc này mới ý thức được tư thế của hai đứa có bao nhiêu ám muội.

Hai má từ từ nóng hằm hập, nhưng tôi cũng không thể phản ứng gì hơn, ngược lại bắt đầu lo lắng trốn ở nơi này có an toàn không.

Ấn tượng của tôi về nó đã dừng lại ở khái niệm “không nơi nào không đến được”, hết thấy mệt mỏi đều xuất phát từ bản năng muốn chạy trốn, muốn chạy trốn, trong đầu có trăm ngàn suy nghĩ cách để thoát thân, nhưng trong tiềm thức lại tựa hồ như chưa từng nghĩ tới sẽ có cách nào thành công. Bởi vì khi tôi yên tĩnh lại, tôi sẽ tự nói với chính mình, kỳ thật tôi vẫn không an toàn, giống như giờ phút này vậy.....

Nếu nó thật sự vô ảnh vô hình, giống như không khí tồn tại ở mọi nơi, tôi cùng Viên Phi im lặng trốn ở chỗ này sẽ vô sự sao?

Tôi một chút cũng không cho rằng như vậy.

Thế nhưng, tôi vẫn ngoan ngoãn lui người ở trong này, trong lòng cầu sinh một chút xíu cơ hội sống sót, dùng thời gian lưu động để trấn an chính mình “Ít nhất hiện tại vẫn an toàn”.....

Thời gian từng phút từng giây trôi đi, trong yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở nặng nề của tôi và Viên Phi, tôi và hắn đều không mở miệng nói chuyện, nhưng hai tay lồng vào nhau gắt gao nắm chặt, chúng tôi đều đang chờ đợi một cơ hội may mắn bất ngờ, kỳ vọng một biến số. Có lẽ, khi đêm tối trôi qua nó sẽ biến mất? Có lẽ, nó tìm không thấy chúng tôi sẽ buông tha cho?

Suy nghĩ như thủy triều cuộn cuộn. Bất an chờ đợi.

Giống như để đáp lại bất an của chúng tôi, một thanh âm thanh thúy lọt vào tai, tiếng vang gần trong gang tấc: “Tí tách”

Tôi cùng Viên Phi đồng thời càng thêm siết chặt tay của đối phương, tôi mờ mịt xác nhận vị trí của tiếng nước, nó đến đây rồi sao? Nó ở nơi nào? Nó phát hiện ra chúng tôi rồi sao?

“Đồng”!

Tôi cùng Viên Phi kịch liệt run rẩy, có thứ gì đó rất nặng đập lên giữa bực giảng sắt! Tiếng vang nặng nề cơ hồ làm trái tim tôi nhảy ra khỏi lồng ngực!

Sau đó, thứ đó chậm rãi di chuyển, hình như chỉ dùng đầu ngón tay xẹt qua vách sắt tây tạo thành tiếng vang bén nhọn, từng chút từng chút ma sát ở giữa, hướng sang mặt bên, tôi trợn tròn mắt sợ hãi lui vào trong lòng Viên Phi, nhưng hai mắt đã hướng về phía bên trái bệ giảng.

Nếu, nó thật sự là lấy tay cắt rời bệ giảng, phương hướng của tiếng động kia cho thấy nó ở phía bên trái..... Nếu tôi đoán không sai, tay của nó sẽ xuất hiện ở rìa cạnh trái, mà tôi, đang ở bên trái cái không gian nhỏ bé này.....

Không từ ngữ nào có thể nói rõ tâm tình của tôi khi nhìn sang phía trái bệ giảng, lắng nghe vách sắt sau lưng truyền đến tiếng vang chói tai, trong mòng lung, phảng phất lại nghĩ thấy được mùi thuốc nước gắt mũi kia.

Sau đó, trong bóng đêm đen kịt vẫn như cũ nhìn thấy được vật thể hắc sắc thông thả ấy, vừa lúc khiêu khích mức độ nhẫn nại cực hạn của tôi, từng chút tiến nào trong tầm mắt của tôi.

Hình như là một bàn tay, nhưng bàn tay này đã bị biến dạng. Không biết có phải là ảo giác của tôi hay không, ngón tay nó nhìn qua so với người thường lớn hơn một chút, như là thi

thể ngâm trong nước trở nên phù thũng vậy, mỗi ngón tay đều sưng lên.

Đại não của tôi phản ánh rõ ràng những gì mắt tôi nhìn thấy, thế nhưng lại không biết đó có phải là ảo giác hay không. Kỳ thật, tôi căn bản không thể nào phán đoán thứ đen tuyền kia có phải thật sự là bàn tay hay không, nhưng theo nhận định trực quan của tôi đó hẳn là tay nó, một bàn tay không thuộc về nhân loại.

Nó dường như đang tìm kiếm gì đó, đưa tay mò vào, chậm chậm lần dò trong không khí..... nếu nó có thân thể, vậy thì góc độ của tay đã hoàn toàn vượt qua hạn độ vật lý lớn nhất rồi. Nó không có khuỷu tay. Ít nhất tôi không nhìn thấy khuỷu tay của nó, nhưng nó lại gấp tay vào được, hơn nữa còn đang chậm rãi thăm dò về phía trước.....

Nó sẽ chạm đến tôi..... mà tôi, ngay cả khí lực chạy trốn cũng không có.....

“Cút ngay!” Viên Phi bỗng nhiên hét lớn lên một tiếng!

Hắn xô mạnh vào bệ giảng, nhất thời bệ giảng nặng nề ngã xuống, trong nháy mắt khi bệ giảng nghiêng đổ Viên Phi kéo tôi từ dưới bệ chạy ra. Sau tiếng rơi xuống nặng nề, nương theo ánh trăng tôi rõ ràng nhìn thấy nó bị chặn lại! Bởi vì cánh tay mơ hồ kia bị đè lại một nửa! Viên Phi đỡ lấy tôi từ từ lui về phía sau, hai chúng tôi không biết tình huống hiện tại đại biểu điều gì, tầm mắt chúng tôi không hẹn mà cùng nhìn chăm chú vào cánh tay kia.

Bỗng nhiên, cánh tay lay động, bệ giảng nặng nề nhưng lại bị lay động của nó mà chuyển dời vị trí! Nó thậm chí không cho tôi và Viên Phi thời gian kịp phản ứng, liền lập tức “đi” đến hướng chúng tôi bên này! Sắt tây ma sát cao tốc với sàn nhà phát ra thanh âm bén nhọn chói tai, ở một mảnh yên tĩnh càng làm cho người ta sợ hãi vạn phần! Tôi cùng với Viên Phi không biết ai là người đầu tiên kêu ra tiếng, lúc này lập tức xoay người bỏ chạy!

Hành lang tối đen dài đằng đẵng như thông xuống địa ngục, hai nam sinh chìm ngập trong hoảng sợ đang ra sức chạy trốn, một tiếng động bén nhọn chói tai khi sắt tây xẹt qua sàn nhà, một con ma quỷ vượt khỏi nhận thức nhân loại đang truy đuổi người, một trò chơi đuổi bắt mà thực lực đôi bên chênh lệch quá xa.

Mà tôi cùng Viên Phi, chỉ là chuột dưới vuốt mèo, coi như vô luận cố gắng thế nào cũng bị nó đùa bỡn trong lòng bàn tay, nhưng không cách nào ngừng đấu tranh.

Chúng tôi chạy lên trên lầu, bây giờ là lầu mấy cũng không còn quan trọng nữa, chúng tôi chỉ cần liều mạng chạy trốn mà thôi.

Thế nhưng, bất thành linh, thời không kỳ dị vậy hãm ngăn trở chúng tôi lại biến mất. Khi chúng tôi chạy lên trên lầu, chúng tôi rõ ràng biết rằng đã tới lầu ba, bởi vì bên cạnh cửa phòng hiệu trưởng đang mở rộng, có một dị vật nằm rành rành ở đó. Mà lúc này khi tôi tới đây, cái thứ này không hề tồn tại.

Ma xui quỷ khiến, hai chúng tôi không cần trao đổi, liền không hẹn mà tiến đến gần “dị vật” nằm trên mặt đất kia..... mùi máu tanh vô cùng, vô cùng nồng nặc..... thứ vị đạo này giống như mùi tôi từng ngửi qua vào ngày hôm đó, ngày mà Khổng Lệnh Tâm mất máu toàn thân, chết một cách thần bí..... máu đỏ đậm đặc gần như đen, máu vô cùng vô tận, ở trong không khí hình thành một cỗ mùi hương vô pháp hình dung, mùi của tử vong.....

“Là lão Tứ sao?” Viên Phi dò xét gọi một tiếng.

Bởi vì chiếc áo jacket rộng thùng thình kia là của Từ Bình.

Lão Tứ lẳng lẳng nằm trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích. Tôi bản năng không muốn bước tiếp nữa, nhưng lại không tự chủ được mà vẫn đi theo sự dẫn dắt của Viên Phi.

Trong nháy mắt kia, chúng tôi rốt cục cũng nhìn thấy rõ ràng “dị vật” trên mặt đất, nhưng vô pháp phán đoán đó có phải lão Tứ hay không. Bởi vì “nó” là một đồng mơ hồ, tả tơi nhớp nháp, khó lòng phân biệt rõ được. Giống như một trò đùa ác ý, ánh trăng cả đêm vẫn trốn sau mây đen lại chậm rãi hiện ra, ánh trăng mờ lung trong chốc lát trở nên sáng tỏa, chiếu sáng cảnh tượng trước mắt chúng tôi!

Tôi bản năng biết đó là Từ Bình. Nhưng mà mặt hắn bị cắn vô số mảnh thủy tinh, đã cắt hết toàn bộ da thịt trên mặt! Máu tươi đỏ thẩm chảy dài trên nền đất, thân thể hắn, tứ chi hắn, tất cả đều bị vô số mảnh thủy tinh đâm nát! Những vết cắt này không có khả năng là bị thủy tinh nghiền diện đập vào tạo thành tổn thương, bởi vì trên dưới toàn thân của hắn cơ hồ không còn một tấc da toàn vẹn! Cả người Từ Bình bị nhuộm trong máu đỏ, toàn bộ quần áo cũng vậy máu, tưởng chừng như là không thể gọi là một “người” được!

Mà tôi, quỷ tha ma bắt lại biết chắc đó là Từ Bình, đó là lão Tứ nghĩa khí của chúng tôi!

“A!”

Tôi rốt cục không thể chịu đựng được nữa! Tôi ôm lấy đầu cuồng loạn hét chói tai! Tại sao tôi lại biết đó là lão Tứ? Tại sao tôi lập tức nhận ra đó là lão Tứ? Vì sao trong đầu tôi hiện ra cuộc điện thoại khủng bố kia? Vì sao tôi nghĩ đến tiếng vang ‘zi zi’ kia liền liên tưởng đến nó đang lấy thủy tinh cắt qua từng tấc da thịt Từ Bình! Một tấc một tấc, từng mảnh từng mảnh, từng đường từng đường, đem Từ Bình cắt đến không ra mặt mày!

“Tại sao!? Tại sao!?”

Tôi điên cuồng hướng về phía không trung mà gào thét, tại sao lại là lão Tứ? Tại sao mỗi khi tôi nghĩ rằng đã nắm được quy tắc trò chơi của nó, sẽ xuất hiện tình huống ngoài ý muốn? Không có điềm báo trước, không có dấu hiệu gì, nhưng lão Tứ lại trở thành mục tiêu kẻ tiếp! Nó rốt cuộc phải đùa bỡn chúng tôi đến khi nào mới có thể chấm dứt!?

“Tiêu Vũ!”

Viên Phi cố gắng bắt lấy tôi-người đã không khống chế được bản thân mình nữa, còn tôi lại điên cuồng bỏ chạy, tôi có rất nhiều cảm xúc tiêu cực cần phát tiết! Tôi vừa chạy vừa kêu gào, chưa bao giờ tôi khóc lóc mất mặt đến vậy, nhưng dù thế nào cũng không khống chế được. Nếu tôi không khóc ra, tôi nhất định sẽ điên mất! Thật sự nếu không phát tiết ra, tôi nhất định sẽ sụp đổ mất!

“Tiêu Vũ! Tiêu Vũ!”

Viên Phi vô pháp bắt được tôi bỗng nhiên bỏ nhào về phía trước, ngay lập tức nhanh chóng bắt lấy hai tay đang khua loạn của tôi, dùng sức chế trụ.

“Thực xin lỗi! Tất cả đều là sai lầm của tôi! Thực xin lỗi!”

Tôi đang bị thương la hét loáng thoáng nghe được Viên Phi giải thích, tiếng khóc của tôi dần dần giảm đi, nước nở ngắt quãng hỏi ra nghi vấn “Vì sao..... là sai lầm của cậu.....?”

Bắt đầu hết thấy, không phải đều do trò chơi kia sao?

“Nó muốn tìm chính là tôi! Nó là đang muốn trả thù tôi!” Viên Phi dường như đang trút hết ra tất cả tâm tình đè nén đã lâu, thanh âm hần run rẩy, vừa bị phần lại vừa sợ hãi.

Suy nghĩ hỗn loạn của tôi bỗng trở nên thanh tỉnh, kinh ngạc hỏi: “Cậu biết nó là ai?”

Chúng tôi liều mạng truy xét vẫn không thể nào đoán được thân phận nó..... Viên Phi vậy mà lại biết?

Thấy tôi đã ngừng giãy dụa, sức lực Viên Phi cũng hầu như đã tận, yếu ớt ngã vào người tôi. Hần tựa lên ngực tôi, tĩnh lặng giống như trải qua một thế kỷ dài đằng đẳng, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng.

“Nó là..... Tôn Nhạc.....”

“Tôn Nhạc.....?” tôi nghiền ngẫm cái tên dường như đã từng nhận thức này, sau một lúc lâu mới giật mình nhớ ra: “Là Tôn Nhạc khoa Hội họa nghệ thuật đã nhảy lầu tự sát?”

Viên Phi chậm chạp gật gật đầu.

“Vì sao lại là anh ta? Sao cậu biết là anh ta? Các cậu rốt cục là có bí mật gì!”

Tôi túm lấy tóc Viên Phi kéo đầu hắn ra, kích động lớn tiếng chất vấn.

Ánh mắt Viên Phi trốn tránh chất vấn của tôi, vẻ mặt ủ rũ ngồi dậy, suy sụp dựa vào bờ tường.

“Năm ngoái..... Tôi học cấp ba, anh ấy đã là sinh viên năm ba..... Cậu cũng nhìn thấy ảnh chụp của anh ấy rồi đó, bộ dạng Tôn Nhạc rất xinh đẹp, anh ấy lại học khoa hội họa nghệ thuật, cho nên các nam sinh trung học đều đồn rằng anh ấy là một người đồng tính luyến. Càng đồn càng giống thật, đến cuối cùng, thậm chí còn nói người anh ấy yêu học ở hệ trung học, là một học sinh cấp ba.”

Nói tới đây, Viên Phi cười thê lương: “Lúc ấy, nam sinh nổi bật trong hệ trung học cũng không có bao nhiêu người, tôi là một trong số đó. Vì thế mấy đứa bạn cùng lớp thường hay trêu chọc hỏi tôi có phải là tình nhân của anh ấy hay không. Tôi cũng hay nói đùa theo, nếu anh ấy thật sự là đồng tính luyến, vậy người anh ấy thâm mến nhất định là tôi rồi. Vì thế.....”

Viên Phi ghen ngào cười một tiếng: “..... Chúng tôi đánh cược, cược rằng trong vòng một tháng tôi có thể theo đuổi anh ấy hay không..... cho nên tôi đã cố tình tiếp cận anh.....”

Ở thời điểm hắn bắt đầu tự thuật, tôi liền mơ hồ có dự cảm này, nhưng tôi vẫn không ngờ tới hắn lại thật sự lấy lý do này mà đi lừa gạt tình cảm của người khác? Tôi quả thực không thể tưởng tượng Viên Phi lại làm ra loại chuyện tình này!

Tôi trừng mắt nhìn hắn giống như chưa từng thấy qua loại người như hắn, Viên Phi đúng là loại người như thế.

Viên Phi chú ý tới ánh mắt của tôi, tầm nhìn rõ ràng âm đạm xuống, áy náy trốn tránh đường nhìn của tôi.

“..... Sau khi tiếp cận anh ấy, tôi mới phát hiện kỳ thật Tôn Nhạc không phải đồng tính luyến..... hơn nữa, anh là một người vô cùng lương thiện, căn bản sẽ không nghi ngờ bất luận ai, đối với tất cả ám chỉ có mục đích của tôi anh ấy đều rất đơn thuần nghĩ rằng tôi chỉ muốn trở thành bằng hữu..... ha hã..... tôi đã thua trò cá cược đó..... ngay cả tâm của tôi cũng thua mất.....”

Tôi ngẩn ra.

“Tôi thật sự thích anh ấy.....” Viên Phi vùi đầu vào giữa hai tay, thanh âm run rẩy hóa thành tiếng thút thít.

“Vô cùng vô cùng thích..... thích cực kỳ..... thích đến mức tôi sợ hãi..... tôi chưa từng nghĩ rằng tôi có liên hệ đến ba chữ ‘đồng tính luyến’..... mà người luôn không nhạy bén như anh ấy, lúc này đây lại phát hiện trước cả bản thân tôi..... Anh ấy nói với tôi, nếu tôi thật lòng, anh ấy nguyện ý cùng tôi chống lại thế tục..... ha hả..... tự tin cùng cao ngạo của một nghệ thuật gia..... Anh ấy lại quên mất tôi chỉ là một kẻ phàm tục, khi tôi đắm chìm trong tình yêu mù quáng, tôi sẽ liều lĩnh, nhưng khi có người thức tỉnh tôi rằng phần tình cảm này là đồng tính, tôi liền lập tức lùi bước.....”

“Nhưng anh ấy không biết sự hèn nhát của tôi..... anh ấy chỉ biết là sau khi anh ấy bày tỏ tấm lòng, tôi liền bắt đầu tránh né, anh ấy không hiểu, vì thế anh ấy dốc sức tìm tôi, muốn biết rõ nguyên nhân.....”

Viên Phi hít một hơi dài, đem nước mắt chực chờ nơi vành mắt gượng nén vào trong: “Đó là kỳ nghỉ hè năm ngoái, tôi trốn về quê, nghĩ rằng anh ấy sớm muộn sẽ minh bạch, sẽ buông tha tôi..... thế nhưng, anh ấy lại biết được chuyện cá cược kia..... anh ấy cho rằng tôi né tránh anh ấy là bởi vì tôi đã thắng màn cược, tôi lợi dụng tình cảm của anh, cho nên hiện tại anh không còn giá trị lợi dụng nữa..... Trước khi tự sát..... Anh ấy gọi cho tôi một cuộc điện thoại..... anh chỉ hỏi tôi một câu ‘Cậu là bởi vì đánh cược mới tiếp cận tôi?’ Tôi nói ‘Đúng’.....”

Viên Phi nói tới đây, tâm tình bỗng nhiên kích động: “Nhưng mà tôi còn muốn giải thích! Tôi muốn nói với anh ấy trò cá cược kia đã sớm kết thúc! Tôi là thật lòng thích anh! Tình cảm này chưa từng có phần lừa dối! Tôi trốn tránh cũng không phải bởi vì chuyện này đã bị tôi quên đi! Thế nhưng sau khi anh ấy nghe tôi trả lời ‘Đúng’ liền ngắt điện thoại, chờ đến khi khai giảng trở lại trường tôi mới biết được: Sau khi anh ấy gọi điện cho tôi xong..... liền nhảy lầu tự sát.....”

Chuyện cũ của Viên Phi tạm dừng tại đây, tôi dị thường trầm mặc, trong yên tĩnh chỉ có tiếng Viên Phi cúi đầu khóc thút thít. Dường như hết thấy đều chìm vào an tĩnh, ngay cả bóng dáng bám theo của nó cũng không có động tĩnh. Tựa như vạn vật trên thế gian đều đang tĩnh lặng nghe tiếng khóc hối hận của Viên Phi, có lẽ, nó cũng đang ở một góc im lặng lắng nghe.....

Nguyên bản vốn là một chuyện xưa đau lòng, nhưng trong ngực tôi như có một ngọn lửa đang thiêu đốt! Là Viên Phi! Nguyên do hết thấy hết thấy đều là Viên Phi!

Hai tay tôi gắt gao nắm chặt, đau đớn do đầu ngón đâm vào lòng bàn tay mới làm tôi có vài phân lý trí, không bỏ nhào vào người hắn mà dốc sức đâm xuống hai quyền!

“Làm thế nào cậu biết là anh ấy?” Tôi nghe được thanh âm của mình đang bình tĩnh hỏi.

“Anh ấy vẫn đi theo tôi..... bắt đầu từ đêm đó, tôi liền cảm giác được có người đi theo tôi, mỗi thời mỗi khắc..... bất luận đi học, ngủ, ra đường, không lúc nào không có, anh ấy vẫn gắt gao theo sát phía sau tôi.....”

Tôi nhớ tới lần đầu tiên Viên Phi trở nên khác thường, hẩn hoảng sợ chạy khỏi phòng học, tôi còn vì thế mà đuổi theo hẩn về phòng ngủ, hẩn sợ hãi trốn trong ổ chăn mà run rẩy..... Nguyên lai, từ lúc đó, hẩn đã biết đến sự tồn tại của nó?

Từ trước cả khi Khổng Lệnh Tâm bị giết hại.....

Viên Phi chưa sót cười nói: “..... Tôn Nhạc khi còn sống rất thích sờ vành tai tôi, cậu có thể tưởng tượng một người cậu biết rằng đã chết, khi hẩn theo thói quen lúc còn sống mà vuốt ve cậu, kinh ngạc ra sao không? Trong nháy mắt đó, tôi liền biết là anh ấy..... nhưng sau vô số lần cố gắng trốn chạy, tôi rốt cục hiểu được tôi không thể tránh thoát anh.....”

Vành tai?

Tôi ngẩn ngơ, theo bản năng nhìn lại áo khoác mặc trên người mình, chính là áo khoác của Viên Phi..... Cái vuốt ve làm tôi suýt nữa thì sụp đổ, nguyên lai là bởi vì bộ dạng này..... thì ra là thế.....”

“Tiếng nước phảng phất như ở trong đầu tôi, bất luận khi nào chỗ nào, nó đều không hề báo trước mà vang lên! Tôi thật sự cảm thấy mình sẽ suy sụp mất..... mãi đến khi tôi phát hiện cậu cũng có thể nghe được giống tôi, tôi mới phát hiện rằng thế giới này không phải chỉ còn lại một mình tôi! Tiêu Vũ, cậu hiểu không? An ủi mà cậu cho tôi không gì sánh được, nếu không có cậu, tôi sẽ không chống đỡ được đến ngày hôm nay.....”

Tôi bỗng nhiên muốn cười, tôi thật sự đã tình chân ý thiết mà cười lạnh trước mặt Viên Phi.

“Nếu không có cậu, thì chúng tôi cũng không tới mức như hôm nay! Thống khổ mà cậu gây cho chúng tôi cũng là không gì sánh được!”

Tôi lớn tiếng hướng Viên Phi rít gào: “Rõ ràng là nợ phong lưu của cậu. Tại sao phải dùng sinh mệnh của những người khác trong phòng 308 để hoàn lại!?”

Mà cậu đã sớm ý thức được là Tôn Nhạc đang làm hại, nhưng vẫn không nói cho chúng tôi biết! Nhìn thấy Khổng Lệnh Tâm, Tiểu Xán từng người từng người chết đi vẫn ngậm miệng không đề cập tới! Hiện tại tình hình Mục Mộc không ai biết, Từ Bình đã chết, Ngô Phàm ở nơi nào không rõ, mãi đến giờ khắc này cậu mới nói ra!”

Tôi túm lấy áo Viên Phi: “Là cậu! Tất cả đều là lỗi lầm của một mình cậu! Vì sao không đợi tôi chết luôn rồi cậu hãy hối hận? Vì sao muốn nói cho tôi biết hết thấy đều là bởi vì cậu! Chỉ vì cậu lòng dạ độc ác phụ bạc một người, liền kéo theo sáu người không liên can chôn cùng! Cậu dựa vào cái gì bắt chúng tôi phải chết cùng cậu! Dựa vào cái gì!?”

“Thực xin lỗi..... là tôi sai..... thực xin lỗi.....”

Tôi chưa bao giờ thấy qua ánh mắt nào như vậy, không rơi lệ, lại bị thương đến mức khiến cho người nhìn thấy có loại ham muốn khóc lên..... Rõ ràng tất cả lỗi lầm đều do hắn, rõ ràng tôi có tư cách khiển trách hắn, nhưng mục quang dường như đã chảy cạn nước mắt mà không khóc được của hắn lại làm tim tôi nhói đau.....

Viên Phi.....

Trong tích tắc lòng tôi sắp dao động, tôi một quyền đánh lên mặt Viên Phi!

Giả dối, hết thấy đều là giả dối! Sự quan tâm và bảo hộ vô điều kiện của hắn dành cho tôi, tất cả đều bởi vì hắn ấy này, sự giúp đỡ đồng sinh cộng tử với tôi đều là hắn đang âm thầm đền bù, nếu không có hắn thì hết thấy những chuyện này sẽ không xảy ra! Tôi sẽ không phải ngày ngày lẩn quẩn giữa ranh giới điên cuồng và suy sụp, tôi sẽ không bộc lộ ra tất cả phần đen tối, không bộc lộ ra nhân tính tàn nhẫn tối tăm, tôi vẫn sẽ là một sinh viên vô cùng bình thường tên Tiêu Vũ, càn rỡ vô ưu, mang theo ngớ ngẩn cùng láu táu của tuổi trẻ bỗng bật chậm rãi trưởng thành. Chứ không phải sợ hãi trải qua thể nghiệm khủng bố nhất, ác nghiệt nhất, vượt qua phạm vi chịu đựng của con người như thế này! Nếu không có hắn, tất cả mọi chuyện sẽ không phát sinh! Hết thấy đều là tội lỗi của một mình hắn!

Tôi điên cuồng hung hăng quyền đấm cước đá Viên Phi! Viên Phi một tiếng cũng không rên la, chỉ ôm đầu, co người lại, chấp nhận không chút chống cự.

Đánh mãi đến khi tôi mỏi tay, mới oán hận đá hắn một cước, lạnh lùng nói: “Tôi không bao giờ..... muốn nhìn thấy cậu nữa, cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho cậu! Nợ máu là cậu nợ, không phải cả phòng 308 này! Bây giờ cậu nợ nhiều mạng người như vậy, cậu có chết bao nhiêu lần cũng không trả đủ món nợ máu này!”

Tôi dùng hết thấy lời nguyên rửa độc ác tôi có thể nghĩ ra để chửi Viên Phi, tôi rõ ràng biết toàn bộ lời nói thốt ra từ miệng mình sẽ hóa thành những lưỡi dao sắc bén cứa vào người Viên Phi, nhưng tôi cũng không cách nào dừng lại. Mấy ngày nay, hết thấy thống khổ, bị thương, hoảng sợ, điên cuồng mà tôi đã phải trải qua đều hóa thành thù hận sâu đậm đến mức chính bản thân tôi cũng sợ hãi!

Tôi từng nghĩ rằng căn nguyên của hết thấy chuyện này là do bốn tiểu tử chúng tôi không biết trời cao đất dày khinh nhờn ma quỷ, thân là một người trong đó, tôi khó thoát trách sai lầm, cho nên dù đau khổ hay bị thống nhiều đến đâu đều là do tôi gieo gió gặt bão. Tuy rằng cũng từng ở trong lòng âm thầm oán tránh Không Lệnh Tâm và Mục Mộc, khi Mục Mộc tuyệt tình trốn tránh trách nhiệm đã đem toàn bộ chỉ trích đổ lên người hắn, thế nhưng như vậy chỉ càng thêm một mối nên bản thân tôi cũng đã tự chấp nhận rồi.

Tôi không cam lòng, sợ hãi, nhưng cũng đã cam chịu số phận, bởi vì đây là hậu quả tôi phải gánh vác.

Nhưng, nguyên lai hết thấy không phải là lỗi lầm của chúng tôi! Căn bản không hề quan hệ với chúng tôi! Chúng tôi chưa làm gì cả, người duy nhất phạm sai lầm chỉ có Viên Phi, mà

chúng tôi lại vì sai lầm của hắn mà trả giá đại giới! Tôi thể mà lại ngu ngốc đi tin tưởng kẻ đầu sỏ này, vô cùng cảm kích thời gian này hắn đã chống đỡ cho tôi!?

Tôi thật ngốc! Quá ngốc!

Sau khi trút hết bất mãn, tôi bỏ đi không một lần ngoảnh lại. Viên Phi không có khả năng đuổi theo tôi nữa, trong nháy mắt tôi cảm thấy chính mình đã phá hủy cột trụ sinh tồn cuối cùng của hắn. Thế nhưng tôi không thể không đối xử với hắn như vậy, tôi cần thời gian để ngọn lửa phẫn hận trong ngực mình nguội xuống, để rõ ràng lý do vì sao phẫn hận ý này lại mãnh liệt như thế.....

Khi tôi đi xuống tới góc ngoặt cầu thang giữa lầu ba và lầu hai, bảy bản hồ sơ xếp trên sàn nhà trước mặt khiến tôi phải dừng bước. Hồ sơ quen thuộc, từng bị tôi dùng sức quăng lên người Tôn Nhạc.....

10. Chương 10

Tôi đại ra nhìn đồng hồ sơ xuất hiện một cách vô căn cứ trên mặt đất, đầu óc vốn đang hỗn loạn nhất thời càng thêm quay cuồng. Hình như cảm thấy trạng thái của tôi giờ phút này vẫn chưa đủ tệ hại, thanh âm làm tôi rợn tóc gáy lại một lần nữa vang lên bên tai.

“Tí tách”

Một khắc kia, tôi thật sự muốn khóc lên thành tiếng.

“Đừng đeo bám tôi nữa..... chuyện không liên quan đến tôi mà.....” Tôi mệt mỏi ôm đầu, yếu ớt thì thào.

“Tí tách”

Tôi thỉnh linh nhắc chân chạy nhanh xuống lầu hai, liều mạng chạy về hướng cầu thang phía tây. Tôi một đường chạy vội tới phía tây, khi cầu thang đã hiện ra trước tầm mắt thì bỗng nhiên dừng lại cước bộ. Bảy bản hồ sơ, lặng lẽ nằm ở đó, giống như ngay từ đầu chúng nó đã được đặt ngay tại nơi này.

Tôi theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía đông, xác nhận tôi không phải trong lúc vô ý đã chạy trở về cầu thang phía đông.

“Tí tách”

Đầu óc tôi ‘oang’ một tiếng đình trệ, tựa như có gì đó nóng rực đột nhiên nổ tung! Ngọn lửa nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân tôi! Mỗi tế bào trong cơ thể đều đang bị thiêu đốt!

Tôi dùng hết khí lực toàn thân, khàn giọng gào thét vào không trung: “Vì sao lại bám lấy tôi! Người hại anh không phải là tôi! Là Viên Phi! Anh đi tìm hắn a! Hắn ở trên lầu ba! Kẻ thù của anh ở lầu ba! Đừng tới tìm tôi nữa!”

Choáng váng sau khi rống to khiến tôi ngã ngồi trên mặt đất, thở phì phò từng hơi từng hơi. Nghiêng tai lắng nghe, mới phát hiện không biết bắt đầu từ khi nào tiếng nước đã biến mất. Thế nhưng, hàn ý sớn gai ốc vẫn chưa biến mất, trái lại, tôi bản năng cảm giác được trong không khí có một cỗ khí thế khiến người ta sợ hãi đang nhanh chóng thành hình, tín hiệu nguy hiểm đang vang lên từng hồi lớn báo động trong đầu tôi, nhưng tôi không biết mỗi nguy này sẽ hiện ra như thế nào.

Bỗng nhiên một cỗ lực đạo mạnh mẽ đột nhiên túm lấy chân tôi kéo đi! Tôi kinh hãi nhào người về phía trước, trên chân không có cảm giác khác thường, giống như động tác này chỉ là do chân tôi bị co rút. Tôi đỡ dần đứng dậy, bỗng nhiên dưới chân lại một lần nữa bị lực đạo mạnh mẽ giữ chặt lấy! Lúc này đây tôi rõ ràng cảm giác được cổ chân mình đau buốt, giống như bị kim nhỏ đỉnh kẹp lấy thật chặt đến vô phương chạy trốn.

Cỗ lực đạo vô hình kéo lấy tôi lướt nhanh về phía trước, tôi liều mạng dùng móng tay cào vào sàn nhà bóng loáng, vọng tưởng kìm hãm lại được lực lượng này! Móng tay bị gãy khi xẹt qua sàn nhà, phát ra tiếng vang đáng sợ, tôi kêu lên đau đớn, giống như một món đồ chơi không thể gãy dựa bị chủ nhân một đường kéo dài, loại tốc độ nhanh dị thường này khiến tôi hiểu được nếu cứ như vậy trực tiếp va chạm vào vách tường, đủ khiến tôi tan xương nát thịt!

Tôi vốn tưởng rằng mục tiêu của nó là bức tường hoặc cửa sổ cuối hành lang. Đập vào tường khiến cho tôi vỡ nát xương mà chết, không, có lẽ không chết ngay lập tức được, mà là xương bị gãy nứt đâm vào nội tạng, từ từ xuất huyết bên trong dẫn đến tử vong. Hoặc là ném ra khỏi cửa sổ khiến tôi giống như ô tô chuyển động tốc độ cao bỗng nhiên bay lên không, dù cho đây chỉ là chiều cao hai tầng lầu cũng giống như vách núi vạn trượng mà tan xương nát thịt.

Tốc độ đáng sợ, nếu không phải trước mắt không có thứ gì, tôi sẽ nghĩ rằng mình đang bị ô tô kéo đi. Nguyên lai cảm giác người đang sống bị kéo lê sau ô tô mà chết chính là như vậy, nhanh đến chóng mặt, vô lực giãy dụa.....

Nếu đối phương chính là một người học vật lý, vậy càng thêm đáng thương, bởi vì đại não hắn thậm chí vẫn theo bản năng mà phân tích, trọng lực dưới loại tình huống này gia tăng tốc độ sẽ dẫn đến lực tác dụng như thế nào.

Tôi chết chắc rồi, đại não của tôi nói cho tôi biết.

Thế nhưng nó lại đột nhiên ngừng lại, chột nâng tôi lên, tôi giống như một tấm giẻ rách lộn người giữa không trung rồi rơi xuống dưới cầu thang! Thân mình đột nhiên chấn động, tôi cảm giác có thứ gì đó giống như một lá chắn mềm mại va vào tôi, va chạm này giảm đi khá

nhiều lực, nhưng tôi vẫn bị rơi đến lục phủ ngũ tạng đảo lộn, thiên toàn địa chuyển, toàn thân mất đi tri giác.

Tiếng thở dốc nặng nhọc yếu ớt lay tỉnh ý thức tôi, một thân thể gian nan từ bên cạnh tôi bò tới, run run kéo tôi vào trong lòng, lại như sợ tôi bị gãy xương mà thật cẩn thận, tôi có thể cảm giác được hai tay hắn run rẩy cũng không chỉ là do sợ hãi, còn bởi do sau khi va chạm tạo thành phản ứng kịch liệt.

“Tiêu Vũ.....”

Thanh âm hắn vô cùng suy yếu, lao xuống đỡ lấy một người đang rơi dưới tốc độ cao như cánh quạt, sau đó song song rơi xuống nền xi măng cứng chắc, hắn không có khả năng vẫn an nhiên khỏe mạnh, có lẽ tình huống còn xấu hơn cả tôi. Sao lại ngốc như vậy..... liều mạng cứu tôi như thế.....

Viên Phi.....

Tôi không thể nâng tay, cũng không có cách nào di động thân thể, thần kinh tê liệt đang khôi phục cũng khiến tôi không thể mở miệng nói chuyện. Thứ duy nhất vẫn bình thường, chính là tuyến lệ của tôi, tôi ngẩn ngơ nhìn ánh mắt vạn phần khẩn trương của Viên Phi, nước mắt không nghe lời cứ chảy xuống.....

“Đừng sợ..... đừng sợ..... có tôi ở đây..... cậu không có việc gì.....”

Thanh âm run rẩy của Viên Phi gần như không thể phân biệt hắn đang nói cái gì, sự run rẩy này, có vài phần nghi lại mà sợ sau khi sống sót qua tai nạn? Có vài phần hoảng hốt lo lắng cho sinh tử của tôi? Lại có vài phần..... là đối mặt với tội lỗi của mình mà khiếp đảm?

“Đừng tổn thương cậu ấy..... Tôn Nhạc..... xin anh đừng giết cậu ấy..... là tôi không tốt..... tất cả đều là sai lầm của tôi..... đừng giết cậu ấy.....”

“Tí tách”

Nó đứng ở lầu hai, lặng lẽ nhìn chăm chú vào hai con người chật vật quỳ rạp trên mặt đất đang kéo dài chút hơi tàn. Tri giác của tôi chậm rãi khôi phục, lập tức kéo theo sau đó là đau nhức đến mức hai mắt đều không thể mở ra được. Tựa như toàn thân bị thứ gì bén nhọn đâm vào, trong miệng có mùi tanh ngọt. Viên Phi dùng thân mình hắn bảo vệ tôi, hô hấp của hắn lúc nhanh lúc chậm, thường phải hít hai ngụm khí mới có thể thở ra một hơi, hắn nhất định ngã trúng chỗ nào.....

“Tí tách”

“Đừng giết cậu ấy..... là tôi không tốt..... đừng giết cậu ấy.....”

Đau khổ dùng thanh âm yếu ớt cầu xin..... cũng không phải cho bản thân hắn..... mà là cầu xin cho một kẻ trước đó không lâu còn quyền đâm cước đá với hắn.....

Hắn rõ ràng sợ hãi như vậy, thậm chí đến bây giờ cũng chưa dám ngẩng đầu nhìn về phía Tôn Nhạc mơ hồ. Hắn nhát gan như vậy, vì sao bị thương tràn đầy trong mắt vì tôi mà biểu lộ? Vì sao đối tượng cầu xin một cơ hội sống sót trong miệng vẫn chỉ là tôi?

Đáng giá sao? Tôi là kẻ đã đem tất cả sai lầm đổ lên đầu hắn, tôi là kẻ đem hết thảy bi thống giận chó đánh mèo lên người hắn, tôi thậm chí là kẻ đã biết rõ hắn trầm sâu trong tự trách nhưng vẫn không thể kiềm chế được mà còn giáng thêm hai đao.....

“Đừng giết cậu ấy..... đừng giết cậu ấy.....”

“Tí tách”

Dần dần, tiếng nước biến mất hoàn toàn. Viên Phi vẫn còn dùng thanh âm yếu ớt của hắn thì thào cầu xin, thanh âm càng ngày càng nhỏ, chậm rãi tiêu tan. Hắn chậm chậm ngẩng đầu, động tác chậm chạp khó khăn, khiến cho trái tim tôi âm ỉ đau.

“Anh ta..... hình như đi rồi.....” Viên Phi ngẩn ngơ như người vừa tỉnh mộng, khó có thể tin lẫn bầm nói.

“Đúng..... không..... dậy.....” tôi dùng hết tất cả khí lực mới có thể đem ba chữ này nặn ra, thanh âm khàn khàn giống như của người khác.

Viên Phi thở dài nhẹ nhõm một hơi, không biết biểu tình trên mặt là khóc hay cười, hắn lúc này trầm tĩnh lại nằm xuống đất, từng hơi từng hơi thở phì phò.

“Tôi thực lòng xin lỗi cậu..... tất cả đều là do tôi không tốt.....”

Viên Phi nắm lấy một bàn tay của tôi, hai con người không còn chút sức lực chỉ có thể yếu ớt đưa tay đan vào nhau. Nhưng cảm giác chạm vào đối phương không hiểu sao lại có thể an ủi tâm linh bị thương, dường như khe hở giữa hai bàn tay bị một thứ ràng buộc vô hình bổ khuyết vào, chặt chẽ đến mức như dung nạp cả trời đất.

“Không phải.....” tôi có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

“Tất cả đều là tôi không tốt..... tất cả mọi người đều bởi vì tôi mà chết..... là tôi đồn mạt..... tất cả đều là sai lầm của tôi..... Là tôi làm liên lụy mọi người.....”

“Không phải.....” nước mắt tôi dường như không dừng lại được nữa, không ngừng rơi xuống.

“Thực xin lỗi, Tiêu Vũ.....” Viên Phi cố hết sức đứng lên, lấy ngón tay lau đi lệ thủy nơi khóe mắt tôi..... “Đừng khóc..... Là tôi không tốt..... đừng khóc.....”

Tôi bản năng hướng hân vươn tay, một cái ôm vô cùng ý lại cứ như vậy tự nhiên hình thành, tôi chôn vào lồng ngực hân. hân gặt gao ôm lấy tôi.

Nước mắt tôi thấm ướt cả đầu vai hân, tôi nghẹn ngào nói: “Không cần giải thích với tôi..... tôi không đáng..... Tôi bán đứng cậu..... tôi thể nhưng lại kêu anh ta đi tìm cậu..... thể nhưng lại nói cho anh ta biết cậu ở lâu ba..... Tôi thật đê tiện..... tôi bán đứng cậu để tìm đường sống cho mình..... tôi.....”

“Suyt..... đừng nói nữa..... cái gì cũng đừng nói.....”

Viên Phi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi tôi. Tôi bản năng ôm chặt lấy cổ hân, si mê làm sâu thêm nụ hôn này. Bởi vì tôi giờ đây, nguyện ý vì hành động ôn nhu này mà trả giá sinh mệnh. Viên Phi cũng kịch liệt đáp trả lại tôi, môi răng quần quít khiến cho tình cảm của tôi chậm rãi bùng cháy.

Viên Phi cũng không có khinh thường tôi, ngược lại càng thêm ra sức ôm lấy tôi. Tôi lập tức thể nghiệm được tâm tình khi Viên Phi nói cho tôi nghe hết thấy, hân khi đó, cần nhất chính là tha thứ cùng bao dung vô điều kiện, mà không phải thương tổn sâu sắc hơn..... Nguyên lai, khi đau đớn sám hối, sự đáp lại của đối phương sẽ tiếp thêm cho người động lực, có thể khiến trái tim đã mất hết can đảm một lần nữa đập lại.

Tôi được tha thứ..... Tôi làm ra chuyện quá đáng như vậy..... tôi vẫn được tha thứ.....

Viên Phi..... Thực sự rất xin lỗi..... thật sự..... cảm ơn cậu.....

Rất lâu sau đó về sau, chung tôi mới kết thúc nụ hôn sâu này. Không ai mở miệng nói chuyện lại, cứ như vậy duy trì tư thế ôm nhau, im lặng cảm thụ hô hấp lẫn nhau hoa động không khí. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, dần dần, cảnh tượng trước mắt bắt đầu sáng ngời, ngày, rất nhanh sáng.

“Hân là..... sẽ không đến nữa.....” Viên Phi nhẹ giọng.

“Trở về đi.” Tôi nhỏ giọng nói.

“Ân.”

Hai chúng tôi dựa vào vách tường chậm rãi đứng lên, lúc này mới phát hiện toàn thân đều như rời rạc cả ra. Khắp người cả hai đều trầy xước, cánh tay phải của tôi sưng lên, chân trái sưng phù như bánh mì. Hai tay Viên Phi trầy da vô cùng nghiêm trọng, rướm tơ máu, trán hằn sưng lớn như bánh bao. Cả hai đều nhìn thấy sự thảm hại của đối phương, phụt cười, lập tức đau đến la oai oái.

Tôi dẫn hắn, hắn đỡ tôi, hai thương binh không biết là nên đến bệnh viện hay về phòng ngủ, gian nan đi giữa sân trường. Vô tình gặp sinh viên chạy bộ buổi sáng thấy hai đứa tởm nên chăm chú nhìn, còn tốt bụng thân thiết hỏi có cần hỗ trợ hay không, hỏi hai chúng tôi là bị ai đánh thành như vậy.

Chỉ cười nói là trốn ra tiệm net suốt đêm, lại xúi quẩy đụng phải thanh niên quá khích thua CS* gây ấu đả, kết quả hai thằng vô tội chúng tôi đã quang vinh gặp họa. Sau đó thành khẩn mà cự tuyệt ý muốn giúp đỡ của đối phương, tiếp tục chật vật bước đi. Vốn định đi đến phòng y tế kiểm tra một chút, đi được nửa đường mới nhớ ra giáo viên y tế không có khả năng đến trường sớm như vậy, đành phải từ bỏ, quay trở lại kí túc xá.

*Counter Strike

“Chờ trời sáng hắn, hai chúng ta xin phép đi bệnh viện kiểm tra một chút.” Viên Phi xuýt xoa nói.

“Học sinh phòng 308 không cần xin phép, dù sao cũng sẽ không bị ghi trốn học.” Tôi tự giấu nói.

Tình huống đặc biệt của 308 cho phép đám chúng tôi có thể không chú ý đến kỷ luật trường, tùy ý lên lớp, giáo viên vẫn hết sức thông cảm mà giúp đỡ chúng tôi “hảo hảo nghỉ ngơi”.

Rất cục ở vô số ánh mắt chăm chăm của mọi người đi về ký túc xá, quản lý viên tròn tròn mắt khẩn trương giúp đỡ chúng tôi lên lầu, không để cho chúng tôi cự tuyệt. Tôi cùng Viên Phi càng thêm buồn cười, cũng đành phải tuân theo, đồng thời phát hiện đối với một người bị thương mà nói, ở tại tầng năm thật sự là rất thử thách đối với sức chịu đựng của thân thể.

“Một lát nữa phòng y tế có người đến, tôi sẽ mời bọn họ đến xem.”

Quan tâm của quản lý viên làm tôi vô cùng cảm động, hơn nữa phát hiện mình đã từng bừng trở thành giai cấp đặc quyền, khi không được khỏe thì giáp viên y tế sẽ chủ động đến khám cho.

“Đúng rồi..... tôi hôm qua có gì khác thường không? Có nghe thấy tiếng nổ hay gì gì đó không?” Tôi dè dặt dò hỏi.

Tiếng vang lớn như vậy phát ra giữa không gian yên tĩnh, còn có tiếng la hét của tôi, không có khả năng mọi người không nghe thấy chút gì đi? Nguyên bản hẳn là khiến cho xôn xao, nhưng đi suốt một đường, vẫn thái bình đến không thấy một tia bất thường nào cả.

“Không có a.”

“Nga..... Vậy không có việc gì.”

Tôi đơn giản chấp nhận rằng hết thảy phát sinh tối hôm qua chỉ có trong trí nhớ của tôi và Viên Phi. Không gian kia chỉ có hai người chúng tôi, không có “người” khác. Cho nên, chuyện ở một không gian khác, sẽ không quấy nhiễu đến không gian này.

Mở ra cửa phòng ngủ, liếc mắt một cái nhìn thấy lão Đại đang đứng ở giữa phòng.

Tôi vừa mừng vừa sợ khập khiễng bước qua: “Lão Đại! Hóa ra anh đã trở về! Làm chúng tôi lo lắng muốn chết!”

Khi đi đến đối diện Ngô Phàm, tôi mới ý thức được không bình thường. Hai mắt Ngô Phàm đăm đăm, đôi môi trắng bệch, hơi run rẩy, trên tay cầm đèn pin mini, vẫn còn bật sáng.

“Lão Đại?” Tôi cuộn quít gọi một tiếng.

“Thủy tinh.....” hai mắt Ngô Phàm đại ra khiến người sợ hãi, hắn cứ chăm chăm nhìn về phía trước, giống như thấy phải chuyện tình đáng sợ nhất thế gian.... “Thủy tinh..... Thủy tinh vỡ.....”

“Lão Đại?” tôi vội vàng bắt lấy hai tay Ngô Phàm, hắn tựa hồ không còn tri giác, mềm oặt thuận theo lay động của tôi: “Lão Đại! Anh làm sao vậy!? Lão Đại!”

“Mau! Mau đi gọi người!” Viên Phi hướng quản lý viên đang ngẩn ra hét lớn.

Hơn mười phút sau, lão Đại được xe cứu thương chở đi, vốn bác sĩ cảm thấy tôi và Viên Phi cũng nên đi bệnh viện kiểm tra một chút, thế nhưng cảnh sát tới cản chúng tôi lại, yêu cầu thẩm vấn. Vì thế bác sĩ chỉ kiểm tra sơ qua một chút, nhận thấy tình huống không có nghiêm trọng liền rời đi.

Kết quả, tôi và Viên Phi ngay cả đi đường cũng rất khó khăn đã bị đưa đến phòng giáo vụ. Lúc này cảnh sát đã đến ít nhất mười mấy người, vây quanh tôi và Viên Phi, chia làm hai nhóm thẩm vấn chúng tôi, còn một số cảnh sát khác đang rất bận rộn, nhân số kinh người, không hồ là “án kiện quan trọng”. Bên phía nhà trường chỉ có hiệu trưởng, chủ nhiệm ban, và chủ nhiệm giảng dạy được cho phép tiến vào, nhưng cũng chỉ là đảm đương việc bưng trà rót nước kiêm vai diễn phối hợp điều tra.

“Tôi hôm qua các cậu ở nơi nào?” Một nữ cảnh quan cầm bút nhìn tôi hỏi.

“Đi chơi net suốt đêm.” Tôi bình tĩnh trả lời.

“Vậy thương tích trên người các cậu là chuyện gì xảy ra?”

“Trong tiệm net có mấy người chơi game thua liền động tay động chân, chúng tôi chỉ là xui xẻo bị cuốn vào trong đó.” Phát hiện kỳ thật tôi rất có thiên phú nói dối.

Nữ cảnh quan lộ ra vẻ mặt không hài lòng: “Tôi hôm qua quanh khu vực này không có thu được tin báo gây rối gì cả.”

“Có lẽ là ông chủ sợ rắc rối, không báo cảnh sát.”

“Vậy các cậu lên mạng ở nơi nào? Tên gọi là gì?”

Tôi trầm mặc một chút, cố ý về mặt vô tội hỏi: “Chúng tôi lên mạng ở nơi nào thì có liên quan gì trọng đại sao?”

“Bạn học Tiêu Vũ, tôi hy vọng cậu có thể phối hợp điều tra với cảnh sát!” giọng nói nữ cảnh quan hơi đề cao, rốt cục vẫn là một nữ cảnh trẻ tuổi, nhanh như vậy đã thiếu kiên nhẫn.

“Được rồi được rồi, tôi thành thật khai báo, kỳ thật tôi và Viên Phi đánh nhau, nhưng mà nội quy trường học sẽ xử phạt việc ấu dâm, cho nên mới nói dối.” Nói xong, tôi còn hướng hiệu trưởng đứng bên cạnh cười cười. Nữ cảnh quan rõ ràng không tin, vì thế tôi cao giọng hướng Viên Phi ở một đầu khác kêu lên: “Viên Phi, hai ta là bởi vì vấn đề nợ tiền mà đánh nhau đúng không?”

Viên Phi trong đám người ló đầu ra, dồn hết sức lớn tiếng kêu lên: “Đúng vậy! Tiểu tử ngươi thiếu tiền không trả!”

“Thiếu! Tiểu tử ngươi thiếu tiền của ta còn chưa trả mà! Dựa vào cái gì kêu ta trả a!” Tôi cũng kéo giọng lớn tiếng hô.

Kỳ thật giáo vụ không lớn, căn bản không cần phải đối thoại lớn tiếng như vậy, mà tôi lại cùng Viên Phi âm ỉ kẻ xướng người họa. Chờ đến khi an tĩnh lại, cảnh sát khắp phòng đều dùng ánh mắt bất thiện nhìn bọn tôi.

Một vị nhìn đã có tuổi, hình như là cảnh quan lãnh đạo cầm lấy bản ghi chép trong tay nữ cảnh quan, cùng nàng trao đổi một chút, bình tĩnh nói với hiệu trưởng: “Chuẩn bị một gian phòng khác, tách ra thẩm vấn.”

Rất nhanh, Viên Phi liền bị dẫn ra khỏi phòng giáo vụ, có lẽ đến phòng khác rồi. tôi không khỏi buồn cười, bọn tôi đã thống nhất hết lời khai mà họ vẫn muốn tách ra, quá muộn rồi.

Đối mặt lão cảnh quan, tôi không khỏi đề cao cảnh giác, làm cảnh sát một thời gian dài sẽ biến thành lão du điều (người lọc lõi), không cẩn thận một chút có thể nói hớ.

“Tôi hút thuốc cậu không ngại chứ?” Lão cảnh quan hỏi.

Tôi nhún vai: “Chủ nhiệm không phản đối, tôi cũng không ý kiến.”

Chủ nhiệm giảng dạy nói: “Tùy ý tùy ý.....”

“Có thể tùy ý? Vậy em cũng hút một điếu được không ạ?”

Tôi cố ý nhìn về phía chủ nhiệm, hần khó xử nhìn tôi. Tôi bội phần thống khoái, khi học trung học bởi vì tôi không tham gia đại hội thầy trò toàn trường nên bị hần ghi lại một lần.

“Thôi không hút.” Lão cảnh quan sang sang cười một chút, sau đó nhìn tôi nói: “Tiêu Vũ a, cậu rất bài xích chúng tôi a.”

Tôi cười cười, từ chối cho ý kiến.

Lão cảnh quan thở dài một hơi, đề thấp giọng nói: “Từ Bình mất tích.”

Tim tôi nhảy dựng một chút, nhưng lập tức gục đầu xuống che dấu đau xót trong nháy mắt.

“Người trong phòng 308 các cậu hình như gặp phải chuyện gì, một người tiếp một người gặp chuyện không may.....” lão cảnh quan tạm dừng một chút, chậm rãi nói ra từng chữ: “Mục Mộc đã chết.”

Tôi bỗng chốc ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn ông.

“Chúng tôi mới vừa nhận được tin tức. Cậu ấy ngồi ô tô đường dài về nhà, trên đường ô tô dừng lại một chút ở trạm xăng, có nhân chứng nhìn thấy tận mắt chứng minh Mục Mộc lúc ấy cùng các hành khách khác xuống xe đi WC, thế nhưng sau khi tất cả mọi người trở về, cậu ấy vẫn chưa quay lại.”

Hai mắt tôi thẳng tắp nhìn chăm chăm miệng lão cảnh quan đang đóng mở, chờ dần nghe.

“Lúc ấy lái xe cùng nhân viên bán vé trên xe cũng không phát hiện thiếu mất một người, đợi đến khi tới nơi, người nhà đến đón Mục Mộc mới phát hiện cậu ta đã lỡ chuyển xe. Bởi vì trên xe có hành lý của Mục Mộc, cho nên có thể loại bỏ khả năng cậu ta xuống xe giữa đường. Cảnh sát địa phương sau khi nhận được báo án liền điều tra ở điểm dừng trạm xăng dầu, kết quả phát hiện.....”

Tôi im lặng nhìn lão cảnh quan, không truy vấn, bởi vì bất cứ tình huống đáng sợ gì đều có thể phát sinh, tôi đã chết lặng rồi.

Lão cảnh quan tựa hồ là nghĩ muốn đánh động đến hứng thú của tôi, thấy tôi phản ứng lãnh đạm như vậy, dường như có chút ngoài ý muốn, nhưng ông vẫn tiếp tục nói.....

“..... phát hiện trong WC nam có một phòng khóa trái cửa, còn có mùi khét giống như thứ gì đó bị thiêu, nhưng sau khi mở ra vẫn chưa phát hiện thi thể Mục Mộc.”

Tôi chú ý đến ông ta dùng từ “Thi thể” này.

“Hiện trường có dấu vết bị thiêu đốt, nhưng kỳ quái chính là, bề mặt bốc cháy chỉ ở phía bên trong cánh cửa phòng vệ sinh, hơn nữa không có lan ra, trần nhà phía trên không có dấu ám khói. Như vậy giải thích đi, tựa như là một hiện trường hỏa hoạn, bốn phía đều là mặt tường đen tuyền, chỉ có trần nhà và sàn gạch là sạch sẽ, thật giống như ngọn lửa vẫn bảo trì ở một độ cao nhất định, ngay cả khói cũng bị hạn chế ở dưới độ cao này, cho nên trước khi mở cửa ra, không ai có thể tưởng tượng được bên trong phát sinh hỏa hoạn.”

Tôi không thể không thừa nhận kiến thức phổ thông của tôi hạn chế lực tưởng tượng của mình, một phòng vệ sinh thoáng gió, đứng lên có thể nhìn thấy bên ngoài, ngồi xổm xuống có thể nhìn thấy sàn nhà, không có nửa điểm phong kín. Nếu xảy ra hỏa hoạn, dấu vết thiêu đốt như thế nào có thể chỉ quanh quẩn trong bốn bức tường, những nơi khác toàn bộ không có dấu vết? Chẳng lẽ có một cái lồng đây vô hình đem không gian đó tách ra, làm cho ngọn lửa chỉ bùng cháy ở trong một khu vực cố định?

Tôi bỗng nhiên giương lên khóe miệng, không có khả năng sao? Có sự tồn tại của nó, có chuyện gì là không có khả năng chứ?

Lão cảnh quan thấy tôi thế mà lại nở nụ cười, vì thế nói: “Cậu không tin? Cậu nghĩ rằng tôi bịa chuyện sao?”

“Không, tôi tin. Sau đó thì sao? Mục Mộc đâu?”

Lão cảnh quan yên lặng nhìn tôi, tựa hồ muốn từ trong mắt của tôi nhìn thấu được gì, bất quá tôi đã chết lặng rồi, có thể tiết lộ được cái gì chứ.

“Hiện trường có tro bụi quần áo và giày, bước đầu kiểm nghiệm đúng là quần áo của Mục Mộc. Còn có rất nhiều bột phấn cùng vật cứng cần phải xét nghiệm mới biết được là gì, trong đó, có phần răng hàm..... tin rằng từ phần răng đó có thể phán đoán ra có phải hay không của Mục Mộc.....”

Tôi thản nhiên nói: “Có quần áo, có giày, có rất nhiều vật chất không rõ tên, còn có răng, nhưng là thịt đâu? Xương cốt đâu?”

“Tiêu Vũ, đây là chỗ mà cảnh sát chúng tôi không thể lý giải. Từ mức độ phân giải của sợi vải quần áo ở hiện trường có thể tưởng tượng nhiệt độ lúc đó cao đến mức nào, kia đã không còn là thiêu đốt bình thường, cho dù châm xăng lên toàn thân Mục Mộc, thậm chí ngâm cả người cậu ta trong xăng dầu, cũng tuyệt đối không thể ở nơi thông thoáng như vậy mà đạt tới độ nóng như trong lò hóa học, cả thân thể đều bị hòa tan! Không..... có lẽ này không phải là cậu ấy.....”

Lão cảnh quan lộ ra vẻ mặt khó xử, ông không biết nên giải thích với tôi thế nào về hiện trường. Nhưng mà, tôi có thể tưởng tượng ra được.

Cái gọi là vật chất không biết tên, tám chín phần mười là đường, khoáng vật chất, chất béo, protein..... Hòa chung vào nhau, lại thêm 65% nước, liền có thể tái tạo thành một người.....

Nhớ rõ trước kia giáo viên dạy Hóa có nói qua, để mua các nguyên tố cấu thành con người, chỉ ước chừng hơn mười đồng tiền là đủ rồi. Đây là giá trị vật lý của một người, rẻ mạt như thế.

Trầm mặc của tôi khiến vẻ mặt lão cảnh quan có chút buông lỏng, ông thở ra một hơi dài, chậm rãi nói: “Kỳ thật án tử này tôi không có quyền nhúng tay, nếu bị thượng cấp phát hiện được, tôi sẽ bị xử phạt..... nhưng mà tôi không thể không quan tâm án tử này, bởi vì con trai của tôi cũng có thể sẽ bị làm hại.....”

Tôi sửng sốt: “Ngài là....”

“Tôi họ Từ.”

Ba ba của Từ Bình?

“Tiêu Vũ, tôi hy vọng cháu hiểu được sự lo lắng của một người cha. Từ sau khi 308 các cháu gặp chuyện không may, tôi vẫn luôn thúc giục Từ Bình về nhà ở, nhưng mà nó nói các cháu đều là người ở bên ngoài, các cháu không có nhà để trốn về, cho nên nó không có biện pháp bỏ lại các cháu mà bản thân trốn đi được. mà hiện tại, nó mất tích..... từng đứa từng đứa đều gặp chuyện không may, tôi không biết khi nào thì đến phiên Từ Bình..... Cho nên, nếu

cháu có biết điều gì.....” Từ bá bá nghẹn ngào rót cục nói không nên lời nữa, ông cuốn quít nghiêng đầu đi, cố nén nước mắt. Tim tôi một trận co rút, hốc mắt nhanh chóng ướt át.

Đúng vậy..... kỳ thật Từ Bình đã sớm có thể rời đi, nhưng mà hắn vẫn ở lại..... ngay từ đầu, chuyện gì cũng đều không có phần hắn, vậy mà hắn vẫn cứ tuyệt tách ra ngoài..... thế nhưng Từ Bình như vậy.....

đã.....

Trước mắt tôi chớp lên bộ dáng thê thảm của Từ Bình, tôi vội vàng nhắm chặt hai mắt, không dám hồi tưởng lại thảm trạng lúc đó, tôi sợ chính mình sẽ khắc chế không được mà khóc toáng lên.

“Phòng hiệu trưởng.....” Tôi yếu ớt thều thào ra vài chữ.

“Cái gì?”

“Phòng hiệu trưởng..... có gì khác thường không?”

Tôi chậm chậm nhìn về phía hiệu trưởng, Từ bá bá đồng dạng phóng tầm mắt thăm dò về phía hiệu trưởng. Hiệu trưởng không nghĩ tới tôi sẽ bỗng nhiên nhắc tới văn phòng của ông, khá kích động đứng dậy, vô thức trả lời: “Không, không phát hiện có gì dị thường a.”

“Phòng hiệu trưởng phát sinh chuyện gì sao? Cùng sự mất tích của Từ Bình có quan hệ sao?” Từ bá bá vội vàng hỏi han.

Tôi không biết nên trả lời thế nào, nếu phòng hiệu trưởng thật sự “Bình thường”..... tôi đây phải làm thế nào nhắc tới Từ Bình da thịt toàn thân đều bị cắt nát, tự trạng thê thảm đây?

“Đúng rồi, sáng nay nhân viên vệ sinh nhặt được một cái di động trước cửa phòng hiệu trưởng, không biết là của ai.” Hiệu trưởng bỗng nhiên nói.

“Loại sự tình này sao ông không nói cho cảnh sát!” Từ bá bá tức giận quát.

“Tôi, tôi không nghĩ rằng có liên quan tới án tử này.....” Hiệu trưởng sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

“Cái di động kia đâu!?”

“Tôi đi lấy! Tôi đi lấy!”

Rất nhanh hiệu trưởng liền lấy cái di động kia đến đây, tôi yếu ớt liếc qua một cái, đúng là di động của Từ Bình.

“Là di động của Từ Bình, là tôi mua cho nó!” thanh âm Từ bá bá khẽ run.

Ông lập tức đoạt lấy di động, nhanh chóng mở ra tra cứu, sau đó, ánh mắt ông một lần nữa chuyển hướng sang tôi: “Di động ghi lại cuộc gọi cuối cùng của Từ Bình cùng với một số khác là của cháu..... hai đứa đã nói gì?”

Nói gì? Cái gì cũng chưa nói..... bởi vì đó không phải là do Từ Bình tiếp máy.....

“Tiêu Vũ, mau nói cho tôi biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì! Từ Bình cùng cháu nói những gì? Nó cuối cùng nói gì? Không nói gì quan trọng cũng không sao cả! Nói cho tôi biết!”

Mắt Từ bá bá như muốn nứt ra, hai tròng mắt đỏ bừng, vẻ mặt tiêu tụy này khiến cho tiểu bối tôi nhìn thấy cũng cảm thấy đau lòng.

“Cậu ấy nói.....” Tôi chậm chạp thì thào: “Cậu ấy nói..... cậu ấy muốn tới phòng hiệu trưởng lấy hồ sơ tư liệu của chúng cháu..... tra một chút xem có gì khả nghi không.....”

“Sau đó thế nào?” Từ bá bá thúc giục nói.

“Sau đó..... sau đó.....”

Đại não của tôi nhanh chóng xoay tròn, tuy rằng tôi biết không nên lừa gạt một người cha đáng thương đang lo lắng cho an nguy của con, nhưng mà tôi càng không thể đem sự thật nói ra: “..... Sau đó đã khuya, cháu gọi điện cho cậu ấy, hỏi cậu ấy sao còn chưa trở về..... cậu ấy nói, chờ lấy được sẽ trở lại...”

“Sau đó thì sao?”

“Không có..... Sau đó liền cúp máy....”

“Như thế nào có thể!?” Từ bá bá lo lắng chỉ vào di động: “Màn hình hiển thị các cháu nói chuyện hết 5 phút 24 giây! Như thế nào chỉ có thể mấy câu đó!”

Tôi cảm thấy được huyện thái dương của mình bắt đầu thịnh thịnh nảy lên đau nhức, không khỏi nhăn mặt nhíu mày, nhắm mắt lại nhẹ nhàng xoa: “Thật sự là không có..... bắt cháu thuật lại từng câu từng chữ cháu không làm được..... dù sao nội dung chủ yếu chỉ như thế....”

Từ bá bá trầm mặc, tựa hồ đang suy xét tính chân thật của thông tin này.

“Cháu cùng Viên Phi thật sự là đánh nhau mới bị thương sao? Đánh nhau ở nơi nào? Bởi vì sao? Không có khả năng chỉ vì vấn đề tiền bạc!” Không ngừng nói đối với người mà trong lòng tôi thầm ôm hồ thẹn, so với tưởng tượng của tôi càng thêm khó khăn. Đường như khí lực toàn thân đều đã bỏ trốn không hợp tác, tôi mệt mỏi thầm nghĩ nhắm mắt lại ngủ một giấc, không trả lời thêm bất cứ vấn đề nào nữa.

“Tiền chính là một điểm đột phá..... cháu cùng Viên Phi mấy ngày nay thần kinh đều rất căng thẳng, thực sự rất cần phát tiết, cho nên mới đánh nhau, không có lý do gì đặc biệt..... chuyện này cùng Từ Bình mất tích không hề liên quan.....”

Từ bá bá lại suy tư một chút: “Ngô Phàm sao lại thế này? Vì sau nó lại bỗng nhiên tỉnh thần thất thường?”

“Cháu không biết.....” tôi theo bản năng cuộn người lại, ôm lấy đầu đau đớn muốn nứt ra, suy yếu nói: “Khi cháu và Viên Phi trở về anh ấy đã biến thành bộ dáng kia..... Quản lý viên có thể làm chứng, cháu không biết anh ấy đã xảy ra chuyện gì..... không biết.....”

“Vậy cậu ta không ngừng nhắc tới “thủy tinh vỡ” là có ý gì?” Từ bá bá vẫn tiếp tục hỏi dồn.

“Cháu không biết.....”

Tôi cắn môi dưới, khổ sở xóa bỏ trong đầu bộ dáng toàn thân Từ Bình cầm đầy thủy tinh vỡ. Nếu tôi ở tình huống không hề chuẩn bị tâm lý nhìn thấy tử trạng Từ Bình, hoặc là, ở tình huống bất đắc dĩ nhìn thấy nó sát hại Từ Bình..... tôi sẽ không biến thành bộ dáng như lão Đại sao?

Khi năng lực chịu đựng của con người đạt tới cực hạn, rất khó cùng một phương thức biểu hiện ra ngoài. Lão Đại là thất thần, tôi thì sao? Có lẽ, tôi sẽ giơ mảnh thủy tinh dính đầy máu mà liều mạng quơ quào trong không khí.....

“Tiêu Vũ? Cháu không sao chứ? Sắc mặt của cháu rất khó coi.”

“Cháu muốn nghỉ ngơi một chút..... mệt mỏi quá.....”

Nói xong, thân mình đã chậm chậm nghiêng ngả, tôi nghĩ sắc mặt tôi nhất định rất đáng sợ, bởi vì hiệu trưởng liền cuống quýt chạy ra gọi người. Mà Từ bá bá cũng vội vàng đỡ tôi đến sofa, sau đó đi ra nói gì đó với một vị cảnh sát ngoài cửa.

Tôi cảm thấy được ý thức của mình lưng chừng nửa tỉnh nửa mê, tựa như đang trong mộng, lại tựa như đang mở to mắt tỉnh ngủ. Cảnh tượng trước mắt khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng, đại não dường như không chống đỡ được nữa, căng trướng đến mức tựa như có thể lập tức nổ tung.

Tôi quá mệt mỏi rồi..... Ngủ — một chút..... Chỉ ngủ một chút thôi.....

“Tí tách”

Thân thể tôi theo bản năng run lên, nhưng ngay cả khí lực cả kinh nhảy dựng lên cũng không có.

“Tí tách”

“Anh thật sự là không đâu không đến được.....”

Tôi thì ào, hé mở hai mắt, cố gắng mở to ra, lại không khỏi nhắm lại. Bỗng nhiên có loại cảm giác thật kỳ diệu, tôi không cảm giác được sự tồn tại của thân thể, không cảm giác được sự mềm mại của sofa, tựa như tri giác toàn thân đã hoàn toàn biến mất. Cảnh tượng trước mắt trở nên mờ mịt, giống như cách một tầng sa mỏng, mơ hồ có thể thấy được, lại như không được rõ ràng.

Sau đó, tôi chậm rãi ngồi dậy.

Cước bộ chậm chạp di động, tôi vẫn không hề có cảm giác. Dường như thân thể này đã không còn là của tôi nữa, tôi căn bản không thể khống chế nó, nó lại tự mình hoạt động. Tôi vốn nên thét lên sợ hãi. Nhưng ngay cả ý niệm muốn thét lên trong đầu cũng không được, chỉ có thể ngơ ngẩn theo khối thân thể này mà đồ dẫn đi ra hướng cửa.

Ngoài cửa đứng rất nhiều cảnh sát, bọn họ đi qua đi lại, bận rộn, nhưng không ai quay đầu lại liếc nhìn tôi một cái, giống như tôi trong suốt vậy. Tôi chậm rãi bước ra khỏi khu giáo vụ, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ, biết chính mình đang ở giữa một tòa lầu trong trường học, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra cụ thể là ở nơi nào.

Bước chân vẫn như cũ chuyển động, lên một tầng lại một tầng, vẫn hướng lên trên đi tới.

Tôi im lặng đếm: một tầng, hai tầng, ba tầng, bốn tầng.....

Cho đến tầng thứ bảy, tôi rốt cục đã biết đây là nơi nào. Đây là tòa nhà thí nghiệm của trường học chúng tôi, tòa kiến trúc cao nhất. Mà bước chân của tôi vẫn như cũ hướng lên trên, mở ra cửa chính ngày thường vẫn được khóa chặt, nơi đó là sân thượng.

Trước kia nơi này vẫn có thể cho sinh viên tùy ý ra vào chơi đùa, nhưng mà, nghe nói sau khi có một sinh viên từ nơi này nhảy lầu tự sát, từ đó về sau liền khóa lại. Là sinh viên nào nhảy lầu tự sát? Tôi không biết, bởi vì lời đồn luôn không đủ cụ thể. Tôi chưa bao giờ nghe qua tên của sinh viên kia, nhưng bây giờ tôi không hiểu sao tôi lại biết được....

Sinh viên kia..... gọi là Tôn Nhạc.....

Trong giây phút khi tôi đặt chân lên sân thượng, tri giác đã trở lại. Tôi cảm giác được chân mình đang đạp trên nền đất xi-măng của sân thượng, thế nhưng tôi không có khí lực xoay người thoát khỏi nơi này. Chân của tôi giống như đã bén rễ dính chặt lấy nền đất, không thể nhúc nhích.

“Tí tách”

Nó lại xuất hiện phía sau tôi, tôi lại một lần nữa ngửi thấy mùi vị hăng mũi kia. Sau đó, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên trên lưng tôi, đẩy tôi chậm chậm hướng về trước.

Bây giờ, anh đang muốn đẩy tôi đến chỗ nào?

Tôi máy móc đi tới. Đại não kêu gào dừng lại dừng lại, cước bộ vẫn không đình chỉ mà tiếp tục di chuyển, cho dù dùng hết khí lực toàn thân cũng không khống chế được hai chân không nghe lời.

Anh đang đùa giỡn tôi sao? Vì sao không giống như lúc này khiến cho tôi ngẩn ngơ thuận theo thân thể này tiếp tục bước đi? Vì sao bỗng nhiên làm cho tôi khôi phục tri giác, khiến cho tim tôi từng chút từng chút một tiếp cận mục tiêu của anh mà từ từ trầm xuống.

Tôi biết mục tiêu của anh ta là nơi nào..... Bởi vì lần đầu tiên bước lên sân thượng này, ánh mắt tôi vẫn luôn dừng lại ở một điểm.....

Đó là ở lan can sân thượng, có tay vịn, nhưng cạnh đó có một ống dẫn nước lòi ra, nếu đứng ở trên ống nước, liền có thể dễ dàng phóng qua hàng rào bảo vệ, rơi thẳng xuống dưới.....”

“Tôi..... không muốn chết.....”

Thời điểm tôi tự đặt bước chân lên trên ống dẫn nước, tôi tuyệt vọng nói với anh ta.

Sau đó chân của tôi hướng tới không trung phía trước mà bước tới. Không một giây phút do dự. Trong khoảnh khắc cơ thể rơi từ lầu cao xuống, lệ thủy nén ở trong mắt rốt cục bị gió thổi tán.

Thực xin lỗi..... Viên Phi..... tôi vốn định cùng cậu đi đến cuối cùng..... Nhưng chỉ còn lại mình cậu.....

11. Chương 11

Tiếng còi xe cứu thương chói tai, trước mắt chớp lên mấy thân ảnh xa lạ mặc áo khoác dài trắng, đội mũ trắng. Cảnh tượng trước mặt một lần nữa trở nên mờ lung mơ hồ, mù mịt tựa như có một tầng sa mỏng màu trắng che ở trước mắt.

Tôi còn sống ư.....?

“Tôn Nhạc. Cậu có thể nghe thấy lời tôi nói không? Tôn Nhạc?” Một vị bác sĩ cúi sát người xuống nói với tôi.

Ai? Tôn Nhạc? Không..... tôi không phải Tôn Nhạc..... tôi là Tiêu Vũ.....

“Tôn Nhạc, cậu có thể nhìn thấy tôi không? Nếu có thể, thử chớp mắt đi.”

Tôi không phải Tôn Nhạc!

Tôi rất muốn lớn tiếng hô lên: Tôi không phải Tôn Nhạc! Tôi là Tiêu Vũ bị Tôn Nhạc đẩy xuống lầu!

Đúng vậy, tôi từ lầu bảy rơi xuống, cảm giác không trọng lượng làm tôi mất đi tri giác. May mắn tôi ngất đi, không phải tận mắt thấy chính mình đập xuống nền đất cứng lạnh.

Sau đó thì sao? Tôi được cứu ư?

“Ý thức người bị thương lâm vào trạng thái hôn mê, chuẩn bị huyết áp!”

Tôi ở nơi nào? Không gian màu trắng không quá rộng lớn, trước mắt chớp lên những dụng cụ mà tôi không biết công dụng, là đang ở trong xe cứu thương sao? Nhưng ý thức của tôi vẫn rất rõ ràng a, hay là..... Linh hồn và thân thể đã tách rời?

“Thanh niên bây giờ thật là ngỗ ngược, dễ dàng nhảy từ lầu bảy xuống như vậy, làm sao xứng với kỳ vọng của người nhà?” Không..... tôi là bị đẩy xuống..... tôi không phải tự sát..... không phải.....

“Mạch đập giảm xuống! Chuẩn bị kích điện!”

“Đứa trẻ này hình như là cô nhi, vừa rồi lúc bảo nhà trường thông báo cho người nhà của cậu ta, như có đề cập đến chuyện cậu ấy không có thân nhân, cho nên hết thấy viện phí đều do bên trường phụ trách.”

Dường như có hai không gian đối thoại liên tục không ngừng xuất hiện đồng thời bên cạnh tôi, một bên là bác sĩ không ngừng nhắc tới “Huyết áp”, “Mạch đập”, “Nhịp tim”, khẩn trương như đánh trận. Bên kia không biết là ai đang nói chuyện phiếm, nội dung tôi nghe không hiểu lắm, nhưng đối tượng nhắc đến hình như lại là tôi.

Nhưng mà tôi không phải là cô nhi a..... cha mẹ tôi mặc dù đang ở nước ngoài, nhưng sao lại nói tôi không có thân nhân được? Tôi định phản bác, muốn lên tiếng, lại giống như bị định trụ, không thể nhúc nhích, càng không thể mở miệng nói chuyện.

“Hô hấp đình chỉ! Kích điện!”

Phanh! Phanh! Phanh!

Cơ thể của tôi theo kích điện mà kịch liệt giật lên, nhưng tôi lại không có chút cảm giác nào, không bị tê dại khi có dòng điện đi qua, cũng không có cảm giác trái tim nảy lên.

Này thật là cơ thể của tôi sao? Hay là..... Tôi đã chết rồi. Linh hồn đang lặng lẽ nhìn người khác cứu lại sinh mệnh đã mất đi của mình?

“Tôn Nhạc! Cậu còn trẻ! Còn một con đường rất dài phải đi! Đừng buông xuôi!”

Phanh! Phanh! Phanh!

Tôi không phải Tôn Nhạc!

“Tim đập rồi!”

“Huyết áp tăng lên!”

“Ngừng kích điện!”

“Mạng đứa nhỏ này cũng đủ lớn, từ lâu bấy nhảy xuống mà không tử vong tại chỗ.”

“Cố gắng chữa trị có thể cứu sống.”

Có thể cứu sống sao..... tôi..... sẽ không chết.....?

Tri giác vẫn luôn tê liệt bỗng lập tức hoàn toàn hồi phục, toàn thân đau nhức rã rời! Tôi đã có thể cảm giác được tay của bác sĩ đang ở trên người tôi đâm gì, xoa gì, ấn gì. Tôi thở hổn hển từng hơi từng hơi, gắng sức hít từng ngụm không khí vào miệng.

Tôi muốn tiếp tục sống! Tôi không muốn chết, tôi muốn tiếp tục sống!

“Mạch đập khôi phục!”

“Tôn Nhạc! Nhất định phải kiên trì! Cậu sẽ sống sót!”

Đúng vậy, tôi muốn sống tiếp! Tôi không muốn chết, không muốn!

Trong phút chốc, tôi phân không rõ bản thân rốt cuộc là ai, là Tôn Nhạc? Là Tiêu Vũ? Phần tâm tình muốn dốc sức tiếp tục sống sót này là của ai? Là Tiêu Vũ? Hay là Tôn Nhạc?

Xe cứu thương dừng lại, bác sĩ hộ sĩ nhanh chóng đẩy tôi vào phòng giải phẫu. Tôi có thể cảm giác được sinh cơ đang chậm rãi tăng cao, tôi có thể cảm nhận được cơ hội sống sót càng lúc càng lớn, tôi biết tôi sẽ sống tiếp, tôi sẽ không chết!

Tôi kích động muốn khóc òa. Thần linh ơi, cảm ơn người, cảm ơn người cho con thêm một cơ hội nữa, con sẽ hảo hảo mà sống, không bao giờ..... giẫm đạp lên sinh mệnh của mình như vậy nữa!

Là ai đang sám hối? Là ai đang cầu nguyện? Là Tiêu Vũ? Hay là Tôn Nhạc?

Phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ đeo khẩu trang bắt đầu bận rộn, từng cái từng cái khăn thấm đầy máu đỏ bị quăng đi, tôi lắng nghe tiếng động có quy tắc của máy đo nhịp tim, ngay cả tim cũng nở nụ cười.

“Ba! Tiểu Xán không thể đợi thêm nữa! Phải lập tức phẫu thuật!”

Là ai đang nói chuyện?

“Cậu sinh viên mới được đưa vào không phải cô nhi sao? Sẽ không ai phát hiện ra đâu! Nhảy từ lầu bảy xuống thì cơ hội sống sót vốn vô cùng thấp, sẽ không có bất cứ ai hoài nghi!”

Ông ta đang nói cái gì?

“Ba! Tiểu Xán cần một quả thận, nó không thể đợi được nữa! Nhóm máu của cậu sinh viên kia hoàn toàn thích hợp với Tiểu Xán! Cực kỳ thích hợp! Không có người nào biết, không có ai phát hiện, sau này bệnh viện chúng ta sẽ chủ động đảm đương chi phí hỏa táng cho người chết, phía bên nhà trường nhất định sẽ rất hài lòng khi có người giúp bọn họ chi tiền, như vậy là có thể thần không biết quỷ không hay! Không nên do dự nữa!”

Chờ một chút..... Người đang nói..... là ai?

Nơi này là phòng giải phẫu, chỉ có tiếng chỉ thị trầm thấp của bác sĩ cùng tiếng vang của dụng cụ. Tiếng nói chuyện kích động kia là của ai? Là từ nơi nào truyền đến? Hoặc giả, là ai đã đem những lời này truyền vào tai tôi?

Bỗng nhiên cửa phòng giải phẫu bị mở ra, một người đàn ông mặc y phục vô khuẩn bước vào. Ông ta thì thầm với bác sĩ mổ chính, bác sĩ có chút chần chờ, ông ta lại nói thêm gì đó, lúc này bác sĩ mới gật gật đầu. Sau đó người đàn ông kia rời khỏi.

Tôi bản năng cảm giác được một tia bất an, tôi sợ hãi, loại dự cảm không lành này là gì?

Cảnh tượng trước mắt đột ngột xoay chuyển, lúc sáng lúc tối, mí mắt dần dần trĩu xuống, nặng như chì không tài nào mở ra được.....

Không được ngủ! Tôi biết một khi nhắm mắt lại tôi sẽ không mở ra được nữa! Nhưng mà..... rốt cục sao lại thế này? Vì sao bỗng nhiên biến thành như vậy?

Tôi gắng sức mở to mắt, tê rất ép chảy cả nước mắt, nhưng lại là sắc đỏ như máu. Trước mắt tôi như bị một mảnh màu đỏ bao trùm, rất đỏ rất đỏ, giống như toàn bộ máu huyết sinh mệnh của một người đã chảy ra hết.....

Sau đó, mí mắt tôi không còn nặng trĩu nữa, tôi cuối cùng cũng ý thức được, dụng cụ kiểm tra sinh mạng tôi kia, không biết bắt đầu từ lúc nào, đã không còn vang lên nữa.....

Một người lại một người rời khỏi, bác sĩ rời khỏi, hộ sĩ rời khỏi..... Tôi đây thì sao? Chờ đợi các người cứu lại sinh mệnh của tôi?

Có mấy người khác đi vào, bọn họ ăn mặc giống như những bác sĩ lúc nãy, nhưng tâm tình tôi không còn nhảy nhót như trước nữa, ngược lại như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh lẽo.

“Cháu trai của viện trưởng cần một quả thận, động tác nhanh lên, bên kia hình như đã không thể đợi thêm được nữa.”

Tôi nhìn bọn họ cầm dao giải phẫu sáng loáng vói vào trong cơ thể tôi, tôi tuyệt vọng muốn hét lớn, nhưng dù thế nào cũng không thể kêu thành tiếng được.

“Thì thế phải xử lý như thế nào?”

“Nhanh chóng hỏa táng đi.”

“Từ từ. Mấy ngày hôm trước một người bạn học của tôi ngỏ ý muốn thu mua giá cao một giác mạc, dù sao người cũng đã chết rồi, đừng lãng phí.”

“Người người này cũng thật ác độc.”

“Ha ha ha, ác sao bằng một nửa người chứ!”

Bọn người đang nói đùa lỗ mãng kia, là ai? Đối tượng đang bị bọn họ phân ra hai nửa cân đong là ai?

Là tôi.....?

Nhưng mà..... tôi là người a, một con người sờ sờ trước mắt, bọn họ làm sao dám chứ? Bọn họ sao có thể làm như vậy chứ? Sẽ không đâu..... tôi nhất định hiểu lầm.....

“Tính xem, toàn bộ xem như phế vật lợi dụng. Thừa dịp thời gian tử vong chưa tới nửa giờ, mau khai thác tối đa những phần có thể dùng được.”

“Cái này có thể tiết kiệm không ít khoản chi cho bệnh viện, đến lúc đó tìm viện trưởng chia hoa hồng.”

“Kêu thêm vài người đến đi, ta sợ chúng ta động tác chậm, lãng phí.”

“Được.”

Đừng..... tôi muốn sống..... cứu mạng..... ai tới cứu tôi khỏi tay của đám người điên này đi.....

“Ồ, người xem!”

Bọn họ bỗng nhiên chỉ vào người tôi, quái lạ kêu lên một tiếng.

“Nó sao lại chảy nước mắt? Không phải đã chết rồi sao?”

“Đừng tự mình dọa mình nữa, làm bác sĩ còn sợ quỷ sao? Động tác nhanh lên chút đi! Ta còn hẹn bạn gái đi ăn đó!”

Nước mắt mãi mãi oán hận cùng không cam lòng theo khóe mắt tôi từng giọt từng giọt rơi xuống. Ông trời từng cho tôi một cơ hội sinh tồn, lại bị đám người này tàn nhẫn cướp đi. Bọn họ chưa từng hỏi qua ý kiến tôi, không có trưng cầu sự đồng ý của tôi, cứ như vậy mà khinh thường, hờ hững như bóp chết một con kiến.

Tôi cứ thế mà biến mất dễ dàng. Không có bất luận ai phát hiện ra điều khác thường, không ai hay biết tôi bị mưu sát, thần không biết quỷ không hay. Thi thể bị xem như súc vật đặt trên bàn giết mổ, bị bọn đao phủ vừa nói nói cười cười vừa cắt ra, chia thành từng phần một, đổi lấy tiền tài thắm đẫm máu tanh.

Vì cái gì? Chỉ bởi vì một quyết định nông nổi của tôi. Cho nên tôi không xứng đáng được tiếp tục sống sót sao? Không xứng làm một người được tôn trọng đến cuối cùng sao? Chỉ bởi vì tôi là một cô nhi không gia thế, cho nên không có quyền được lựa chọn sao? Vận mệnh của tôi tùy theo quyết định của đám người xa lạ này sao?

Không cam lòng! Đó là của tôi! Đó là từng bộ phận cơ thể của tôi! Không được cho người khác! Không được!

Trả lại cho tôi! Trả lại toàn bộ cho tôi! Đem tất cả những gì của tôi trả lại cho tôi!

“Trả tôi!”

Kêu gào xé tim rớt cục phá thông cổ họng, tôi rớt cục cũng la to thành tiếng! Tôi liều mạng la hét, một tiếng lại một tiếng gào lên “Trả lại cho tôi”!

“Tiêu Vũ! Tiêu Vũ!”

Tiếng gọi của Viên Phi truyền vào trong tai, nhưng tôi vẫn không khắc chế được bản thân kêu gào!

Khoảnh khắc dao giải phẫu tiến vào trong cơ thể tôi, dục vọng muốn la hét vẫn luôn bị cưỡng áp, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ chia cắt cơ thể mình! Hoảng sợ trong mỗi một dao, phần nộ trong mỗi một dao, oán hận trong mỗi một dao đều tích đọng lại trong ngực tôi, chất chồng đến mức không thể nào chịu đựng nổi, cũng không thể gắng vác nổi, gắng gượng đè nén!

Cuối cùng của cuối cùng, tôi có thể đem hết thấy bi phần oán hận hô to lên! Oán hận sâu không thấy đáy như cơn sóng dữ đánh úp vào cả thể xác lẫn tinh thần tôi, tất cả những phần hận bất cam toàn bộ hóa thành chấp niệm cuối cùng: Tôi muốn đoạt lại! Đoạt lại toàn bộ!

“Tiêu Vũ!”

Tiếng thét chói tai gần như dốc hết máu huyết của tôi bỗng nhiên bị chặn lại nơi miệng, hương vị thuộc về Viên Phi gắt gao bao quanh tôi. Tôi kêu khóc. Ôm chặt lấy hân.

Cánh tay bỗng nhiên bị người đè lại, một trận đau đớn. Một bác sĩ đem thuốc an thần tiêm vào trong cơ thể tôi, nhưng khi tôi nhìn thấy một thân áo khoác trắng rợn mắt này thì lại một lần nữa thất thanh hét ầm lên.

Chính là bọn người ăn mặc như thế này đã cướp đi sinh mệnh tôi! Chính là bọn họ!

“Cút ngay! Cút ngay! Không được đụng vào tôi!”

“Tiêu Vũ! Đừng sợ! Tôi ở chỗ này!”

Liều mạng giãy dụa hồi lâu, cho đến khi cổ họng khan tiếng, cho đến khi không còn sức lực vùng vẫy nữa, tôi mới thả lỏng xuống, hư thoát đến mức cả người đờ đẫn. Lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào, những người trong phòng đều đã lui ra ngoài, chỉ còn lại có tôi cùng Viên Phi.

“Tiêu Vũ, cậu nhìn tôi, cậu còn nhận ra tôi không.....”

Giọng nói Viên Phi nghẹn ngào, tôi mệt mỏi nhìn về phía hân, phát hiện hai mắt hân đỏ bừng, hình như đã khóc rất lâu.

“Viên Phi.....” Tôi khàn giọng hỏi.

“Đúng! Là tôi! Tôi tưởng rằng cậu không bao giờ..... tỉnh lại nữa!”

Viên Phi nói không rõ là muốn khóc hay muốn cười, khóc cười vuốt ve mặt tôi, đầu ngón tay khẽ run rẩy, tựa như không xác định bản thân có thật sự chạm đến tôi không.

Sau khi đem toàn bộ bi phần trong lồng ngực phát tiết, ý thức của tôi mới dần dần thanh tỉnh lại: Tôi còn sống, tôi không có bị người khác mổ xẻ, tôi là Tiêu Vũ, không phải Tôn

Nhạc.....

“Tôi muốn hỏi cậu rốt cục sao lại thế này!”

Viên Phi gắt gao nắm lấy tay tôi: “Cậu bỗng nhiên biến mất khỏi khu giáo vụ, không ai nhìn thấy cậu rời đi, cậu cứ như tan biến vào không khí. Sau đó tôi liền nghe nói cậu từ sân thượng nhảy xuống, lúc ấy cả người tôi như sụp đổ! May mắn..... may mắn dưới lầu có đồng cát dùng trong thi công, trên đường cậu ngã xuống bị nhánh cây cản lại một chút, sau đó lại rơi xuống đồng cát, lúc này mới hữu kinh vô hiểm. Thế nhưng sau khi đưa cậu đến bệnh viện, cậu vẫn không tỉnh lại, bác sĩ nói nhịp tim của cậu rất hỗn loạn. Cậu có biết không? Tim cậu từng một lần ngừng đập, nhưng mà không đợi bác sĩ chuẩn bị kích điện, thân mình của cậu lại giống như bị kích điện vô hình mà giật lên vài cái, tất cả mọi người nhìn đến choáng váng, không lâu sau tim của cậu liền phục hồi nhịp đập.”

Nguyên lai..... hết thấy đó không phải là mộng..... tôi xác thực từng trải qua một giai đoạn như vậy..... ít nhất là tinh thần đã trải qua một giai đoạn như Tôn Nhạc.....

“Ha hã..... nhóm cảnh sát đều sợ hãi..... tôi nghĩ bọn họ đã ngầm thừa nhận chúng ta bị thứ gì đó không sạch sẽ ám lấy, tôi cũng không phải bị điều tra nữa, ngược lại được bảo vệ nghiêm mật..... Cậu biết không? Cậu hôn mê ba ngày, lòng tôi cũng chết lặng ba ngày.....”

“Viên Phi.....”

Tôi lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má hần, Viên Phi si ngốc nhìn tôi, chậm rãi cúi người xuống: “Nếu cậu không tỉnh lại nữa..... tôi thật sự không biết nên làm gì cho tốt bây giờ.....”

Nụ hôn ôn nhu, liếm phớt qua môi tôi. Tôi hơi hé miệng mời gọi hần, Viên Phi cẩn thận đem lưỡi tham nhập vào trong miệng tôi, tìm đập rộn không theo quy tắc, theo lưỡi cùng lưỡi thăm thiết đan vào nhau mà càng thêm dồn dập.

Không phải là lần đầu tiên cùng người hôn môi, nhưng loại cảm giác hít thở không thông này lại là lần đầu có. Không phải lần đầu tiên cùng hần hôn môi, nhưng lại là lần đầu tiên từ trong nụ hôn cảm giác được ràng buộc sâu sắc. Nguyên lai, hôn quả thật là một chuyện phi thường tuyệt vời, dường như vạn vật thế gian không còn trọng yếu nữa, chỉ có nụ hôn một đời một thế này.

Không biết qua bao lâu, hai cánh môi tiếp xúc thân mật mới lưu luyến tách ra, mặt Viên Phi hơi phồng hồng, tôi nghĩ tình huống của tôi cũng không kém gì hơn. Im lặng nhìn chăm chú vào mắt đối phương, sau đó đồng thời ngượng ngùng nở nụ cười. Viên Phi cười nắm lấy tay tôi, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng hôn xuống.

“Đừng xa nhau nữa được không?” Viên Phi nghiêm túc hỏi.

Tôi cười khẽ, nhưng cũng không trả lời vấn đề này.

“Là anh ta đẩy cậu xuống đúng không?” Viên Phi đột nhiên hỏi.

Tôi ngẩn ra, Viên Phi vừa rồi vẫn còn tình ý triền miên dường như bất thành linh thay đổi, trong ánh mắt hần lóe ra hàn quang khiến cho người ta khiếp sợ, tay tôi bị hần siết chặt có chút phát đau.

“Viên Phi.....” Tôi nhỏ giọng gọi một tiếng.

Viên Phi lúc này mới phục hồi tinh thần, cuống quýt thả tay tôi ra, thần tình tràn đầy áy náy cùng day dứt.

Tôi thản nhiên cười cười: “Tôi vẫn còn sống, không phải sao? Nếu anh ấy muốn giết tôi, tôi sẽ không tỉnh lại, cậu cũng biết điểm này.”

Đáy mắt Viên Phi hiện lên chút hoang mang, hần căng thẳng và sợ hãi vì hần đã tưởng là tôi nhất định sẽ chết, hần vui mừng khôn xiết và trấn an vì tôi từ trong tuyệt vọng đã vô cùng kỳ tích tỉnh lại. Tương ứng, hần cũng không rõ, không rõ vì sao tai ương không ai có thể tránh được lại xuất hiện kỳ tích trên người tôi, ngay cả tôi cũng không hiểu được.

Có lẽ..... Tôn Nhạc cố ý? Anh ta muốn cho tôi thể nghiệm được bất cam cùng phần hận khi anh ta chết cho nên mới đẩy tôi xuống? Sau đó lại làm cho tôi quét qua nhánh cây, không chút sai lệch vừa vịn rơi xuống đồng cát, bởi vì anh ta không muốn tôi chết.....

Nhưng mà, tôi một chút cũng không hiểu được..... vì sao muốn tôi tái hiện lại những việc anh ta từng trải qua? Vì sao không giết chết tôi?

Anh ta không có lý do gì lại đối với tôi khoan dung độ lượng như thế, dù sao từng có một lần anh ta thật sự muốn giết tôi, là điều gì đã làm anh ta thay đổi chủ ý?

Tôi cùng Viên Phi trò chuyện vài câu liền có chút mệt mỏi, Viên Phi giúp tôi đắp chăn xong sau đó mới rời đi. Trong mơ hồ không biết mình đã ngủ bao lâu, từng bị đánh thức một lần, là hộ sĩ đến lấy mẫu máu, đo huyết áp, tôi mơ mơ màng màng chớp mắt vài cái, yếu ớt nhìn lướt qua, trong phòng đã là một mảnh tối đen, hần là đã hơn nửa đêm, sau đó lại nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Lại không biết qua bao lâu, một thanh hưởng trong veo vang vọng xa xôi trong đầu: “Tí tách”

Tôi không hề phòng bị, bị một tiếng vang này thâm nhập vào trong óc làm bừng tỉnh, con người khi đang trong giấc mơ thì càng yếu đuối, lẫn kinh sợ này cơ hồ làm tôi cứng đờ cả

người, toàn thân phát lạnh.

Tôi ôm ngực, hơi thở mong manh, cười khổ nói: “Nếu anh không muốn đẩy tôi chết..... cần gì phải hù tôi chết.....”

Có lẽ, nguyên nhân anh ta liên tiếp tha chết cho tôi là vì muốn khiến tôi phát điên? Chứ không phải để tôi chết một cách vô cùng đơn giản cho xong việc?

“Có thù hận lớn như vậy sao.....” tôi tự giấu lấp bấm nói, nhưng tôi biết anh ta sẽ không trả lời.

Thế nhưng, tôi cũng không có nghe được tiếng vang của giọt nước thứ hai rơi xuống. Tôi hồ nghi nhìn xung quanh. Phòng bệnh tối đen, không có một bóng người, trong bóng tối cũng không có sự tồn tại khác thường nào.

Chẳng lẽ là tôi nghe lầm? Nhưng mà loại tiếng nước trực tiếp vang vọng trong đầu này thì làm sao có thể nghe lầm được chứ? Hay là, tôi đối với thanh âm này quá mức sợ hãi, cho nên mới ngày nghĩ đêm mộng?

Sợ hãi còn sót lại sau khi kinh hách qua đi khiến tôi thở ra một hơi dài, cổ họng khô khốc. Tôi khó khăn bò dậy, lần kiểm ấm nước ở tủ đầu giường, lại chạm đến một xấp gì đó khá dày. Tôi hoang mang bật đèn đầu giường, cả kinh đến mức trợn tròn hai mắt khi nhìn thấy rõ đó là thứ gì.

Bảy tập hồ sơ, xếp thành một chồng, đặt ngay ngắn trên tủ đầu giường. Mà tôi xác định, lúc ban ngày Viên Phi còn ở đây, nơi này không có chồng hồ sơ này!

Tôi chưa sót cười cười, xem ra..... Không phải là tôi nghe lầm.....

Tôi nhận mệnh cầm lấy xấp hồ sơ, tháo ra dây buộc, giống như thăm nói với anh ta đang không biết đang ở phương nào: “Anh đã nhất quyết muốn tôi xem, tôi xem là được.....”

Tôi nguyên bản vô cùng khao khát được biết rõ đáp án, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào lại không dám tìm kiếm đáp án này nữa. Khi lần đầu tiên anh ta giúp tôi lấy mấy tập hồ sơ này, chúng nó ở trong mắt tôi đã biến thành giải đáp đáng sợ, đáp án sẽ làm tôi vô cùng sợ hãi.....

Cho nên mỗi một lần tôi muốn bỏ qua không chú ý đến chúng, lại là một lần bị anh ta cưỡng chế đặt trước mắt mình.

Vì cái gì đáp án này nhất định phải để tôi giải đáp chứ?

Nếu giống như suy nghĩ trước đây của tôi, Tôn Nhạc là vì bị Viên Phi vứt bỏ mà sinh ra oán hận, vậy thì tại sao không lập tức giết chết Viên Phi, mà lại xuống tay với những người không liên quan khác? Nếu là muốn giữ Viên Phi lại đến cuối cùng, vậy vì sao thời điểm đang ra tay giết tôi lại thủ hạ lưu tình? Lưu lại mạng của tôi?

Và trọng yếu hơn.... Nếu những việc tôi trải qua lúc hôn mê sau khi rơi xuống lầu chính là do Tôn Nhạc muốn nói cho tôi biết, vậy nguyên nhân đó là gì? Anh ta có oan khuất? Vậy thì tại sao phải giết chúng tôi? Tôi mở ra tập hồ sơ thứ nhất, là hồ sơ của Tiểu Xán. Có lẽ bởi vì ở trong mơ đã từng nghe có người nhắc đến cái tên “Tiểu Xán” này, cho nên tôi theo bản năng xem xét ở phần ghi chú nghỉ phép của hắn một chút. Nghỉ hè năm ngoái hắn từng làm một cuộc phẫu thuật, bởi vì phải từ từ hồi phục cho nên xin nghỉ bệnh một tháng sau khi khai giảng.

Chầm chậm hồi tưởng, trước kia khi đi tắm cùng Tiểu Xán, phát hiện phía dưới sườn của hắn có một vết mũi khâu, hắn nói, đó là trước kia làm phẫu thuật lưu lại....

“Tí tách”

Sau khi tiếng nước nhẹ nhàng vang lên, trước mắt tôi chớp lên một màn ảo giác như có như không:

Tiểu Xán tiều tụy nằm ở trong phòng điều trị, toàn thân cắm đầy các dụng cụ y tế. Mẹ hắn ở bên cạnh khóc đến ruột gan đứt đoạn. Ba của Tiểu Xán khoác blouse trắng, đứng bên cạnh âm thầm gạt lệ. Lúc này hộ sĩ chạy vào, nói với ông có một người bị thương cần điều trị gấp, vì thế Kim bá phụ xoay người đi ra ngoài. Trước mặt lại nhoáng lên một cái, đó là Tôn Nhạc bị một đám người đẩy vào phòng phẫu thuật. Sau đó, tôi thấy Kim bá phụ cầm báo cáo bệnh án của Tôn Nhạc xem xét kỹ lưỡng, sắc mặt dần có biến hóa.....

“Thận của Tiểu Xán....”

Tôi không tự chủ được mà thì thào thành tiếng.... nguyên lai..... căn nguyên của hết thấy hết thấy..... ở trong này.....

Tôi buông hồ sơ trong tay. Lại cầm lấy hồ sơ của Khổng Lệnh Tâm.

Tôi nhớ tới trong một lần chuyện phiếm, Khổng Lệnh Tâm từng mặt mày hớn hờ kể rằng, kỳ nghỉ hè năm trước hắn bị tai nạn xe cộ rất nghiêm trọng, cứu tử nhất sinh, lúc ấy phải truyền hết hai túi máu. Tuy rằng không loại bỏ hắn có khoác lác vài phần, nhưng mà hắn từng tiếp một lượng máu lớn quả là sự thật chân chân thiết thiết.

“Máu của Khổng Lệnh Tâm.....”

Tôi buông hồ sơ trong tay, lại cầm lấy hồ sơ của Mục Mộc.

Nghỉ hè năm ngoái, hấn cũng từng phẫu thuật, sau khai giảng vẫn còn lưu lại bệnh viện quan sát, cho nên xin nghỉ bệnh nửa tháng.

Vẫn là lần nói chuyện phiếm đó, sau khi Khổng Lệnh Tâm khoác lác một hồi, đến Mục Mộc nói sơ qua hấn từng phẫu thuật, chức năng tạo máu không tốt, từng phải cấy ghép tủy, còn nói lúc đó vì để tìm được tủy thích hợp mà tiêu phí khá nhiều công sức.

“Tủy của Mục Mộc.....”

Sau đó là hồ sơ của Từ Bình.

Tôi không cần xem phần hồ sơ này cũng có thể đoán được là chuyện gì xảy ra. Nhà Từ Bình từng xảy ra hỏa hoạn, vết bỏng lan rộng toàn thân Từ Bình, cho nên phải là phẫu thuật cấy da.

“Da của Từ Bình.....”

Tôi cầm lấy hồ sơ của Ngô Phàm, sau khi mở ra thì phát hiện một điểm giống nhau, cũng là điều thiết yếu, nhóm máu của tất cả bọn họ đều là nhóm A.....

Tương ứng, tôi lại hoang mang. Bởi vì nhóm máu của tôi là nhóm B, mà nhóm máu của Viên Phi là nhóm O, hơn nữa tôi cùng Viên Phi đều không có tiền sử nằm viện. Nói cách khác, tôi cùng Viên Phi đều chưa từng động qua phẫu thuật, đây là nguyên nhân hai chúng tôi liên tiếp tránh thoát tử vong mà Tôn Nhạ mang đến sao?

Tôi nhìn chằm chằm hồ sơ trên tay, Ngô Phàm cạnh thị rất nặng, hấn có nói qua, thời điểm nghiêm trọng nhất từng có nguy cơ bị mù, cho nên hấn phải giải phẫu mắt.

“Tí tách”

Theo tiếng bọt nước vang lên, trước mặt tôi lại một lần nữa thoáng hiện ảo giác:

Một người phụ nữ khóc đến cơ hồ quỳ rạp xuống đất, bà bị thương gào khóc: “Bác sĩ! Con tôi không thể mù a! Nó sắp tốt nghiệp rồi! Van cầu ngài cứu lấy nó! Cứu cứu nó!”

Bác sĩ khó xử nói: “Nhưng mà người quyên tặng giác mạc dù sao cũng khá ít, rất nhiều người đều đang đợi.....”

Người đàn ông này giờ vẫn ôm lấy người phụ nữ im lặng đi lên trước, lén nhét vào trong tay bác sĩ một gói giấy, rất dày, nặng trĩu.....

“Làm ơn! Tất cả tương lai đứa nhỏ này đều trong tay ngài!”

Bác sĩ lộ ra một tia mỉm cười, đợi sau khi xung quanh vắng người mới thần bí hề hề nói: “Biện pháp duy nhất bây giờ là tìm mua ở chợ đen, tôi biết hiện tại vừa lúc có giác mạc thích hợp thuộc nhóm máu tương ứng, bắt quá người yêu cầu rất nhiều a.....”

Người đàn ông lập tức lộ ra vẻ mặt thối liếu: “Tiền không là vấn đề! Phiền toái ngài! Cần bao nhiêu cứ việc nói ra!”

Bác sĩ mỉm cười vỗ vỗ vai người đàn ông.

Tựa như có một cơn gió nhẹ xuy động, gợi lên ảo giác như sương mù trước mắt, tươi cười thản nhiên của vị bác sĩ áo trắng trong khoảnh khắc bị vụn vụn, hung ác giống như ma quỷ khiến cho người ta sợ hãi.

“Tí tách”

Tôi hiểu rồi..... hiểu được toàn bộ rồi.....

Thanh hưởng “tí tách” này không phải tiếng bọt nước rơi xuống, mà là âm thanh mỏng manh của một giọt nước mắt chất chứa bất cam cùng oán hận rơi xuống thiên địa dơ bẩn này, linh hồn không thể khóc dùng huyết lệ ngưng tụ thành từng giọt từng giọt nước, bị thương rơi xuống số mệnh vô pháp chôn vùi, yếu nhược nhưng lại có sức chấn động, nên không thể cự tuyệt, vang vọng mãi trong tâm trí.

“Tí tách”

Tôi chợt run lên: “Anh muốn đoạt lại mắt? Kế tiếp là lão Đại?”

“Tí tách”

Tôi đột ngột xoay người xuống giường, nhưng trong nháy mắt khi mũi chân chạm đất lại té ngã trên sàn, xương cốt toàn thân đau đớn kịch liệt như bị đập nát. Lúc này tôi mới nhớ ra, tôi là một người bị thương rơi từ bảy tầng lầu xuống đất.

“Đừng..... giết người nữa.....”

“Tí tách”

“Tôi giúp anh đòi lại..... đòi lại mắt của anh..... Cho nên..... Xin anh..... xin anh buông tha cho lão Đại đi.....”

“Tí tách”

.

.

12. Chương 12: Vĩ Thanh 1

Lúc cùng Viên Phi trò chuyện, biết được lão Đại nằm ở phòng bệnh khoa Thần kinh lâu mười hai. Tôi không thể không cảm kích thiết bị chăm sóc của bệnh viện, khi tôi đang đấu tranh với xương cốt toàn thân, trong lúc vô tình phát hiện xe lăn xếp bên cạnh tủ quần áo. Ngoại trừ khi cánh tay chuyển động bánh xe kéo theo toàn thân đau đớn, xe lăn này quả thực là đại ân.

Bệnh viện vào ban đêm luôn lộ ra một phần quỷ dị, một mình một người đi trên hành lang yên tĩnh tối đen, khó tránh khỏi có chút dựng tóc gáy. Mùi thuốc khử trùng nồng nặc xông vào trong mũi, tôi không khỏi miễn cưỡng cầm lấy tay che mũi lại.

Mùi nước khử trùng.....

Bỗng nhiên, dường như có gì đó lóe lên trong đầu, thế nhưng quá mức nhanh chóng, tôi còn chưa kịp phân biệt nó là cái gì thì đã lướt qua mắt. Tôi lắc đầu, mặc kệ ý niệm chợt lóe lên này, hết sức tập trung vào mục đích chính của mình.

Thời điểm tôi đề xuất đem mắt trả lại cho Tôn Nhạc mà không cần sát hại lão Đại, Tôn Nhạc cũng không có gợi ý gì nhiều, thế nhưng tiếng “tí tách” khe khẽ đã không còn tung tích. Tôi không biết điều này đại biểu cái gì, là ngầm đồng ý? Hay là bác bỏ?

Nhưng tôi biết tôi phải lập tức đi tìm Ngô Phàm, đem hết thấy nói cho hắn biết.

Tôi nằm ở tầng năm bệnh viện, mà lão Đại lại ở tầng mười hai, tuy rằng bệnh viện có lối đi dạng sườn dốc dễ dàng cho xe lăn giường bệnh ra vào, nhưng tôi không cho rằng dưới tình huống mỗi một cử động đều phải thở hổn hển thế này, tôi còn có khả năng đẩy xe lăn lên tầng mười hai.

Nghe tiếng leng keng của thang máy cách đây không xa, tôi ngẩn người, vốn tưởng rằng thang máy đã khóa lại, không nghĩ tới vẫn còn đang sử dụng! Tôi đang muốn lặn xe qua, bỗng nhiên nhớ đến, nhóm hộ sĩ phòng trực ban sẽ không lơ lửng để tôi dễ dàng đi qua dưới mí mắt các nàng được

Vậy nên làm thế nào cho phải?

“Tí tách”

Tôi bỗng nhiên run lên, hàn ý rợn tóc gáy chậm rãi từ sau lưng đánh úp lại, tôi cứng đờ ngồi trên xe lặn. Ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Xa lặn chậm rãi chuyển động, tôi biết là Tôn Nhạc ở sau lưng đang đẩy nó, bởi vì tôi có thể ngửi thấy cái mùi gắt mũi kia một lần nữa xuất hiện.

Mùi hăng?

Ý niệm xoẹt qua lúc này lại một lần nữa hiện lên trong đầu, lúc này đây tôi đã bắt được nó! Tôi biết vì sao tôi lại cảm thấy được mùi này rất quen thuộc, bởi vì đây là mùi formalin, tôi từng ngửi qua loại mùi tương tự ở phòng tiêu bản sinh vật!

Formalin: dung dịch nước chứa 37% formandehit và 6-15% metanol. Chất lỏng không màu, có mùi formandehit. Chất khử mạnh dùng làm chất tẩy trùng và khử mùi hôi thối, để bảo quản tiêu bản giải phẫu, thuộc da, ướp xác.

Vì sao trên người Tôn Nhạc lại có vị đạo này? Một linh hồn đã chết vì sao lại có mùi này?

Chính xác mà nói, cho tới nay, mỗi lần tôi nhìn thấy Tôn Nhạc đều là thân hình mơ hồ mờ lung như đêm tối, chưa từng có cảm giác của vật chất. Nhưng mà vì sao mỗi thời điểm anh ta đẩy tôi, tôi lại có thể cảm giác được sự tồn tại của “tay”? Hơn nữa mỗi lần tại thời điểm đó, tôi liền có thể ngửi được mùi formalin?

Tôi càng nghĩ, đáy lòng càng có cảm giác sợ hãi, vội vàng đình chỉ suy nghĩ miên man của mình, sợ bản thân cùng đại não xa rời thường thức sẽ nghĩ ra nhiều lời giải thích khủng khiếp rợn người, trước khi tìm được đáp án chính xác đã tự dọa mình chết khiếp.

Xe lặn chuyển động chậm rãi đi qua phòng trực ban đèn đuốc sáng trưng, tôi theo bản năng rụt cổ, thật cẩn thận liếc mắt nhìn thoáng qua.

Trong phòng trực ban một mảnh bận rộn, vài vị hộ sĩ đang tìm kiếm gì đó, dù vậy, nhưng các nàng không lý nào không nghe được tiếng vang khi xe lặn chuyển động trên nền đá cẩm thạch chứ. Thế nhưng, tôi cứ như vậy lướt qua trước mắt các nàng, giống như trong suốt vô

hình, không ai chú ý tới tôi.

Tôi nên sớm nghĩ đến, có anh ta ở phía sau tôi, không cần lo lắng vấn đề này.

Cửa thang máy lại ‘leng keng’ vang lên không ngừng, mỗi lần tôi nghĩ nó sẽ khép lại thì giống như chạm phải thứ gì đó mà mở ra, tựa như có ai đang chờ đợi tôi.....

Xe lăn dừng lại trước thang máy, tiếng “tí tách” lại một lần nữa biến mất. Tôi cắn chặt răng, chuyển động bánh xe tiến vào trong thang máy, còn chưa kịp điều chỉnh lại, cửa thang máy đã khép lại rồi, nút bấm tầng mười hai sáng lên.

Tôi trợn mắt há mồm mà nhìn nút bấm tầng mười hai đang bật sáng, cho đến khi tiếng “tí tách” vang lên bên người, tôi lập tức theo phản xạ nhắm lại hai mắt.

Anh ta đang ở nơi này..... Anh ta ngay ở bên cạnh tôi..... tuy rằng tôi không nhìn thấy, nhưng anh ta thật sự.....

Khoảng cách bảy tầng lầu ngắn ngủi, với tôi mà nói lại dài đằng đẵng như đường xuống hoàng tuyền.

Tuy rằng tôi vẫn nhắc nhở bản thân, mục đích của Tôn Nhạc là những người đã cướp đi một bộ phận trên cơ thể anh ta, tôi không nằm trong số đó, nhưng tôi vẫn không dám ở trong thang máy sáng sủa tìm kiếm sự tồn tại của anh.....

“Cảm ơn anh....” Tôi dùng thanh âm yếu ớt như tiếng ruồi muỗi nhỏ giọng nói.

Tôi không nhớ rõ mình đã trở lại phòng bệnh như thế nào, chỉ nhớ sau khi mình trở về liền mệt mỏi muốn chết, nằm bò trên giường ngay cả một chút khí lực cũng không có. Một đêm không mộng ngủ thẳng đến hừng đông, sau khi mở mắt, ngênh đón tôi là cảnh quan đang cầm bảy tập hồ sơ kia hùng hổ dọa người đòi thẩm vấn.

“Mấy tập hồ sơ này vào ngày Từ Bình mất tích cũng biến mất khỏi két bảo hiểm trong phòng hiệu trưởng, vì sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Tôi trưng ra vẻ mặt hoang mang: “Tôi không biết a.”

“Cô hộ sĩ đo huyết áp cho cậu đã khẳng định vào lúc hai rưỡi sáng, mấy phần hồ sơ này vẫn không có ở nơi này, vì sao bảy giờ sáng nay lúc kiểm tra phòng lại xuất hiện, trong khoảng thời gian từ hai rưỡi đến bảy giờ sáng nay cậu ở nơi nào? Làm gì?”

“Đang ngủ ở trên giường a, khuya khoắc còn có thể đi ra ngoài hóng gió sao?”

“Vậy tại sao xe lăn của cậu lại được mở ra? Thời điểm hai rưỡi sáng nó vẫn còn gấp ở bên cạnh tủ áo.”

“Phải không? Có lẽ nửa đêm nó bị bung ra đi?”

Thái độ qua quýt của tôi khiến cho cảnh quan thẩm vấn khó chịu, ánh mắt không thiện cảm làm tôi lo lắng hẳn sẽ nghiêm hình bức cung.

“Từ ba đến bốn giờ sáng nay cậu có đến phòng 309 tầng mười hai không?”

Tôi hoảng sợ, cảnh sát sao lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ có người đã nhìn thấy tôi?

“Tầng mười hai? Cảnh quan, ngài không phải cho rằng với tình trạng này tôi có thể chạy lên tầng mười hai ngắm cảnh chứ?”

Nam cảnh quan thẩm vấn tôi rất cục cựa ra vẻ mặt không kiên nhẫn: “Tiêu Vũ! Xin cậu phối hợp điều tra! Vào lúc năm giờ sáng Ngô Phàm phòng 309 được người phát hiện ngã trong phòng bệnh, mắt phải đã bị phá huỷ! Mà cánh cửa vốn đã được hộ sĩ khóa lại bị mở ra! Chúng tôi có lý do tuyệt đối tin tưởng rằng có người đã vào phòng 309!”

Tôi kích liệt run rẩy, chụp lấy cánh tay của cảnh quan: “Anh ấy thế nào? Là ai làm!? Lão Đại có chuyện gì hay không?”

Chẳng lẽ bởi vì tôi không thể đem mắt trả lại cho Tôn Nhạc, cho nên anh ta đã tự mình động thủ? Vậy lão Đại có nguy hiểm đến sinh mệnh hay không!?

Phản ứng quá khích của tôi khiến cho cảnh quan giật mình, thái độ dịu đi, ngược lại an ủi tôi: “Cậu ấy không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ sợ là khó tránh khỏi mù lòa.....”

Tôi thở phào một hơi, trầm tư một chút: “Là ai làm?”

Nam cảnh quan nhìn tôi, bình tĩnh nói: “Tuy rằng xem xét ở mặt ngoài, có vẻ như Ngô Phàm đập bể đĩa hoa quả, dùng mảnh vỡ đâm xuyên qua đồng tử, nhưng mà bác sĩ kiểm tra thần kinh cậu ấy tỏ ý Ngô Phàm đối với mảnh vỡ thủy tinh có cảm giác sợ hãi khó hiểu, rất khó tưởng tượng là tự bản thân cậu ấy động thủ. Hơn nữa cửa chính chắc chắn đã được khóa kỹ lại bị mở ra, cho nên chúng tôi không bài trừ có người giả tạo hiện trường khiến cho cảnh sát phán đoán sai hướng.”

Tôi cắn chặt khớp hàm, ừ ừ cúi đầu.

Lão Đại tự mình làm..... hấn đâm vào mắt mình.....

Lão Đại.....

“Tôi hôm qua hộ sĩ trực ban nói thang máy từng có tình huống dị thường, có vẻ như từng bị người sử dụng qua, nhưng hình ảnh trong máy quay thang máy từ thời điểm ba đến bốn giờ sáng không hiểu sao đều bị hư. Hết thấy sự trùng hợp này làm cho chúng tôi tin rằng, có người trong lúc đó đã làm cho tất cả phát sinh.”

Tôi không thể không thừa nhận bản thân mình đã nhẹ nhàng thở ra, ít nhất, trước mắt không có gì chứng minh rằng tôi từng đến phòng bệnh của Ngô Phàm, ít nhất, tôi sẽ không từ “người bị tình nghi” biến thành “hung thủ”.....

“Các ngài không phải cho rằng tôi với thương tích như vậy còn có bản lĩnh lọt qua trước tầm mắt phòng trực ban, phá hủy máy quay trong thang máy, cạy mở cửa phòng ngủ đã khóa trái, hạ độc thủ với một thanh niên cao lớn hơn tôi chứ?”

Về mặt nam cảnh quan biến đổi, tôi có thể nhìn ra hấn cũng hiểu được giả thiết này rất không có sức thuyết phục. Mà nguyên nhân duy nhất khiến cho bọn họ hoài nghi tôi là hồ sơ xuất hiện trong phòng bệnh tôi, cùng với xe lăn được mở ra kia. Nhưng mà, chứng cứ như vậy cũng không có tác dụng gì, chẳng khác nào không có.

Nam cảnh quan tiếp tục thẩm tra, tôi mặc dù chỉ trả lời có lẽ, nhưng giọng điệu “thành khẩn” rất nhiều, thái độ cảnh quan cũng dần hòa hoãn, sau khi viết xong bản ghi chép thì lấy dấu tay tôi, hấn liền rời đi. Tôi nằm trở lại giường bệnh, ngơ ngẩn dùng tay xoa xoa vết mực đóng dấu trên ngón tay cái, trước mắt dần dần bị hơi nước thấm ướt. Có phải đã..... Có thể kết thúc rồi hay không? Cuối cùng.....

Tôi tiếp tục ở bệnh viện dưỡng thương, thương thế Viên Phi so với tôi nhẹ hơn rất nhiều, chỉ ở bệnh viện một tuần liền được xuất viện. Sau đó hấn vẫn liên tiếp chạy vào thăm tôi, là thông tin viên duy nhất giúp tôi duy trì liên hệ với bên ngoài.

Cha mẹ tôi từ nước ngoài vội vã trở về chăm sóc tôi, sau khi tôi ra sức chứng minh mình không có việc gì, họ lúc này mới ngàn dạn vạn dò rồi trở về công ty. May là bọn họ ở nước ngoài không có nghe nói qua chuyện trong phòng ngủ chúng tôi, hơn nữa Viên Phi còn cố tình làm họ hiểu sai hướng là tôi tự mình trượt chân ngã xuống cầu thang. Nếu không phải đã kết thúc công việc ở công ty thì cha mẹ đã không thể về nước. À, không đúng, nếu vẫn chưa kết thúc xong công việc thì sẽ trực tiếp cho tôi xuất ngoại luôn.

Mắt phải của lão Đại vĩnh viễn mù, nhưng trạng thái tinh thần ổn định rất nhiều, đại khái hơn nửa tháng sau liền được người nhà đón xuất viện. Nghe Viên Phi nói, bởi vì mắt phải bị mù đã khiến cho thị lực mắt trái của lão Đại nhanh chóng giảm xuống, lúc đầu phía bệnh

viện đề nghị phẫu thuật, nhưng bị lão Đại từ chối. Lý do là: Hẳn trừ phi chính tai nghe được người quyền tằng đồng ý cho đi giác mạc, bằng không, cho dù có thư đồng ý cũng tuyệt không nhận.

Yêu cầu như vậy chẳng khác gì cự tuyệt giải phẫu.....

Sau đó, lão Đại cũng không quay lại trường học, rất nhanh liền giải quyết thủ tục nghỉ học, cùng người nhà xuất ngoại, di dân sang Đức.

Án giết người liên hoàn phòng 308 có vẻ cứ như vậy mà trầm lắng xuống, cho đến khi thi thể của nạn nhân Từ Bình sau 10 ngày “mất tích” được phát hiện bên ngoài phòng hiệu trưởng, tử trạng khủng bố lại một lần nữa khiến cho trong ngoài vườn trường một trận khủng hoảng, hung thủ cùng động cơ vẫn như trước không rõ.

Điều tra không chút tiến triển vẫn kiên trì đến hơn một tháng, rõ ràng lâm vào bế tắc, tra xét đối với tôi và Viên Phi cũng lặng lẽ kết thúc, để lại một dấu chấm hỏi phía sau, nhóm điều tra cuối cùng giải thể, án kiện này chìm vào đáy nước.

Nếu Trung Quốc cũng có hồ sơ tuyệt mật, tôi tin rằng tất cả những gì đã xảy ra trong phòng 308 chúng tôi sẽ được ghi chép vào đó.

Sau hơn hai tháng nằm viện, rốt cục tôi cũng có thể đi lại bình thường, Viên Phi hưng phấn ôm tôi xoay vòng vòng trong phòng bệnh, kết quả bị hộ sĩ mắng xối xả.

Thật sự là thời gian hơn hai tháng vừa thoải mái lại vui vẻ, bởi vì tôi không bao giờ..... Phải lo lắng về bóng đen mơ hồ trong đêm tối kia nữa, không bao giờ..... Phải sợ hãi tiếng nước “tí tách” giống như kí sinh trùng trong xương tủy nữa. Mỗi đêm tôi đều say nồng khoái ý, không một lần bị ác mộng làm bừng tỉnh. Mỗi ngày tôi đều mỉm cười nghênh đón tia nắng ban mai, mỉm cười cất bước dưới tà dương, cô hộ sĩ rất thắc mắc vì sao tôi mỗi ngày đều cười không ngừng, rốt cục có chuyện gì có thể vui vẻ như vậy.

Tại sao không vui chứ? Nếu bạn gian nan tiến bước liên tục giữa sa mạc mênh mông không biên giới, đói khát khô khan khiến cho bạn ngay cả nước mắt cũng không chảy ra được, khí lực cuối cùng đã không đủ để chống đỡ thêm bước nào nữa, bạn bỗng nhiên nhìn thấy được một ốc đảo rộng lớn, không phải ảo ảnh trước khi chết, mà là thiên đường chân chân thật thật! Khi đó bạn sẽ làm gì?

Cười, đã là biểu hiện hàm súc nhất biểu đạt vui mừng như điên trong lòng bạn rồi.

Tôi lúc này đây, đang khẽ ngâm nga, nhanh chóng thu thập hành lý, bởi vì ngày mai tôi đã có thể xuất viện. Tôi đã bỏ không ít giờ học, mang tâm tình vừa hưng phấn lại vừa mất hứng chuẩn bị chấm dứt cuộc sống sâu gạo, trở lại thế giới thực tại.

“Đúng rồi, trước khi tôi đi nhất định phải mua mấy túi snack đậu hòa lan, ở nơi khác không thấy bán, ăn vô cùng ngon!”

“Uy uy uy, cậu cũng không phải con nít, còn ăn snack? Hơn nữa ăn nhiều đậu quá sẽ đánh rắm đó –”

“Đi chết đi!” Tôi cười mắng Viên Phi: “Mau đi mua!”

“Dựa vào cái gì tôi phải đi?” Viên Phi vẻ mặt bất mãn.

“Bởi vì muốn cậu ra tiền thôi!” Tôi trả lời trơn chu lưu loát.

“Dựa vào cái gì a ~” Viên Phi vẫn cố làm ra vẻ ồn ào.

“Ngoan ~ nghe lời ~” tôi sờ sờ đầu hắn, nhón chân lên nhẹ nhàng dùng môi chạm vào hai má hắn, sau đó vội vàng nhảy ra, tâm hoảng ý loạn nói: “Được rồi! Thưởng cho cậu! Đi nhanh về nhanh!”

Viên Phi sờ sờ hai má, cười ngu ngốc, vui vẻ đi ra ngoài. Sau khi hắn đi khỏi hai má tôi nóng bỏng, tim đập thành thịch, hại tôi không thể không lấy tay quạt quạt.

“Tiêu Vũ a Tiêu Vũ, da mặt của người càng lúc càng dày!” Tôi lấy tay vỗ vỗ miệng, nhỏ giọng khiển trách: “Về sau không được làm ra loại chuyện tình như vậy nữa!”

“Trừng phạt” xong, tôi lại bắt đầu ngâm nga ca hát thu thập đồ đạc.

Đột nhiên. Một thanh âm cực kỳ bé nhỏ nhưng lại dị thường rõ ràng xuyên vào trong tai tôi:

“Tí tách”

CD trong tay ngay lập tức rơi xuống nền đất, giống như bỗng nhiên bị ném vào trong nước lạnh cực độ, cả người cả trái tim tôi đều đồng loạt đóng băng.

Như thế nào lại.....

Không phải đã kết thúc rồi sao? Làm sao có thể.....

Là huyền thính..... huyền thính.....

“Tí tách”

Cảm giác sờ gai ốc quen thuộc lan khắp phía sau tôi, tôi nghe được tiếng khớp hàm va vào nhau cầm cập.

“Vì sao.....” tôi thều thào, hỏi ra một câu hữu khí vô lực, tuyệt vọng chưa từng có từ trước đến nay.

Vẫn chưa chấm dứt sao..... hạnh phúc mấy tháng này chính là giả tượng (hiện tượng giả) trước khi chết sao.....?

Đây là một loại thủ đoạn anh ta dùng để tra tấn tôi lần cuối ư? Vậy thì anh ta đã đạt được mục đích rồi đó, bởi vì khi anh ta một lần nữa xuất hiện ở bên cạnh tôi, tất cả ngọt ngào hạnh phúc đều bị đập tan trong phút chốc....

Tôi tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng.

“Đều đã trả lại cho anh..... Vì sao còn không đi.....” Nước mắt theo hai má chảy xuống đôi môi đang run rẩy của tôi: “Tôi vẫn..... thoát không được sao.....”

Trong không khí lan tỏa một mùi lạ như có như không, dần dần nồng nặc, đó là..... mùi formalin.

Một thứ gì đó giống như “tay” chậm chậm luồn vào tóc tôi, lỗ chân lông toàn thân tôi đều đang run rẩy, da đầu run lên từng trận. Loại xúc cảm trước nay chưa từng có này làm tôi trực quan cảm giác được, chạm vào tôi, không phải một thứ gì đó thuộc thể giới con người. mà nó còn đang chậm rãi vuốt qua tóc tôi.....

“Tí tách”

“Anh là ác ma hả.....” Tôi ghen ngào.

Nếu như ngay từ đầu biết nhất định có ngày hôm nay, sao lại còn để tôi nghĩ rằng hết thấy đều đã chấm dứt? Khi tôi bắt đầu hưởng thụ hạnh phúc nhân sinh bình thường, lại lần nữa đập tan nó.

Đùa bỡn lòng người như vậy, chỉ có thể là ma quỷ.

“Tí tách”

Anh ta tựa hồ như đang ác ý chơi đùa mà luồn tay vào tóc tôi, tôi có thể cảm giác được từng sợi tóc một đang lướt qua “ngón tay” anh ta, rõ ràng đã sợ hãi đến mức hận không thể bỏ chạy, nhưng lòng bàn chân lại giống như mọc rễ không thể động đậy. Sau đó, hàn ý sờn gai ốc kia xoa nhẹ lên vành tai tôi.

Tôi không thể kiềm được, hai chân mềm nhũn tê liệt ngã xuống đất, gắt gao ôm lấy đầu, cúi người rên rỉ: “Đừng tra tấn tôi thêm nữa..... buông tha hoặc là giết chết tôi đi..... Tôi chịu không nổi..... tôi sẽ điên mất...”

“Tí tách”

Không biết có phải là do quá mức sợ hãi rồi không, tim bắt đầu đập không theo quy tắc nữa, rất nhanh liền bị cảm giác nghẹt thở vô pháp hô hấp áp bách đến choáng váng mặt mày. Trong ngẩn ngơ, tôi dường như đứng lên, “tay” sau lưng bắt đầu thúc tôi đi về phía trước, tôi ngây ngốc thuận theo.

Bây giờ đi đến chỗ nào? Vẫn là sân thượng sao?

Thế nhưng bất luận đi nơi nào, tôi cũng đều phải tuân theo, không phải sao.....?

Tôi dờ dẫm đi tới, dọc theo đường đi có không ít người quen hướng tôi chào hỏi, bọn họ lo lắng hỏi tôi có phải cảm thấy không thoải mái không, vì sao sắc mặt khó coi như vậy. Tôi hướng bọn họ trưng ra một cái mỉm cười so với khóc còn khó coi hơn, tiếp tục bị lực lượng bọn họ nhìn không thấy lôi kéo về phía trước, đến một nơi không biết tên.

Mù quáng đi tới một nơi tôi chưa bao giờ đi qua, lại càng không rõ bản thân đang ở khu nào của bệnh viện. Sau đó, anh ta để tôi dừng lại trước cửa một phòng làm việc, cửa, nhẹ nhàng mở ra.

Tôi ngẩn ngơ nhìn thấy tiêu bản được bày khắp phòng, trẻ sơ sinh hai đầu, người dị dạng, hài nhi chưa phát dục hoàn toàn, đầu người, cánh tay, bắp đùi..... nếu nơi này không phải bệnh viện, nếu không phải từng thấy qua phòng tiêu bản trong trường học, tôi nghĩ người bình thường nhất định tại thời khắc này mà hét lên thất thanh.

“Tay” sau lưng đẩy tôi tiếp tục tiến về phía trước, tôi ngơ ngẩn theo lực đạo của anh ta băng qua một loạt các dãy tủ tiêu bản giống như trong thế giới dị hình, cuối cùng dừng trước một tủ tiêu bản. Chậm chạp ngẩn đầu, tầm nhìn dừng lại thật lâu ở một cánh tay ngâm trong bình formalin màu vàng cam ở ngăn thứ hai.....

“Tí tách”

Nước mắt của tôi cũng theo tiếng vang kia mà rơi xuống.

“Bọn họ..... thật sự là súc sinh.....” tôi cắn chặt khớp hàm, hai đấm nắm chặt.

Trách không được..... rõ ràng Tôn Nhạc vô hình, lại có thể cho tôi cảm giác được sự tồn tại của “tay”..... trách không được mỗi một lần “tay” xuất hiện, đều tràn ngập mùi formalin..... Nguyên lại Tôn Nhạc vẫn như trước chưa tìm lại được đầy đủ thân thể..... một bộ phận của anh ấy vẫn như trước chịu khổ nơi nhân thể.....

“Tí tách”

Đừng khóc..... Tôn Nhạc..... đừng khóc.....

“Tí tách”

Đừng khóc.....

Tôi dồn trọng lượng ở mũi chân, dùng hết khí lực mới ôm được bình tiêu bản không nhỏ kia, gắt gao ôm nó vào trong lòng, sợ hai tay khẽ run của mình sẽ làm rơi vỡ nó, đập nát một tia chấp niệm cuối cùng không thể tiêu tan của Tôn Nhạc.

“Tí tách”

“Người nào ở trong này?”

Tôi vội vàng quay đầu lại, một người đàn ông mặc đồ trắng nhìn quen mắt đang đứng ở cửa, khi nhìn thấy tôi cũng khá sửng sốt, sau đó mới lưỡng lự hỏi một câu: “Cháu là..... Tiêu Vũ?”

Tôi bừng tỉnh đại ngộ. Là ông ấy, ba của Tiểu Xán.....

“Bá phụ.....”

Tôi không thể dùng ngữ điệu bình thường đi về phía cha của bạn thân mà chào hỏi, bởi vì sự ích kỷ của ông ấy, khiến cho tất cả bị kích phát sinh.

“Cháu ở trong này làm gì?” Kim bá phụ nhìn thấy là tôi, biểu tình cảnh giác thả lỏng xuống, vẻ mặt ôn hòa nói: “Ôm cái thứ kia làm gì? Mau đặt xuống, nơi này người ngoài không được tiến vào đâu.”

Thấy ông ta vô cùng thân thiết vẫy tay với mình, trong lòng tôi một trận đau đớn.

“Bá phụ..... Người có biết cánh tay này là của ai không.....?”

Kim bá phụ vẻ mặt sửng sốt, lập tức cười nói: “Tiêu bản ở đây bình thường đều được lấy xuống từ trên thi thể. Về phần rốt cuộc là của ai thì bác thật sự không rõ lắm, dù sao, cũng không phải là từ trên người người sống cắt xuống đâu.”

“Không..... đây là từ trên một người còn sống lấy xuống.....” tôi nhìn ông ta, khe động khóe miệng, nặn ra một cái mỉm cười khó khăn.

“Cái gì?”

“Là từ trên người một sinh viên tên Tôn Nhạc lấy xuống.....”

Kim bá phụ đối với cái tên này không hề ấn tượng, vẻ mặt hoang mang. Tôi không khỏi cười khổ, nguyên lai, ông ấy ngay cả tính danh của người đó cũng chưa từng nhớ kỹ liền đập nát vận mệnh của anh, tước đoạt quyền lợi sinh tồn của anh....

“Cháu nhắc cho bác nhớ một chút vậy.... anh ấy gọi là Tôn Nhạc, là sinh viên đại học Dự Bắc. Mùa hè năm trước, anh ấy nhảy lầu tự sát, rơi từ lầu bảy xuống, được đưa vào bệnh viện này cứu chữa.....”

Ba ba Tiểu Xán sau một lúc lâu ngơ ngác, sắc mặt thoáng cái trở nên trắng bệch.

“Nghĩ không ra sao? Đó là kỳ nghỉ hè mà Tiểu Xán cần gấp một quả thận, bác sẽ không quên đi? Một sinh viên nhảy từ lầu 7 xuống, nhóm thân ăn khớp với Tiểu Xán, cho nên, bác đã nói với phụ thân là viện trưởng rằng: ‘Ba, Tiểu Xán không thể đợi thêm nữa....’”

“Câm mồm!” Kim bá phụ hoảng sợ nhìn tôi, khó tin lui về phía sau vài bước:

“Người làm thế nào biết được..... người sao có thể biết được.....”

“Đúng vậy..... vì sao cháu lại biết....” trước mặt tôi một trận mơ hồ, cổ họng tắt nghẹn: “Bác còn nhớ rõ Tiểu Xán chết như thế nào không? Bá phụ, trên thế gian này thật sự có báo ứng.....”

Kim bá phụ kinh ngạc nhìn tôi. Chậm chạp lắc đầu: “Không phải..... thận của Tiểu Xán là

người khác quyền tặng..... Cái chết của nó là..... là.....”

Ông không thể nói tiếp. Bởi vì tôi biết, mảnh thủy tinh đã phản lực hút trái đất mà đâm xuyên trực tiếp vào chính giữa quả thận được cấy ghép của Tiểu Xán.

“Bá phụ, bác có muốn biết phòng 308 chúng cháu đã xảy ra chuyện gì không?”

Tôi cảm thấy bản thân mình giờ phút này giống như một ác ma, đang chậm rãi gặm nhấm lương tri của một người cha: “Năm người trong phòng bị giết hại, mùa hè năm trước đều trải qua từng cấp giải phẫu khác nhau. Mỗi người đều đoạt đi một bộ phận của Tôn Nhạc, cho nên, Tôn Nhạc phải đoạt về từng cái, từng cái một.....”

“Người câm miệng!” ba ba Tiểu Xán phát rồ, điên cuồng hét lên với tôi: “Tiêu Vũ! Người hẳn là nên đi khoa thần kinh kiểm tra một chút! Người nhắc đến chỉ là một kẻ đã chết! Một kẻ đã chết thì cái gì cũng làm không được!”

“Người, quả thật đã chết. Nhưng mà, oán hận sẽ lưu lại.....”

Tôi chưa sót nói: “Bác không có một chút gì tự trách sao? Vì con của mình mà cướp đoạt đi quyền lợi sinh tồn của người khác, lương tri của bác chưa từng lên án bản thân sao? Vì sao chứ? Chỉ vì Tôn nhạc là một cô nhi vô quyền vô thế, sẽ không ai truy vấn cái chết của anh ấy, cho nên bác có thể định đoạt sinh mệnh anh ấy sao? Bác có hay không nghĩ tới giây dựa như thế nào trước khi chết? Anh ấy đã mang hận ý như thế nào khi nhìn thấy chính mình bị người mưu sát? Là như thế nào nhìn thấy các người lấy dao tách rời từng phần bộ phận của anh, dùng sinh mệnh của anh để đổi lấy tiền tài? Nếu bác là Tôn Nhạc, bác sẽ đối với thế gian này mang bao nhiêu cừu hận? Bác không nghĩ đến báo thù sao? Linh hồn không cam lòng của bác sẽ không hóa thành oan hồn đi trả thù những người đã cướp đi hết thầy của bác sao?”

“Đừng nói nữa..... đừng nói nữa.....” bá phụ suy sụp ngã ngồi ở cửa, nước mắt già nua ướt đầm trên mặt: “Tiêu Vũ..... cháu sẽ không hiểu được..... một người cha, trơ mắt nhìn sinh mệnh con mình từng chút ra đi, vô kế níu kéo, cái loại cảm giác vô lực này sẽ đem người bức điên! Thời điểm đó, cái gì đạo đức, ai còn tính đến hết thấy chỉ là lời nói suông! Bác chỉ muốn cho Tiểu Xán sống sót, cho dù vì thế mà giết người cũng sẽ không tiếc! Tiểu Xán là vận mệnh của gia đình bác, nó chết rồi, cái nhà này cũng sẽ sụp đổ, cháu hiểu không? Tiểu Xán vô cùng vô cùng quan trọng, hơn cả sinh mạng của bác, nếu có thể, bác nguyện ý dùng mạng của mình để đổi lấy! Nhưng mà..... nhưng mà.....”

Kim bá phụ biểu lộ vẻ mặt tâm thần tan nát, đau đớn nói: “..... Tiểu Xán từng có một anh trai..... Bệnh tình tương tự..... trong nhà chỉ có nhóm máu của bác tương ứng, bác không chút do dự đem một quả thận cho nó! Nhưng mà, sau khi giải phẫu đã xảy ra phản ứng bài xích..... Sau đó, Tiểu Xán lại bị ốm đau tương tự tra tấn! Cháu có thể hiểu được cái loại cảm giác này không!? Cháu dùng hết thầy biện pháp, thế mà kết quả vẫn như cũ! Mà lúc đó, không có nhiều thận được hiến tặng để cứu Tiểu Xán..... bác muốn cứu nó, cứu đứa con cuối cùng của bác.....”

“Nhưng mà cuối cùng hứng lấy báo ứng, cũng chính là Tiểu Xán mà bác không muốn thương tổn nhất.....”

Tiểu Xán đơn thuần, nếu cậu còn tại thế, biết được quả thận trong cơ thể kia là đến từ một đàn anh bị mưu sát, cậu có thể hay không khóc hết nước mắt, thương tâm đến chết.

Sẽ như vậy..... tôi biết cậu sẽ như vậy, bởi vì cậu thật thiện lương..... nhưng mà phần thiện lương cuối cùng vẫn bị tội ác của bậc cha chú cắn nuốt.....

Có lẽ, Tôn Nhạc mang oán hận, vô cùng rõ ràng biết rằng, biện pháp tốt nhất trả thù một người, không phải giết chết hắn, mà là phá hủy hết tất cả mọi thứ trọng yếu nhất của hắn.....

Cho nên, cái chết của Tiểu Xán sẽ trở thành trừng phạt sâu sắc nhất cho kẻ thủ phạm, trừng phạt bi thống nhất.

“Vì sao lại như thế? Vì sao lại như thế!”

Bá phụ đau khóc thành tiếng, tiếng kêu rên bi thương khiến cho tim tôi như bị dao cắt. Tôi cúi đầu nhìn bình tiêu bản mình đang ôm, đi đến bên người ông, nhẹ nhàng hạ bình tiêu bản xuống, trầm giọng nói: “Đây là một phần chấp nhất cuối cùng của Tôn Nhạc, là quyết định của bác dẫn đến một loạt bi kịch, cho nên, bác cần phải đặt dấu chấm hết cho màn bi kịch này.”

Tôi đưa tay ông đặt lên bình tiêu bản, dùng sức nắm chặt: “Để cho Tôn Nhạc ngủ yên đi, cũng để cho phần cừ hận này, tội nghiệt này được yên nghỉ.”

Tôi đi ra khỏi phòng tiêu bản, quay đầu lại nhìn thoáng qua Kim bá phụ đang ngồi dưới đất khóc rống.

Tôn Nhạc, anh có thấy được không? Đó là nước mắt hối hận, có lẽ tới quá muộn, nhưng xin anh hãy tha thứ cho quyết định điên khùng của một người cha yêu thương con, bởi vì ông ấy đã trả giá đại giới bi thảm nhất cho chuyện này, đau tận tim gan, một đời một thế.

Tôi quay người lại, nhanh chóng đi ra khỏi tòa lâu.

“Tí tách”

“Tí tách”

“Tí tách”.....

Tiếng nước giọt giọt thanh thúy càng ngày càng xa xôi, dừng lại ở phương xa, không đuổi theo tôi nữa.

13. Chương 13: Vĩ Thanh 2

Đi ra khỏi tòa nhà, ánh nắng chói chang làm đau rất hai mắt tôi, chói chang đến mức tôi tìm lòng không đau mà chảy cả nước mắt, làm thế nào cũng không dừng lại được.

“Tiêu Vũ! Cậu chạy đi đâu! Làm tôi tìm muốn chết!”

Thanh âm nổi giận đùng đùng của Viên Phi truyền đến. Tôi mở to mắt nhìn về phía hắn. Sau khi Viên Phi nhìn thấy thần sắc của tôi thì trở nên hoảng sợ, cuống quýt ôm hờ lấy tôi lo lắng hỏi: “Cậu làm sao vậy? Thấy khó chịu sao? Vì sao lại khóc?”

“Bởi vì ánh mặt trời rất chói mắt.....”

Tôi ôm lấy hắn, tình cảm kiềm nén rốt cục cũng được phát tiết, rơi lệ không ngừng: “Để cho tôi khóc một chút, đem toàn bộ nước mắt đời này khóc hết ra..... sau này tôi không bao giờ..... khóc nữa..... được không..... tôi rất muốn khóc, để tôi khóc ra được không?”

Tôi vừa khóc vừa nói với Viên Phi bộ dáng sợ hãi, hắn ôm chặt tôi không ngừng trấn an: “Hào hào hảo, muốn khóc thì cứ lớn tiếng khóc ra, có tôi cùng cậu.”

Tôi càn quấy mặc sức trút hết tâm tình, giống như kẻ điên nói những lời không ai hiểu nổi, khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem. Viên Phi ôn nhu vừa dỗ dành vừa pha trò, nhưng vẫn thấy tôi khóc không ngừng, kết quả gấp đến độ cũng đỏ hoe mắt. Cuối cùng tôi cũng bị vẻ mặt của hắn chọc cười, trên mặt vẫn còn vương nước mắt nhưng lại cười to không ngừng, Viên Phi tức tối mắng tôi là thằng điên.

Ngày hôm sau, tôi xuất viện.

Hai ngày sau, bệnh viện nhân dân truyền ra một vụ bê bối kinh người, con trai viện trưởng đã đầu thú trước cảnh sát, khai ra mùa hè năm trước, sinh viên ở một trường đại học được đưa vào viện, vì xuất thân cô nhi mà không được bệnh viện cứu chữa, còn lấy bộ phận để cấy ghép vào người cháu trai đang bệnh tình nguy kịch của viện trưởng.

Ngay tức khắc, tin tức này oanh động cả nước, khi cảnh sát tìm hiểu ngọn nguồn lại tra ra trong viện có bao nhiêu vụ buôn bán giao dịch ngầm bộ phận cơ thể, số người liên quan vượt qua tưởng tượng của người bình thường. Trong lúc nhất thời, tấm màn đen ở nhiều bệnh viện không ai biết cũng bị báo chí không kiêng nể vạch trần, vô số nhân sĩ nổi danh trong giới y học bị thất thế, cũng có rất nhiều người nhà bệnh nhân tham gia mua bán bị điều tra, danh dự của toàn bộ các bệnh viện đều có nguy cơ bị đe dọa, người người đều thấy bất an.

Sau đó, những bác sĩ có liên quan đến chuyện cố ý mưu sát sinh viên Dự Bắc Tôn Nhạc đều bị trừng phạt, Kim bá phụ vốn phải chịu tử hình, nhưng vì ông đã chủ động tự thú cũng như thật lòng hối lỗi, cho nên hoãn tử hình, tước đi quyền lợi chính trị suốt đời. Kim viện trưởng bị kết án ở tù chung thân, tước đi quyền lợi chính trị suốt đời. Những nhân viên liên quan khác lần lượt căn cứ theo tình tiết nghiêm trọng mà bị tuyên án thời hạn từ 10 đến 30 năm tù.

Vụ scandal làm chấn kinh giới y học cả nước này, trải qua sau hơn chín tháng điều tra, rốt cục cũng được đặt dấu chấm hết.

Tôi buông xuống tờ báo trong tay, lót xuống cỏ, sau đó mới ngồi xuống, liền nghe thấy tiếng gọi lớn của Viên Phi: “Tiêu Vũ! Tìm được rồi! Ở bên kia!”

Tôi đành phải đứng lên, đem báo vo thành một cục, ném vào trong thùng rác.

Lúc này, tôi cùng Viên Phi đang trong một khu nghĩa trang ở ngoại ô, chúng tôi rất cục cựa cũng tìm được một thể giới nho nhỏ thuộc về Tôn Nhạc giữa bức tường hài cốt nghiêm trang.

Viên Phi đặt xuống bó hoa trong tay, nhẹ giọng nói với di ảnh Tôn Nhạc: “Tôn Nhạc, tôi biết nợ anh cả đời này vẫn chưa trả hết, cho nên, kiếp sau xin anh nhất định phải đến tìm tôi, phần tình cảm này, tôi nhất định sẽ trả lại cho anh.”

Tôi lẳng lặng nhìn sườn mặt Viên Phi, vẻ mặt thành kính nghiêm túc của hắn lúc này quả là anh tuấn, khiến kẻ khác tim đập thình thịch.

Viên Phi cắm nhang vào giữa lư hương nhỏ, quay đầu lại hướng tôi nhếch miệng cười: “Đừng nóng giận nha, kiếp sau cậu cũng có thể đến tìm tôi!”

“Xì,” tôi ra vẻ khinh thường mà trợn trắng mắt, kỳ quái nói: “Đừng nói kiếp sau, đời này tôi cũng không nhất định phải cùng cậu làm gì, đại nhân lo xa quá.”

“Cậu dám!” Viên Phi nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn tôi, sau đó nhìn về phía ảnh chụp Tôn Nhạc, nói: “Tôn Nhạc, tôi nay anh giúp tôi tiến vào trong mộng của cậu ấy mà hảo hảo hăm dọa, cậu ấy rất hay khi dễ tôi đó!”

Tôi cười đá hắn một cước, Viên Phi lúc này mới thu hồi vẻ mặt cười lưu manh: “Cậu cũng

thắp một nén nhang đi.”

“Ân.”

Tôi lên tiếng, châm ba nhang, mặt hướng Tôn Nhạc, trong phút chốc tâm tư như thủy triều lên xuống: “Tôn Nhạc..... tuy rằng tôi không biết anh. Chúng ta cũng chưa từng nói chuyện qua, nhưng mà, tôi thật sự rất tiếc nuối..... nếu khi anh còn sống được quen biết anh thì tốt rồi, chúng ta nhất định có thể trở thành bằng hữu tốt.....”

Tôi kỳ thật còn có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói, nhưng thiên ngôn vạn ngữ chỉ có thể hóa làm một câu: “Hy vọng đời sau, anh sẽ thật hạnh phúc.”

Không còn phải có cuộc hội ngộ bi thảm như vậy, không cần phải oán hận đối với trần gian như vậy, không cần phải dùng máu tươi để gột rửa tội ác..... bởi vì, kiếp sau, có chúc phúc chân thành của tôi cùng Viên Phi.

Tôi đem nhang cắm vào trong lư hương, lúc này, một nam một nữ đã đi tới, tò mò quan sát tôi cùng Viên Phi: “Các cậu là bằng hữu của Tôn Nhạc sao?”

Tôi không khỏi nhìn về phía nam nhân xa lạ đó, anh ta cười mở miệng nở nụ cười: “Các cậu khỏe, tôi là bạn học của Tôn Nhạc, trước kia là lớp trưởng trong ban cậu ấy, tôi gọi là Vương Manh.”

“A, chào anh.” Tôi cùng Viên Phi bắt tay anh ta.

“Thật hiếm thấy, tôi cứ nghĩ ngoại trừ tôi cùng cô ấy sẽ không ai đến, không ngờ các cậu vẫn nhớ đến cậu ấy, thật là có tâm.” Vương Manh cười chỉ qua cô gái đứng bên cạnh: “Đây là vợ tôi, Mã Tiểu Oánh, mối tình đầu của cô ấy chính là Tôn Nhạc, cho nên đến bây giờ vẫn nặng nề đòi tôi dẫn cô ấy theo đến đây.”

Mã Tiểu Oánh vừa giận vừa thẹn nhéo nhẹ Vương Manh, Vương Manh cường điệu gào khóc kêu oai oái, chọc cho cả đám đều phải bật cười.

“Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo.....”

“A, tôi gọi là Viên Phi, cậu ấy là Tiêu Vũ.” Viên Phi sau khi giới thiệu xong, cười nói:

“Trước kia tôi có nghe Tôn Nhạc nhắc tới anh, anh ấy nói nhân duyên trong kiếp này cũng không được tốt lắm, nhưng có anh rất chiều cô anh ấy, anh ấy thật sự rất cảm kích.”

Wương Manh ngượng ngùng gãi gãi đầu, giương miệng nở nụ cười: “Cậu ấy thật sự nói như vậy? Hắc hắc, xem ra tâm huyết nỗ lực của tôi cũng không uổng phí mà, tên kia cả ngày

cũng không chịu nói nhiều hơn một câu, hỏi cậu ấy chuyện gì, cậu ấy cũng chỉ một mình mân miệng mỉm cười, hại tôi cũng không rõ rốt cục là cậu ấy chán ghét tôi hay xem tôi là bằng hữu, buồn phiền rất lâu đó.”

Sau khi nói xong, Vương Manh nhìn tôi từ trên xuống dưới, bỗng nhiên nói: “Cậu trước kia có phải học trung học bộ? Tiêu Vũ ban ba?”

Tôi có chút kinh ngạc: “Đúng. Sao anh biết?”

“Thật là cậu!?” Vương Manh lập tức thoải mái cười to: “Nguyên lai cậu cùng cậu ấy thật sự là bằng hữu a? Cái tên Tôn Nhạc kia bình thường nói chuyện rất ít, nhưng mỗi khi nhắc đến cậu liền nói đặc biệt nhiều, còn nói đời này muốn vẽ nhất chỉ có một người là cậu, rất muốn trò chuyện với cậu, nhưng lại không dám. Cứ nghĩ cậu ấy đem phần tiếc nuối này mà ra đi, không ngờ các cậu đã quen biết nhau, thật tốt quá!”

Tôi tròn tròn hai mắt, anh ta đang nói gì vậy?

Vương Manh trầm trầm nói: “Tôn Nhạc rất giỏi vẽ tranh phong cảnh, nhưng rất ít khi vẽ người. Kỳ thật, nhân vật trong tranh của cậu ấy phi thường sinh động, nhưng mà cậu ấy nói người mẫu có thể làm cho cậu ấy muốn vẽ tranh quá ít. Tôi nói, cậu sao lại nhìn quen mắt như vậy, hóa ra lại chính là Tiêu Vũ, trên bản vẽ tả thực của cậu ấy chỉ vẽ một mình cậu, có vui vẻ, tức giận, khoái hoạt, bi thương. Tôi vẫn hay nói hai người nhất định rất thân thiết, bằng không cậu ấy sau có thể vẽ ra nhiều loại vẻ mặt của cậu như vậy? Cậu ấy lại chối rằng ngay cả nói chuyện với cậu cũng chưa từng, chỉ là tưởng tượng mà vẽ ra thôi.”

Tôi ngơ ngác, không biết nên phản ứng như thế nào.

Nói tới đây, Vương Manh bỗng nhiên ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Cậu cũng biết tiểu tử Tôn Nhạc kia bộ dạng dễ nhìn lắm, cho nên hay có người hoài nghi cậu ấy là đồng tính luyến. Kết quả còn có người hỏi tôi sao cậu ấy không có người yêu..... ai, giấu lại cũng vô cùng có lỗi với cậu ấy, lúc ấy tôi cũng từng hoài nghi, đã nghĩ rằng đó là cậu, cho nên nói với bọn họ Tôn Nhạc có cảm tình với một nam học sinh trung học. Kết quả càng đồn càng thái quá, cuối cùng toàn bộ đều nói Tôn Nhạc có người yêu học trung học, may mắn lúc ấy chưa nói ra tên cậu, bằng không sẽ rất phiền toái!”

“Hóa ra..... học sinh trung học kia chính là cậu?”

Viên Phi kinh ngạc nhìn tôi, người đã tạo cơ hội cho cậu ấy quen biết Tôn Nhạc, đúng là tôi?

Kỳ thật, không lâu trước đây, tôi đã lỡ mờ hiểu ra. Tôn Nhạc chưa bao giờ có ý định thương tổn tôi cùng Viên Phi, cho nên, anh ấy vẫn luôn đi theo phía sau Viên Phi, vào ban đêm

không nén nổi tình cảm mà chạm vào Viên Phi. Đây không phải là trả thù, mà là một linh hồn yêu thương Viên Phi đang biểu đạt tình yêu. Mà tôi, đối với anh ấy mà nói hẳn là sự tồn tại của bên thứ ba, nhưng cũng chưa bao giờ thật sự có nguy cơ bị đe dọa.

Chỉ duy nhất một lần, đó là Tôn Nhạc ném tôi xuống cầu thang, khi đó, là bởi vì tôi đã bán đứng Viên Phi làm anh ấy tức giận đi? Dù sao, Viên Phi đối xử với tôi tốt như vậy, Tôn Nhạc nhìn thấy tận mắt, cho nên khi tôi trong lúc nguy cấp phản bội Viên Phi, anh ấy mới tức giận đến suýt nữa giết tôi.....

Ngay từ đầu, mục tiêu của Tôn Nhạc đã không phải chúng tôi, gặp phải nguy cơ cũng không phải chúng tôi. Nhưng mà, tôi cùng Viên Phi đều mang theo sợ hãi đối với thế giới bên kia mà yêu ma hóa Tôn Nhạc, đối với sự tồn tại của anh ấy mang một nỗi kinh hoàng sâu sắc, cho nên liệu mình tháo chạy, trốn tránh.

Trong từng tiếng thét sợ hãi chói tai gần như suy sụp, không có một lần anh ấy thực sự làm ra thương tổn đối với chúng tôi. Anh ấy chỉ là yên lặng theo sát chúng tôi, lảng lảng dõi theo, có lẽ..... là muốn từ trên người tôi và Viên Phi tìm kiếm một phần mệnh mà anh ấy không thể trọn vẹn..... Mà chúng tôi, lại xem linh hồn đáng thương đó như cơn ác mộng.

Bây giờ, tôi lại biết thêm. Nguyên lai tôn Nhạc lựa chọn tôi cũng không phải không có nguyên nhân, từ trước khi tôi biết đến sự tồn tại của anh ấy, anh ấy đã luôn dõi theo tôi. Có lẽ, lần đó tôi đã hiểu lầm chuyện mặc áo khoác của Viên Phi mới bị Tôn Nhạc chạm vào vành tai, là bản thân tôi nghĩ sai rồi. Tôn Nhạc sao có thể không phân biệt được Viên Phi mà anh ấy yêu là ai chứ? Hành động ngày hôm đó của anh, chính là bởi vì anh thật sự muốn chạm vào tôi.....

Lần cuối cùng ở bệnh viện đó, anh ấy dùng tay nhẹ nhàng luồn vào tóc tôi, mà tôi, lại bởi vì quá sợ hãi mà co quắp cả người, hỏi anh ấy “Anh là ác ma hả”..... Tôn Nhạc khi đó, mang tâm tình như thế nào nghe tôi nói ra những lời này? Anh ấy chưa từng tổn hại đến tôi, ngược lại, tôi vẫn luôn dùng lời nói và hành động tổn thương anh, hiểu lầm anh.

Tôi sai rồi, ngay từ đầu tôi đã đoán sai tất cả, đối với Tôn Nhạc, tôi không có một lần đoán đúng.....

“Tiêu Vũ? Cậu làm sao vậy? Sắc mặt rất không ổn.” Vương Manh lo lắng hỏi han.

Chậm chậm khẽ động khóe miệng, lộ ra một tia mỉm cười thâm thâm: “Tôi cùng Tôn Nhạc là bằng hữu tốt, bằng hữu vô cùng vô cùng tốt.”

“A?”

Vương Manh đại khái không hiểu rõ vì sao tôi lại không đầu không đuôi mà nói ra một câu này, nhưng tôi cũng không quan tâm, tôi chỉ hy vọng dùng tâm tình thành tâm thành ý nhất nói ra những lời này, để cho Tôn Nhạc có thể nghe được lời nói chân tâm tỏ rõ đáy lòng này.

Nếu, trước khi anh ấy gặp chuyện không may, tôi có thể cùng anh quen biết, có lẽ kết quả hôm nay sẽ hoàn toàn khác biệt, đúng không? Tôn Nhạc?

“Đúng rồi đúng rồi!” Vương Manh đắc ý dào dạt vuốt bụng Mã Tiểu Oánh nói: “.....Nói nhỏ cho các cậu biết nha! Tôi sắp làm ba ba rồi –”

Giọng điệu hoàn toàn giống như một đứa trẻ đang khoe khoang.

Mã Tiểu Oánh yêu kiều trừng mắt liếc hắt một cái: “Giả vờ nói nhỏ làm gì, anh còn kém cái loa phóng thanh thế giới chắc!”

Viên Phi cười chúc mừng bọn họ, tôi ngơ ngác nhìn bụng Mã Tiểu Oánh hơi nhô ra, bỗng nhiên dâng lên một tia cảm giác khác thường, giống như vô số lần trước đây Tôn Nhạc gọi ý cho tôi. Khóe miệng, chậm rãi, chậm rãi giương cao.

“Đã đặt tên chưa?” Viên Phi hỏi.

“Chưa đâu, thực đau đầu!” Vương Manh nhú nhú mày: “Cũng không biết là nam hay nữ, phải chuẩn bị hai cái danh sách đây!”

“Không bằng.....” tôi nhẹ nhàng nói: “..... Gọi nó là Nhạc Nhạc đi, hy vọng nó vĩnh viễn vui vẻ khoái hoạt.”

“Nhạc Nhạc?” Vương Manh cùng Mã Tiểu Oánh nhìn nhau một lúc, đều nở nụ cười: “Vương Nhạc Nhạc, một cái tên đẹp, bất luận nam hài nữ hài đều có thể dùng.”

“Cứ quyết định như vậy đi! Gọi là Vương Nhạc Nhạc!” Vương Manh cười cầm lấy tay tôi: “Đa tạ cậu a Tiêu Vũ! Rượu đầy tháng nhất định phải đến đúng hạn đó!”

“Anh này, ngày sinh còn chưa có thì biết lúc nào mà đến!” Mã Tiểu Oánh cười mắng.

Bốn người lại thoải mái trò chuyện một hồi, tôi cùng Viên Phi mới hướng vợ chồng Vương Manh cáo biệt. Khi xoay người chuẩn bị rời đi, Vương Manh bỗng nhiên gọi chúng tôi lại: “Đúng rồi! Thiếu chút nữa quên mất! Sinh viên tên Ngô Phàm vẫn còn hay đã mất? Gần đây thế nào?”

Tôi sửng sốt: “Ngô Phàm? Anh ấy đi Đức.....”

“Thật à? Thực đáng tiếc a.....” Vương Manh nói: “Năm đó sau khi Tôn Nhạc gặp chuyện không may, vốn nhà trường sau khi hỏa táng thì chỉ định làm hậu sự qua loa, là cậu ấy động viên đồng học trong khoa chúng tôi liên danh đề đơn mua một linh vị cho Tôn Nhạc ở nghĩa

trang, ra sức rất lâu mới mua được một khu đất tốt phong thủy nho nhỏ, Tôn Nhạc lúc đó mới có chỗ dung thân. Thật sự rất cảm kích cậu ấy a, vì một người không quen biết tận tâm hết sức như vậy.”

Tôi ngó ra một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Vậy sao..... Ngô Phàm thật sự làm một chuyện rất tốt a.”

“Đương nhiên! Đương rồi, chúng tôi đi đây, các cậu đi thông thả a!”

“Hẹn gặp lại.”

Lại một lần nữa từ biệt Vương Manh, khoe miệng tôi lại giương lên.

Nguyên lai là như vậy..... thảo nào Tôn Nhạc cho Ngô Phàm thêm một cơ hội..... thảo nào Ngô Phàm trở thành người may mắn duy nhất trong số bọn họ.....

“Cậu đang cười gì đó?” Viên Phi tò mò hỏi han.

“Tôi chỉ là đang nghĩ.....” Tôi ôn nhu mỉm cười với hắn: “..... Trên thế giới này, không có ngẫu nhiên, chỉ có tất nhiên.”

“Hả?”

Tôi không để ý tới Viên Phi đang há mồm ngơ ngác, nhanh chóng chạy vượt lên, Viên Phi gọi tên tôi đuổi theo sau lưng, tôi càng cười lớn nhanh chóng chạy trốn, mãi đến khi một thanh âm xuyên vào trong tai:

“Tí tách”

Tôi bỗng nhiên dừng bước, Viên Phi đuổi theo lập tức nhanh chóng bắt lấy tay tôi, khẩn trương nói: “Tiêu Vũ, tất cả đều đã kết thúc rồi!”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thần tình lo lắng của Viên Phi, buồn cười nhoẻn miệng. Tôi nhẹ nhàng giẫy khỏi tay hắn, đi đến bồn rửa tay trang bị cho du khách, đường ống thoát nước bị nghẽn khiến cho bồn nước trở thành một cái máng chứa đầy nước, nước từ vòi không được khóa chặt tụ lại thành giọt chậm rãi trĩu xuống, nhẹ nhàng rơi, “Tí tách”

Tôi đưa tay đặt trên chốt đóng mở của vòi nước, liều mạng khắc chế run rẩy theo phản xạ có điều kiện, hít vào một hơi thật sâu. Trước mắt, dường như nhanh chóng hiện lên hết thấy chuyện cũ, bắt đầu từ trò chơi kia, tất cả bi thương, thống khổ, tra tấn, sợ hãi đều đã là ác mộng của ngày hôm qua, tôi từ từ đem hơi hít sâu chậm rãi thở ra, giống như đem tình cảm

tiêu cực mà đoạn kinh lịch này gây ra, đều theo một hơi dài này mà quất sạch ra khỏi đầu óc, chỉ lưu lại rung động này, khắc cốt minh tâm. Cả đời khó quên.....

Tôi nhẹ nhàng mà nhanh chóng đóng chặt vòi nước, nhìn giọt nước cuối cùng rơi vào bồn:
“Tí tách”

Tôi biết, lúc này đây, thật sự đã kết thúc rồi.

Tôi xoay người, nhìn Viên Phi đứng cách đó không xa vẻ mặt quan tâm, bỗng nhiên nhớ đến một ngày đó, hắn từng vô cùng nghiêm túc hỏi tôi một câu, mà tôi vẫn còn chưa trả lời hắn.

Vì thế, tôi cười với Viên Phi: “Đừng rời xa nhau nữa được không?”

Viên Phi ngẩn người, vẻ mặt rõ ràng đã xảy ra biến hóa, vừa mừng vừa sợ. Trong lòng tôi ầm ập dạt dào nhìn chút biến hóa nhỏ này của hắn, ai ngờ, mặt hắn bỗng nhiên trầm xuống:
“Bây giờ tôi không trả lời cậu đâu.”

“Tại sao?” tôi bất ngờ ghen ngào kêu lên.

“Hừ, bởi vì lúc ấy tôi hỏi cậu, cậu cũng đâu có lập tức trả lời, mà lại đợi 9 tháng 28 ngày sau mới trả lời!”

“.....” Tôi trợn trắng mắt: “Chỉ có quỷ mới có thể tính toán hẹp hòi rõ ràng như vậy.”

“Tôi chính là quỷ hẹp hòi!” Viên Phi lầm bầm nói.

Tôi phì cười, vài bước nhảy đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn, nhỏ giọng nói:
“Vậy tôi chờ cậu 9 tháng.”

Viên Phi cười gật đầu, dùng sức cầm lại tay tôi.

Nụ cười trên mặt tôi không hề tâm cơ, nhưng kỳ thật đã thâm nhủ trong lòng: tôi nhiều nhất cho cậu thêm 9 giờ 28 phút nữa, bức cậu tự động hướng tôi đầu hàng!

Chủ ý đã định, tôi cười càng thêm ngọt ngào.

Khoan thai bước khỏi nghĩa trang, một giọt nước trong vòi phía sau chậm rãi, chậm rãi tích ra, óng ánh trong suốt, từ từ rơi xuống, nhập vào trong nước kích khởi một vòng gợn sóng, phát ra tiếng vang thanh thúy:

“Tí tách”

.

.

.

— TOÀN VĂN HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-thanh-tich-tich>